

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NymphE

Judith
McNaught

Kalbim Sende Kaldı

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KALBİM SENDE KALDI

Orijinal Adı: Double Standards
Yazarı: Judith McNaught
Genel Yayın Yönetmem: Meltem Erkmen
Çeviri: Kübra Tekneci
Editör: Aslı Güçlü
Düzenleme: Gülen Işık
Düzeltili: Nursel Calap Oral
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Haziran 2010

2. Baskı: Haziran 2010

ISBN: 978 9944 82-288-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 1884 Judith McNaught

Türkçe Yayın Hakkı: Akçalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaası
Çiftehavuzlar Yolu
Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa
Tel: (0212) 674 97 23

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi. No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

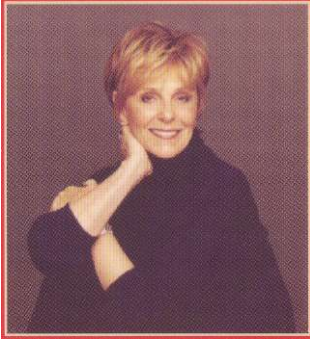
Kalbim Sende Kaldı

Judith McNaught

Çeviri
Kübra Tekneci

Eps i lon

NymphE

People dergisinin "Yüreğin Kraliçesi" adını verdiği, New York Times'ın bir numaralı yazarı Judith McNaught, 1944 yılında Amerika'da doğdu. Daha önce radyoda program yapımcılığı yapan ünlü yazar, 1978 yılında yazmaya başladığı aşk romanlarıyla büyük bir hayran kitlesi oluşturdu. Öykü kurmada, masalsı atmosferler yaratmada ve aşkı anlatmadaki ustalığıyla tüm eleştirmenlerden tam not alan McNaught vazgeçilmez eserlerini Houston'daki evinde yazmaya devam etmektedir.

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Diğer Kitapları:

Gece Fısıltıları
Cennet
Kusursuz
Mutluluk
Sen Gelmeden Önce
Aldığım Her Nefeste
Düşler Krallığı
Sonsuza Kadar
Seni Beklerken
içinde Aşk Saklı
Sana ihtiyacım Var

NymphE

l^iHnci

"Betim

Philip Whitworth kafasını kaldırıp etrafına bakındı. Genel müdürlük ofisine serili doğu motifleriyle süslü, gösterişli halıya gömülen hızlı ayak sesleri dikkatini çekmişti. Kestane rengi deri döner koltuğuna yerleşerek uzun adımlarla kendisine doğru yaklaşan genel müdür yardımcısını incelemeye başladı. "Evet?" dedi sabırsızca. "En düşük teklifi sunanın kim olduğunu açıkladılar mı?"

Genel müdür yardımcısı sıktığı yumruklarını Philip'in cilalı maun masasının üstüne koydu. "En düşük teklifi veren Sinclair'mış," dedi vakit kaybetmeden. "National Motors ürettikleri tüm arabaların radyolarını hazırlaması için onunla sözleşme imzalamak üzere, çünkü Nick Sinclair verdiğimiz fiyatı lanet olası otuz bin dolarla alt etti." Sinirli bir şekilde derin bir nefes alıp tıslayarak nefesini verdi "Alçak herifbizden sadece yüzde bir oranda düşük bir teklifvererek elli milyon dolarlık bir sözleşme kazandı!"

Aristokrat çenesi hafifçe gerilen Philip Whitworth, "Böylelikle son bir sene içinde dördüncü kez büyük bir kontratı elimizden kapmış oldu. Ne kadar ilginç bir tesadüf, öyle değil mi?" derken içinde biriken öfkeyi açığa vurmuştu.

"Tesadüf mü?" diye tekrarladı genel müdür yardımcısı. "Bunun tesadüfle alakası olmadığını çok iyi biliyorsun, Philip! Nick Sinclair, departmanımdaki birini maaşa bağlamış. Biri bizi gizlice izleyip mühürlenmiş teklifimizin içindeki miktarı keşfetmiş ve birkaç dolarla fiyatımızı kırabilmesi için bu bilgiyi Sinclair'e vermiş olmalı. Çalışanlarımın sadece altısı bu iş için teklif edeceğimiz miktarı biliyordu; bu durumda casusumuz onlardan biri."

Ağaran saçları deri koltuğun yüksek sırtına değene dek Philip iyice arkasına yaslandı. "Altısına da personel güvenlik soruşturması yaptırdın ve tek öğrenebildiğimiz şey içlerinden üçünün eşlerini aldattığı oldu."

"O halde soruşturmalar yeterince derinlemesine olmamış!" Genel müdür yardımcısı doğrularak ellerini saçlarının arasında gezdirdi, sonra kollarını aşağı indirdi. "Bak Philip... Sinclair'in senin üvey oğlun olduğunu biliyorum, ama onu durdurmak için bir şeyler yapmak zorundasın. Seni yok etmeye çalışıyor."

Philip Whitworth'un bakışları buz gibi olmuştu. "Hiçbir zaman onun *iivey oğlum* olduğunu kabul etmedim, eşim de onu oğlu olarak kabul etmiş değil. Pekâlâ... Onu durdurabilmem için tam olarak ne yapmamı öneriyorsun?"

"Şirketine casuslarından birini gönderip buradaki bağlantısının kim olduğunu bul. Ne yapacağın umrumda değil, ama Tanrı aşkına, lütfen *bir şeyler* yap!"

Masasının üstündeki dahili telefonun kulak tırmalayan

sesi Philip'in cevabını bastırmıştı. Philip hemen düğmeye dokundu. "Evet, ne var, Helen?"

"Böldüğüm için özür dilerim efendim," dedi sekreteri. "Ancak Lauren Danner adında bir hanım geldi. Sizinle iş görüşmesi için bir randevusu olduğunu söylüyor."

"Evet, var," dedi öfkeli bir şekilde içini çekerek. "Bizimle çalışması için onunla görüşmeyi kabul etmiştim. Ona birkaç dakika sonra müsait olacağımı söyle." Düğmeye hafifçe vurduktan sonra dikkatini kafası meşgul olsa da merakla kendisine bakan genel müdür yardımcısına verdi.

"Ne zamandır kişisel görüşmeleri sen yapıyorsun, Philip?"

Philip sabırsızca içini çekerek, "Bu nezaketen yapılan bir görüşme," dedi. "Babası uzaktan bir akrabam olur, hatırladığım kadarıyla beşinci ya da altıncı kuzenim. Danner, annemin yıllar önce soy ağacımız hakkında yazdığı kitap için araştırma yaparken ortaya çıkardığı akrabalarından biri. Akraba olma olasılığımız olan birilerini her bulduğunda, gerçekten akraba olup olmadığımızı ve kitabında bahsetmeye değer olup olmadıklarını anlamak adına onları *hoş bir hafta sonu ziyareti* için evimize davet ederdi."

"Danner Chicago Üniversitesi'nde profesörlük yapıyordu. Kendisi gelemediği için konser piyanisti eşini ve kızını göndermişti. Birkaç sene sonra Bayan Danner trafik kazasında yaşamını yitirdi ve geçen hafta kızı Lauren ile iş görüşmesi yapıp yapamayacağımı sorana dek Bay Danner'dan hiç haber almadım. Şu an yaşadığı Fenster, Missouri'de kızma uygun hiçbir iş olmadığını söyledi."

"Seni arayarak biraz haddini aşmış, sence de öyle değil mi?"

Philip'in yüz ifadesinden ne kadar sıkıldığı belli oluyordu. "Kıza birkaç dakikamı ayırır, sonra da onu gönderirim. Müzik diploması olan birine göre uygun bir pozisyonumuz yok. Olsaydı bile Lauren Danncr'ı işe almazdım. Hayatımda onun kadar sinir bozucu, terbiyesiz, görgüsüz ve gösterişsiz bir çocuk görmedim. Dokuz yaşlarında tombul, çilli bir çocuktü ve sanki bir kez olsun doğru düzgün taranmamış gibi görünen karmakarışık kızıl saçları vardı. Kemik çerçevesel çirkin gözlükler takardı ve Tanrı şahidim olsun ki o çocuk *bize* tepeden bakardı..."

Philip Whitworth'un sekreteri karşısında oturan, üzerinde deniz mavisi yepyeni bir takım ve beyaz bir gömlek olan genç kadına baktı. Kadının bal rengi saçları zarif bir topuz şeklinde toplanmıştı, kulaklarının kenarlarından taşan saç telleri yüzünün kusursuz ve göz alıcı güzelliğini çerçeveseliyordu. Elmacık kemikleri hafif çıkık, burnu küçük, çenesi yuvarlaktı ama en dikkat çekici yanı gözleriydi. Kışlarının hemen altında kıvrılan upuzun kirpikleri şaşırtıcı bir şekilde ışıldayan turkuvaz mavisi gözlerini daha da cezbedici kılıyordu.

Gözlerini kadının üzerine dikmemeye özen göstererek, "Bay Whitworth birkaç dakika içinde sizinle görüşecek," dedi sekreter kibarca.

Lauren Danncr okuyor gibi yaptığı dergiden kafasını kaldırıp gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi ve sonra bakışlarını tekrar dergiye çevirerek Philip Whitworth ile yüz yüze görüşecek olmasının yarattığı gerginliği kontrol etmeye çalıştı.

Whitworth ailesi -hizmetçileri de dahil olmak üzere- Grossc Pointe'deki evlerinde Lauren ve annesine küçüm-

serçesine davranmış, dahası orada geçirdiği iki koca gün on dört yıl boyunca Lauren'ın zihninden silinmemiştir...

Sekreterin masasındaki telefonun çalmasıyla Lauren'in sinir sistemine ani bir şok dalgası yayıldı. Çaresizce bu imkânsız çıkmaza nasıl düştüğünü düşünüyordu. Babasının Philip Whitworth'u arayacağını önceden bilseydi, onu vazgeçirebilirdi. Ama o bu konuda herhangi bir şey bilmezken, babası Whitworth'la iletişime geçmiş ve bu görüşme ayarlanmıştı. Karşı çıkmayı denediğinde ise babası sakın bir şekilde Philip Whitworth'un onlara bir iyilik borçlu olduğunu dile getirmiş ve Lauren'ın Detroit'e gitmemek için mantıklı bir neden sunmadıkça randevusuna uyması gerektiğini söylemişti.

Lauren okumadığı dergiyi sehpanın üstüne bırakıp içini çekti. Elbette, Whitworthlar'ın on dört sene önce nasıl davrandıklarını babasına *anlatabilirdi*. Fakat şu sıralar babasının asıl önemseddiği konu paraydı ve parasının olmayışı solgun yüzünde zorlukların getirdiği çizgilerin belirmesine neden olmuştu. Kısa bir süre önce Missouri vergi mükellefleri ekonomik durgunluğun pençesine düşmüş ve son derece ihtiyaç duyulan okul vergisi artışı aleyhinde oy kullanmışlardı. Bunun sonucunda Lauren'ın babası da dahil olmak üzere binlerce öğretmenin işine son verilmişti. Babası iş bulmak umuduyla gittiği bir başka sonuçsuz geziden eve döndükten üç ay sonra bu kez Kansas City'ye gitmek üzereydi. Evrak çantasını masanın üstüne koyup Lauren ve onun üvey annesine üzgün bir şekilde giilümsemişti. "Bugünlerde eski bir öğretmenin hademe olarak çalışabileceğini hiç sanmıyorum," demişti bitkin ve tuhafbir biçimde solgun görünürken. Sol kolunun yan tarafına doğru dalgın bir şekilde masaj yaparken, "Belki de

böylesi daha iyi, çünkü kendimi süpürge itebilecek kadar güçlü hissetmiyorum," diye ümitsizce eklemiş ve birdenbire şiddetli bir kalp krizinin kurbanı olarak oracıkta yere yığılmıştı.

Babası şu an iyileşiyor olsa da *o an* Lauren'm hayatını tamamen değiştirmişti... Lauren içten içe *hayır* diyerek bu sözlerini düzeltti, hayatını değiştirmek üzere olan kendisiydi. Yıllarca hiç ara vermeden çalışıp zorlu piyano egzersizleri yaptıktan ve müzik bölümü yüksek lisans diplomasını aldıktan sonra başarılı bir konser piyanisti olmak için gereken hırsın ve fedakârlığın kendisinde olmadığına karar vermişti. Annesinin müziğe olan yatkınlığını almıştı, sanata karşı bitmek tükenmek bilmeyen bağlılığını değil.

Lauren hayattan *müzikten* fazlasını istiyordu. Bir bakıma, müziğin ona verdiği şeyler kadar ondan alıp götürdüğü şeyler de olmuştu. Okula gitmek, ders çalışmak, prova yapmak ve eğitim masraflarını karşılamak için çalışırken hayatın tadını çıkarmaya hiç vakti olmamıştı. Yirmi üç yaşına geldiğinde yarışmalarda piyano çalmak için Amerika'daki tüm şehirleri gezmişti, ancak bu şehirlere dair gördüğü şeyler otel odaları, prova odaları ve konser salonlarıydı. Sayısız erkekle tanışmıştı ama kısa bir dostluklardan fazlası için asla zamanı olmamıştı. Burslar ve ödüller kazanmıştı ama kendisine fazladan yük olan yarı zamanlı bir işte çalışmadıkça tüm masraflarını karşılamak için hiçbir zaman yeterli parası olmamıştı.

Yine de hayatının büyük bir bölümünü müziğe adandıktan sonra böyle düşünmek, farklı bir kariyer uğruna her şeyi kenara atmak ona çok yanlış geliyordu. Babasının rahatsızlığının yanı sıra ödenmeyi bekleyen, faizi işleyen faturalar onu bir süredir ertelediği kararı vermeye zorla-

mıştı. Babası işini ve işiyle birlikte sağlık sigortasını Nisan ayında kaybetmişti; Temmuz'da da sağlığından olmuştu. Maddi anlamda okulu ve dersleri konusunda kızına büyük yardım dokunmuştu, şimdi ise babasına yardım etme sırası Lauren'daydı.

Lauren bu sorumluluğu düşünürken dünyanın tüm yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi hissediyordu kendisini. Bir işe ve paraya ihtiyacı vardı, hem de hemen. Oturmakta olduğu lüks resepsiyon bölümünde etrafına baktı, böylesine büyük bir üretim şirketi için çalıştığını hayal ederken kendisini tuhafve rahatsız hissetti. Maaş yeterince iyi olduktan sonra bunun bir önemi yoktu, kendisine ne gibi bir iş sunulursa sunulsun kabul edecekti. Fenster, Missouri'de ilerleme fırsatı sunan düzgün işler neredeyse hiç yoktu, olanlarsa Detroit gibi büyük şehirlerdeki benzer işlere kıyasla oldukça kazançsızdı.

Sekreter telefonu kapatıp ayağa kalktı. "Bay Whitworth sizinle görüşmek için hazır, Bayan Danner."

Lauren oymalı maun kapıya doğru sekreteri takıp etti. Sekreter kapıyı açtığı sırada Lauren, Philip Whitworth'un kendisini uzun zaman önceki ziyaretinden hatırlamaması için heyecanlı bir şekilde küçük bir dua mırıldanıp içeri girdi. Yıllarca seyircilerin karşısında piyano çalmak ona heyecanını nasıl gizleyebileceğim öğretmişti ve şimdi Philip Whitworth zarıfyüz hatlarında beliren şaşkınlık dolu bir ifadeyle ayağa kalktığında Lauren sakin görünmeyi başararak ona doğru yaklaşabilmişti.

"Muhtemelen beni hatırlamıyorsunuz, Bay Whitworth," dedi zarıfbir şekilde elini Philip Whitworth'un masasının üzerinden uzatarak. "Ben Lauren Danner'im..."

Philip Whitworth onunla sağlam bir şekilde tokalaş-

miştı, sesinde ise kuru bir neşe vardı. "Aslına bakarsan, seni çok iyi hatırlıyorum Lauren... Oldukça unutulmaz bir çocuktun."

Whitworthl'un içten bir şekilde yaptığı espiye şaşırın Lauren gülümsedi. "Çok nazıksınız. Unutulmaz yerine korkunç da diyebilirdiniz."

Bununla birlikte belirsiz bir ateşkes ilan edilmiş ve Philip Whitworth masasının önünde duran altın renkli kadife koltuğa oturması için başıyla işaret etmişti. "Lütfen otur."

Koltuğa otururken çantasından bir zarf çıkarıp, "Size özgeçmişimi getirdim," dedi Lauren.

Philip kendisine uzatılan zarfı açıp daktiloda yazılmış olan sayfaları dışarı çıkarmıştı ama kahverengi gözleri Lauren'in yüzüne kilitlenmiş, dikkatle onun hatlarını inceliyordu. "Annene olan benzerliğin çok şaşırtıcı," dedi uzun bir süre sonra. "İtalyan'dı, değil mi?"

"Büyükbabam ve büyükbabam italya'da doğmuş," diyerek duruma açıklık getirdi Lauren. "Annem ise burada doğmuş."

Philip kafasını salladı. "Senin saçların daha açık renk, yine de bunun haricinde tıpatıp ona benziyorsun." Bakışlarını elindeki özgeçmişe çevirdiği sırada tarafsızca ekledi: "O fevkalade güzel bir kadındı."

Görüşmenin aldığı bu beklenmedik gidişata biraz şaşırın Lauren oturduğu koltukta arkasına yaslandı. On dört sene önceki soğuk ve ilgisiz tavırlarına rağmen Philip Whitworth'un aslında Gina Danner'ı güzel bulduğunu söylemesi fazlasıyla şaşırtıcıydı. Dahası Lauren'in de güzel olduğunu dile getirmişti. O özgeçmişini okurken Lauren, Philip Whitworth'un anonim imparatorluğunu yönettiği görkemli çalışma odasını inceliyordu. Daha sonra onu in-

cclemeye başladı. Ellili yaşlardaki bir adam için oldukça çekiciydi. Saçları ağarmaya başlamış olsa da bronz yüzünde pek fazla çizgi bulunmuyordu. Ayrıca uzun boyluydu ve yapılı vücudunda fazla kilosuna dair hiçbir belirti yoktu. Üzerine kusursuz bir şekilde oturan koyu renk takımıyla kocaman, gösterişli masasının ardında zenginlik ve güç dolu bir enerjiyle çevrilmiş gibi görünüyordu ve Lauren istemeyerek de olsa bunun etkileyici olduğunu fark etmişti.

Ona artık bir yetişkin gözüyle bakıyordu ve karşısındaki adam hatırladığı o soğuk, kendini beğenmiş züppeye hiç benzemiyordu. Aslında tepeden tırnağa seçkin ve zarif bir sosyete üyesi gibiydi. Lauren'a karşı tavırları kesinlikle kibardı, ayrıca espri yapmaktan da hoşlanıyordu. Her şeyi göz önüne alınca, Lauren bunca yıl ona karşı beslediği önyargının pek de adil olmadığını düşünmeden edemedi.

Philip Whitworth özgeçmişin ikinci sayfasına geçerken Lauren hazırlıksız yakalandığını hissetti. Whitworth hakkındaki fikrinin neden şimdi değiştiğini tedirgin olarak düşünmeye başladı. Evet, kendisine karşı samimi ve kibar davranıyordu -ama *neden* olmasın ki? Lauren artık dokuz yaşında, çirkin, küçük bir çocuk değildi; o artık erkeklerin dönüp bakmasına neden olan bir yüzü ve fiziği olan genç bir kadındı.

Onca sene önce Whitworthlar'ı gerçekten de yanlış mı değerlendirmişti. Yoksa Philip Whitworth'un zenginliğinden ve ince davranışlarından etkilenebileceğine dair kendi kendisine izin mı veriyordu?

"Üniversite notların çok iyi olsa da müzik diplomanın iş hayatında hiçbir değeri olmadığının farkındasındır umarım," dedi Whitworth.

Lauren dikkatini hemen konuya yöneltti. "Biliyorum. Müzik eğitimi aldım çünkü bu hoşuma gidiyordu, yine de benim için müzikle ilgili bir gelecek olmadığını da fark etmiş bulunmaktayım." Babasının sağlık durumu ve ailesinin içinde bulunduğu maddi sıkıntılar da dahil olmak üzere piyanistlik kariyerini bırakmasının nedenlerini ciddiyetle açıkladı.

Philip onu dikkatle dinledikten sonra tekrar elinde tuttuğu özgeçmişe baktı. "Üniversitedeyken işletme dersleri almışsın."

Beklentili bir şekilde sustuğunda, Lauren gerçekten de kendisini bir iş için düşünüyor olabileceğine inanmaya başlamıştı. "Aslında işletme yönetimi üzerine diploma almaya hak kazanmak için sadece birkaç ders gerideyim."

"Ayrıca üniversiteye devam ederken, okuldan sonra ve yazları sekreterlik yapmışsın," diye düşünceli bir şekilde devam etti Whitworth sözlerine. "Baban telefonda bunlardan bahsetmemişti. Stenografin ve daktilo becerin özgeçmişinin iddia ettiği kadar kusursuz mu?"

"Evet," dedi Lauren ama sekreterlik geçmişinden bahsedilmesi heyecanını bastırmasına sebep olmuştu.

Philip koltuğuna yaslanıp bir süre düşündükten sonra bir karar vermişe benziyordu. "Sana zorlu ve sorumluluk gerektiren bir sekreterlik pozisyonu önerebilirim, Lauren. İşletme diplomanı almadıkça sana bundan fazlasını teklif edemem."

"Ama ben sekreter olmak *istemiyorum*." Lauren içini çekti.

Lauren'ın ne kadar bıkkın görüldüğünü fark eden Whitworth'un dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Senin için *asıl* meselenin para kazanmak olduğunu sanı-

yordum... Ve şu an nitelikli, birinci sınıf yönetici sekreteri pozisyonunda ciddi bir açık var. Bu yüzden revaçtalar ve çok iyi kazanıyorlar. Örneğin, benim sekreterim neredeyse orta kademe yöneticilerim kadar kazanıyor."

"Öyle olsa bile..." diyerek karşı çıkmaya başladı Lauren.

Fakat Whitworth onu susturmak için elini kaldırdı. "Bitirmeme izin ver. Küçük bir üretim şirketinin müdürü için çalışmışsın. Küçük bir şirkette herkes kimin ne yaptığını ve neden yaptığını bilir. Ne yazık ki burası gibi büyük anonim şirketlerinde, sadece yüksek kademe yöneticiler ve sekreterleri genel görünümün bilincindedir. Ne söylemeye çalıştığımıza dair bir örnek verebilir miyim?"

Lauren kafasını sallayınca Whitworth sözlerine devam etti. "Radyo bölümümüzde muhasebeci olarak çalıştığını ve senden ürettiğimiz her radyonun maliyetini incelemeni istediğimizi varsayalım. Bunu *neden* yaptığını bilmeden raporu hazırlamak için haftalarını harcarsın. Nedeni radyo bölümünü kapatmayı düşünüyor olmamız olabilir ya da *daha fazla* radyo satabilmek için bir kampanya hazırlamayı planlıyor olabiliriz. Yapmayı planladığımız şeyleri bilemezsin... Ne müdürün ne de onun müdürü bilebilir. Bu tür gizli bilgileri sadece bölüm yöneticileri, genel müdür yardımcıları ve..." Gülümseyerek cümlesini tamamladı: "Ve onların sekreterleri bilebilir! Eğer burada sekreter olarak işe başlarsan, şirketin genel görünümü hakkında iyi bir fikir edinarsın ve böylece gelecekteki kariyer hedeflerine dair mantıklı bir karar verebilirsin."

"Sizinki gibi bir şirkette sekreterlik yaparak kazanacağım parayı başka bir iş yaparak kazanabilir miyim?" diye sordu Lauren.

"Hayır," dedi Philip kendinden emin bir şekilde. "İşletme diplomanı alana kadar olmaz."

Lauren sessizce içini çekti, başka şansı olmadığını biliyordu. Mümkün olduğunca çok para kazanmalıydı.

"Suratını asma," dedi Philip. "İş o kadar da sıkıcı olmayacak. Kendi sekreterim gelecek planlarımızla ilgili olarak yöneticilerimin birçoğundan daha fazla şey biliyor. Yönetici sekreterleri her türlü son derece gizli bilgiden haberdarlardır. Onlar..."

Sözünü yarıda kesip sersemlemiş bir şekilde Lauren'a baktı, tekrar konuşmaya başladığında sesinde zafer dolu, kurnaz bir hava vardı. "Yönetici sekreterleri her türlü son derece gizli bilgiden haberdarlardır," diye tekrarladı. İnce yüz hatlarında tarifiedilemez bir gülümseme belirmişti. "Bir sekreter!" diye fısıldadı. "Asla bir sekreterden şüphelenmezler! Hatta onlara güvenlik soruşturması dahi yapmazlar. Lauren..." Kahverengi gözleri topaz gibi ışıltıyordu. "Sana oldukça sıra dışı bir teklif sunmak üzereyim. Lütfen söyleyeceklerimi tamamen dinlemeden karşı çıkma. Pekâlâ, kurumsal ya da endüstriyel casusluk hakkında ne biliyorsun?"

Lauren tehlikeli bir uçurumun kenarında sallanıyormuşçasına kendisini huzursuz hissediyordu. "İnsanların bu yüzden hapse gönderildiğini ve bu konuyla ilgili hiçbir şey yapmak istemediğimi bilecek kadar, Bay Whitworth."

"Elbette, istemezsin," dedi Philip yumuşak bir sesle. "Lütfen bana Philip de... Ne de olsa biz akrabayız ve ben sana isminle hitap ediyorum, Lauren."

Lauren çekinerek kafasını salladı.

"Senden başka bir kurumu değil benim şirketimi gözetlemenı istiyorum. Açıklamama izin ver. Geçtiğimiz yıl—

larda, Sinco adında bir şirket bizim en büyük rakibimiz haline geldi. Bir ihaleye girdiğimizde, her defasında Sinco teklifimizin ne kadar olacağını biliyor görünüyor ve bizden sadece küçük bir yüzdelik dilim farkla daha az teklif sunuyor. Her nasılsa mühürlü zarfların içindeki teklifimizi biliyorlar ve fiyatlarını bizden çok az aşağı çekerek anlaşmayı bizden alıyorlar.

"Aynı şey bugün yine başımıza geldi. Teklifimizin ne kadar olacağını Sinco'ya söylemiş olabilecek sadece altı adam var, içlerinden biri casus olmalı. Açgözlü hainin tekinden kurtulmak için diğer beş dürüst yöneticiyi işlerinden kovmak istemiyorum. Ama eğer Sinco bu şekilde işlerimizi elimizden almaya devam ederse, insanları işten çıkarmak zorunda kalacağım... On iki bin çalışanın var, Lauren. On iki bin kişinin geçimi Whitworth Kuruluşu'na bağlı. On iki bin ailenin başlarını sokacak bir evi ve masalarına koyacak yemeklerinin olması bu kuruluşa bağlı, işlerini ve evlerini kaybetmemeleri için onlara yardım edebilme ihtimalin var. Senden tek isteğim, bugün Sinco'da bir sekreterlik pozisyonuna başvurman. Bizden çaldıkları iş yüzünden çalışanlarının sayısını artırmayı düşündüklerine eminim. Becerilerin ve deneyimin düşünüldüğünde, muhtemelen yüksek kademe yöneticilerden birinin sekreteri olmana karar vereceklerdir."

İyice düşündükten sonra, "Peki işe alınırsam ne olacak?" diye sordu Lauren.

"Sana casusluk yapma ihtimali olan altı adamın ismini vereceğim ve tek yapman gereken Sinco'dan herhangi birinin bu isimlerden bahsedip bahsetmediğine dikkat etmek olacak."

Koltuğunda öne doğru eğilip ellerini masanın üstünde

kenetledi. "Bu riskli bir iş, Laüren, ama açık konuşmak gerekirse her şeyi deneyecek kadar çaresiz hır durumdayım. Anlaşmada üstüme düşen bölüme gelince... Sana cazip bir ücret karşılığında şirketimde sekreter olarak çalışmanı teklif etmek üzereydim..."

Bahsettiği miktarın Lauren'ı şaşkına çevirdiği yüzünden belli oluyordu. Babasının öğretmenlikten kazandığı paradan oldukça fazlaydı. Tutumlu bir şekilde hayatını sürdürürse, ailesine ve kendisine destek olabilirdi.

"Hoşuna gittiğini görebiliyorum," dedi Philip gülerek. "Detroit gibi büyük şehirlerde verilen maaşlar küçük yerlere kıyasla çok daha yüksektir. Pekâlâ, eğer bu öğleden sonra Sinco'ya iş başvurusunda bulunursan ve sana sekreterlik pozisyonu teklif ederlerse, kabul etmeni istiyorum. Az önce sana teklif ettiğimden daha düşük bir maaş verilerse, aradaki farkı telafi etmek için şirketim sana her ay bir çek gönderecek. Casusumuzun adını ya da gerçekten işime yarayabilecek herhangi bir şey öğrenmeyi başarır-san, sana on bin dolarlık bir ikramiye vereceğim. Eğer altı ay içerisinde hiçbir şey öğrenemezsen, Sinco'daki işinden ayrılıp şirketimde sekreter olarak çalışabilirsin. İşletme diplomanı alır almaz, üstesinden gelebileceğin sürece sana burada istediğin herhangi bir işi verebilirim." Kahverengi gözlerini Lauren'ın yüzüne çevirip endişeli yüz hatlarını inceledi. "Canını sıkın nedir?"

"Aslında *tüm bunların hepsi* canımı sıktı," diye itiraf etti Lauren. "Entrikadan hoşlanmam, Bay Whitworth."

"Lütfen bana Philip de. En azından benim için bu kadarını yap." Yorgun bir şekilde içini çekerek arkasına yaslandı. "Lauren... Sinco'ya iş başvurusu yapmanı istemeye hiç hakkımın olmadığını biliyorum. On dört sene önce bize

yaptığınız ziyaretten hiç memnun kalmadığını bildiğimi duymak seni şaşırtabilir. Oğlum Carter zor zamanlar geçiriyordu. Annem kafasını soy ağacımızı araştırmaya takmıştı, eşim ve ben ise... Lauren, size daha samimi davranamadığımız için özür dilerim."

Normal şartlar altında Lauren onun bu teklifini reddederdi. Ama hayatı altüst olmuştu ve maddi sorumlulukları onu zorluyordu. Şaşkın, kararsız ve son derece baskı altında hissediyordu kendisini. "Pekâlâ," dedi yavaşça. "Yapacağım."

"Güzel," dedi Philip hemen. Telefonunu alıp Sinco'nun numarasını çevirdikten sonra personel müdürünü istedi ve randevu alması için telefonu Lauren'a verdi. İçten içe Sinco'nun onunla görüşmeyi reddetmesini uman Lauren'ın umutları anında yok oldu. Telefonda konuştuğu adamın söylediklerine göre Sinco az önce büyük bir sözleşmeyle ödüllendirilmişti ve acilen tecrübeli sekreterlere ihtiyacı vardı. Adam geç saatlere kadar çalışmayı düşündüğünden, Lauren'ın bir an önce görüşmeye gelmesini istemişti.

Sonrasında Philip ayağa kalkıp onunla tokalaşmak için elini uzattı. "Teşekkür ederim," dedi sadece. Bir süre düşündükten sonra ekledi: "Başvuru formunu doldururken Missouri'deki ev adresini yaz ve onlara sana bizim evimizden ulaşabilecekleri bir telefon numarası ver." Not defterine bir telefon numarası yazıp sayfayı yırttı. "Hizmetçiler sadece *alo* diyerek telefona cevap verirler."

"Hayır," dedi Lauren hemen. "Size yük olmak istemem. Bir motelde kalmayı tercih ederim."

Philip, "Böyle düşündüğün için seni suçlayamam," diye yanıtlayınca Lauren kaba davrandığını hissetti. "Fakat önceki ziyaretini telafi etmek istiyorum."

Latiren karşı koyamamıştı. "Bayan Whitworth'un itiraz etmeyeceğinden emin misiniz?"

"Carol'm çok hoşuna gidecektir."

Kapı Lauren'ın arkasından kapanır kapanmaz Philip telefonu eline alarak koridorun karşısında bulunan oğlunun özel odasının numarasını çevirdi. "Carter," dedi. "Sanırım mızrağı Nick Sinclair'in zırhına geçirmek üzereyiz. Lauren Danner'ı hatırlıyor musun?"

İDkinci ^B 'CilÂM

Lauren, Sinco'nun personel ofisine vardığında saat beş olmuştu ve Philip Whitworth için casusluk yapmasının mümkün olmadığına karar vermişti. Yoldayken bunu aklından geçirmesi bile kalbinin gümbür gümbür atmasına, direksiyonu tutan avuçlarının terlemesine neden olmuştu. Philip'e yardım etmeyi istese bile entrika ve yalanlar onu çok korkutmuştu. Yine de korktuğunu ona itiraf etmeye dili varmamıştı.

Sinco'nun istediği sonu gelmeyen formları ve anketleri doldururken, içine düştüğü çıkmazdan kurtulmak için aklına parlak bir fikir geldi. Philip'e verdiği sözü yerine getirmiş olabilirdi ama kendisine bir iş teklifedilmemesi için elinden geleni yapacaktı. Bu yüzden kasıtlı bir şekilde yanlış hecelemeye, daktilo ve steno testinden başarısız olmaya çalışıp üniversite diplomasından hiç söz etmedi. Ama en büyük başarısı iş başvurusundaki son soruya verdiği yanıttı. Soruda Sinco'da çalışmak için kendisini yeterli gördüğü

üç pozisyonu tercih sırasına göre listelemesi isteniyordu. Lauren ilk tercihinine "genel müdür" ikincisine "personel müdürü" üçüncüsüne ise "sekreter" yazmıştı.

Esas personel müdürü Bay Weatherby'ın test sonuçlarını değerlendirirken yüzünde dehşete kapılmış bir ifade belirmişti. Test sonuçlarını bir kenara bırakıp Lauren'ın başvurusunu eline almış ve bakışları sayfanın en altında bulunan *tercih sıralamasına* kaymıştı. Okudukları karşısında sinirden yüzü kızarıp burun delikleri genişlerken, Lauren gülmemek için titreyen alt dudağını ısırmak zorunda kalmıştı. Bay Weatherby ayağa kalkıp soğuk bir şekilde *hiçbir* pozisyon için Sinco'nun standartlarına uygun olmadığını söylerken içinden gülümseyerek entrika çevirmeye ve yalın söylemeye uygun biri olmadığını düşünmüştü.

Lauren binadan çıktığında kasvetli Ağustos akşamının erkenden kararan, rüzgârlı bir geceye dönüştüğünü fark etti. Üpererek deniz mavisini sıkıca sarındı.

Şehir merkezindeki trafik Jefferson Caddesi'nde yoğunlaşıyor, beyaz farlar ve kırmızı stop lambaları her iki yönde de hızla beliiip kayboluyordu. Lauren trafik lambalarının değişmesini beklerken iri yağmur damlaları kaldırıma düşmeye başlamıştı. Trafik durduğunda Lauren karşıdaki çok şeritli geniş bulvara doğru koşmaya başladı, neyse ki yaklaşmakta olan araba hızla yanından geçerken kendini kaldırıma son anda atabilmişti.

Nefes nefese ve sıırıslıklam olmuş bir halde karşısında yükselen yapıım aşamasındaki binaya kafasını kaldırıp baktı. Arabasını bıraktığı otopark dört blok ötedeydi ama eğer çok katlı binanın etrafından dolanarak giderse bir blok daha az yürüyebilirdi. Detroit Nehri'nden esen şiddetli bir rüzgâr eteklerini bacaklarına dolayarak bir an önce karar

vermesine yardımcı oldu. "İzinsiz girmek yasaktır" tabelasını önemsemeyerek inşaat alanını çevreleyen halatların altından eğilerek geçti.

Engabeli zeminin izin verdiği ölçüde elinden geldiğince hızlı yürüyen Lauren, başını kaldırıp karanlık binaya tek tük yerleştirilen ışıklara baktı. En az seksen katlı bir binaydı ve dışı şehrin titrek ışıklarını yansıtan aynalı camla kaplıydı. Binanın içinde yanan ışıkların olduğu yerlerdeki aynalı yüzey sıradan, çift taraflı cam gibi görünüyordu, Lauren sanki kiracılar binaya yerleşmek için hazırlanıyorlarmışçasına odalara istiflenen kolileri görebiliyordu.

Binaya yaklaştığında nehirden esen rüzgârdan korunduğunu keşfetti ve oradan ayrılmamaya çalıştı. Binanın yanından hızla yürürken suçun yoğun olduğu bir şehirde karanlıkta, tek başına bir kadın olduğu aklına geldi ve bu düşünce korkuya kapılmasına sebep oldu.

Birdenbire arkasındaki toprak yolda ağır ağır ilerleyen ayak seslerini duyunca Lauren'ın kalbi yerinden çıkacaktı gibi çarpmaya başladı. Adımlarını hızlandırınca kime ait olduğunu bilmediği ayak seslerinin de hızlandığını işitti. Aniden panikleyen Lauren sendeleyerek koşmaya başladı. Kendisini ana girişe attığı sırada kocaman cam kapılardan biri açılmış ve karanlıktan iki adım kadar sıyrılmıştı.

"Yardım edin!" diye bağırdı. "Peşimde biri..." Ayağı, ayak bileğinin etrafını sarıp sıkıştıran bir su yolu borusuna takılmıştı. Ağzını sessizce çığlık atarcasına açan Lauren havada asılı kalmış, kollarını kullanarak dengede durmaya çalışmış ama sonunda adamların ayaklarının dibine yüzüstü düşmüştü.

"Seni lanet olası aptal!" diye sinirli bir şekilde bağırdı

adamlardan biri. İkisi de yere eğilmiş endişeli bir şekilde ona bakıyorlardı. "Burada ne yaptığını sanıyorsun?"

Kollarından destek alarak doğrulan Lauren üzgün bakışlarını adamın ayakkabılarından suratına doğru kaldırdı. "Sirk için seçmelere katılmıştım," dedi soğuk bir şekilde. "Bis yaparken, genelde bir köprüden düşerim."

Omuzlarından tutup ayağa kalkmasına yardım eden diğer adam gülmeye başlamıştı. "Adın ne?" diye sordu ve Lauren ismini söylediğinde endişeli bir şekilde ekledi: "Yürüeyebilecek misin?"

"Hem de kilometrelerce," dedi Lauren kararsız bir şekilde. Vücudundaki tüm kaslar adeta ona karşı çıkıyordu ve sol ayak bileği acı acı zonkluyordu.

"O halde sanırım binanın sonuna kadar yürüyebilirsin ve yarana bakabiliriz," dedi adam ses tonundan fark edilen bir gülümsemeyle. Kolunu Lauren'ın beline dolayarak kendisinden destek alması için ona doğru yaklaştı.

"Nick," dedi diğer adam aniden. "Sen Bayan Danner'ın yanındayken içeri gidip ambulans çağırırsam iyi olacak."

"Lütfen ambulans çağırmayın!" diye yalvardı Lauren. "Yaralanmaktan ötürü utanç içerisindeyim zaten," diye ekledi çaresizce. Nick isimli adam karanlık lobide yürümesine yardımcı olurken Lauren olduğu yere yığılacak gibi oldu.

Tanımadığı iki adamla birlikte terk edilmiş bir binaya girmesinin ne kadar uygunsuz olduğunu aklından geçirirken lobiye vardılar ve diğer adam yüksek tavandaki küçük spot ışıkları yaktı. Lauren o an endişelerinden sıyrıldı. Adam orta yaşlı ve efendi görünümlüydü, üzerinde kravatlı bir takım vardı. Loş ışıkta bile bir hayduttan çok başarılı bir yöneticiye benziyordu. Lauren kendisini hâlâ be-

linden tutan Nick'e baktı. Kot pantolon ve ceket giymişti. Otuzlu yaşlarda görünüyordu ve onun da kaygı verici bir tipi yoktu.

Nick omzunun üzerinden diğer adamla konuşmaya başladı. "Mike, bakım odalarından birinde ilkyardım çantası olmalı. Onu bulup getirir misin?"

"Tamam," dedi Mike ve parlak kırmızı renkli merdiven işaretine doğru uzun adımlarla yürümeye başladı.

Lauren merak içinde etrafına bakındı. Her şey beyaz traverten mermerindendi... Duvarlar, yerler, hatta tavana uzanan zarıfsütunlar bile. Kocaman saksıları olan düzinelere ağaç ve bitki bir duvarın kenarına dizilmişti, anlaşılan birinin onları geniş lobideki yerlerine yerleştirmeleri gerekiyordu.

Duvarın karşı tarafındaki asansöre vardıklarında Nick uzanarak asansörün düğmesine bastı. Parlak pirinç kapının açılmasıyla Lauren iyice aydınlatılmış asansöre adımını attı. "Kimsenin yardımı olmadan yürüyebileceğini hissedene dek oturup dinlenebileceğin bir odaya çıkıyoruz," diye açıkladı Nick.

Lauren hafifçe gülümseyip minnettar bir şekilde ona baktı -ve şaşkınlıkla donup kaldı. Artan ışık sayesinde yanında duran Nick'in yüz hatlarını artık net bir şekilde görebiliyordu ve Nick şimdiye dek karşılaştığı en yakışıklı erkeklerden biriydi. Tam o anda asansörün kapıları kapanınca irkilerek bakışlarını kaçırarak Lauren, "Teşekkür ederim," dedi tuhaf, boğuk bir fısıltıyla. Ardından mahcup bir şekilde adamın kendisini destekleyen kolunu çekerek, "Sanırım tek başıma ayakta durabilirim," diye ekledi.

Nick sekseninci katın düğmesine bastığında Lauren kadınsı bir içgüdüyle ellerini kaldırıp saçlarını düzeltme

isteğini bastırdı -bu çok aşikâr, çok faydasız olurdu. Biraz olsun rujunun kalıp kalmadığını ve yüzünün kirli olup olmadığını merak etti ve sonra birden duraksadı. Mantıklı bir kadın olarak suratından fazlasını görmediği bir adama karşı aptalca bir tepki veriyordu.

Gerçekten de o kadar yakışıklı mı acaba, diye düşünürken ona tekrar bakmaya karar verdi ama bu kez gizlice. Gelişigüzel bir şekilde kafasını kapının üstünde yanıp sönen kat numaralarının olduğu tarafa çevirdi ve bakışlarını dikkatle yan tarafa kaydırıldı. Başını hafifçe geriye atmış olan Nick yanıp sönen numaraları izliyordu. Lauren onu profilden görebilmişti.

Sandığından daha fazla yakışıklı olmasının yanı sıra boyu en az bir doksandı, geniş omuzlu ve atletik bir şekilde kaslıydı. Dümdüz koyu renk kaşlarından çenesinin ve ağzının kibirli kıvrımlarına kadar kusursuz profilinin her noktasına erkeksi bir güç işlenmişti. Dudakları sert görünüyordu ama oldukça biçimliydi.

Sanki neşe orada pusuya yatmışçasına ağzı birdenbire kıpırdadığında Lauren hâlâ dudaklarının hatlarını inceleyiyordu. Bakışlarını kaydırıldığında korkuyla gri gözlerini kendisine çevirmiş olduğunu fark etti.

Gözlerini ona dikmiş ve neredeyse ağzının suyu akarak onu izlerken suçüstü yakalanan Lauren aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Ben... Ben asansörlerden korkarım," diye delicesine uydurdu. "Yüksekliği düşünmemek için... Şey... Dikkatimi başka bir şeye veririm."

"Çok akıllıca," dedi Nick alaycı bir ses tonuyla. Yine de sözde asansör korkusuna karşı ürettiği mantıklı çözümünü değil de böylesine akla yatkın bir yalan uydurabilen parlak zekâsını takdir ettiği anlaşılıyordu.

Lauren, Nick'in ilgisiz gözlemine gülmekle utancından kızarmak arasında gidip geliyordu, çünkü onu kandırmayı başaramamıştı. Sonunda ikisini de yapmayıp sekseninci katta açılana dek gözlerini asansörün kapılarına dikti.

"Ben ışıkları yakarken sen burada bekle," dedi Nick. Birkaç saniye sonra tavandaki ışık panelleri titreyerek yanıp tüm katı aydınlatmıştı. Solda kalan kısım geniş bir resepsiyon bölümüne benziyordu ve ceviz kaplama panelleri ayrılan dört adet kocaman ofis bulunuyordu. Nick eliyle dirseğinin altından tutup onu asansörün olduğu duvardan diğer tarafa doğru götürürken Lauren'ın ayakkabıları zümrüt yeşili halıya gömüldü.

Bu kısımdaki karşılama alanı diğerinden daha da büyüktü. Lauren yuvarlak resepsiyon kısmının sağ tarafında güzel bir ofisin bulunduğunu fark etti. Gömme dosya dolapları ve ışıldayan ahşap-krom sekreter masası dikkatleri üzerine çekiyordu. Lauren eski yarı zamanlı işinde kullandığı çelik masayı anımsadı... Uç kişilik bir odanın tam ortasında duruyordu. Tek bir sekreter için *böylesine* bir konforun sunulduğuna inanmak onun için gerçekten çok güçlü.

Bu düşüncesini açıkladığında Nick ona alaycı bir bakış attı. "Yetenekli profesyonel sekreterler bundan gurur duyuyorlar, ayrıca aldıkları maaş da her sene yükselmekte."

Resepsiyon bölümünden geçip iki metre yüksekliğinde gül ağacından yapılmış kapılara doğru yürürlerken, "Aslında *ben* de bir sekreterim," dedi Lauren. "Sizinle tanışmadan önce karşı caddedeki Sinc'o'ya iş başvurusunda bulunmuştum." Nick iki kapıyı da açtı ve Lauren'ın önden gitmesi için geri çekildi.

Lauren bacaklarını delip geçen gümüşü bakışların öylesine farkındaydı ki dizleri titremeye başlamıştı ve etrafına iyice bakmadan odanın ortasına kadar ilerlemişti. Gördükleri ise olduğu yerde donup kalmasına neden olmuştu. "Yüce Tanrım!" dedi derin bir nefes alarak. "*Burası* da ne böyle?"

"Burası..." dedi onun şaşkınlığı karşısında gülümseyen Nick. "Burası genel müdürün odası. Yapımı tamamlanan birkaç ofisten biri."

Nutku tutulan Lauren hayranlık dolu bakışlarını devasa ofiste gezdirdi. Önünde durduğu yüksek duvar yerden tavana kadar aynayla kaplıydı ve Detroit'in uzak mesafelere dek yayılan ışıltılı gece manzarasını kesintisiz bir şekilde gözler önüne seriyordu. Geriye kalan üç duvar ise pürüzsüz ve parlak gül ağacı panellerinden oluşuyordu.

Metrelerce uzunluktaki krem rengi tüylü hah zemini örtüyor ve sağ tarafında odayı karşısına alan, gül ağacından harika bir masa bulunuyordu. Yosun yeşili kumaşla döşenmiş altı adet krom kaplama sandalye stratejik olarak masanın etrafına yerleştirilmişti. Ofisin diğer tarafında ayakları akarsuların sürüklediği, cilalanmış ağaç dalından yapılmış büyük bir cam sehpa vardı, etrafında ise üç adet uzun, yosun yeşili, püsküllü kanepe yer alıyordu. "Kesinlikle nefes kesici," dedi Lauren kısık bir sesle.

"Mike ilkyardım çantasını getirene kadar içecek bir şeyler hazırlayayım," dedi Nick.

Lauren arkasını döndü ve Nick'in gül ağacından bir bölmenin yanına gidip parmaklarını panelin üzerinde gezdirişini keyifle seyretti. Geniş bölme sessizce kenara kayarak üst tarafına gizlenmiş olan ufak spot lambalarla aydınlatılmış muhteşem bir aynalı barı gözler önüne serdi.

Cam raflarda Waterford kristalinden kadehler ve sürahiler diziliydi.

İçki teklifine cevap vermeyince Nick omzunun üstünden ona baktı. Lauren mavi gözlerini gömme bardan ayırıp onun yüzüne  evirdi inde ise saklamaya çalıştığı yüz ifadesini fark etti.  a kınılı ı Nick'i bir hayli e lendirmi e benziyordu. Bununla birlikte aniden daha önce gözden kaçırdığı bir şeyi fark etti: *Lauren* onun ne kadar çekici olduğunu fark etmiş olsa da *Nick* ona karşı tamamen ilgisiz görünüyordu.

Altı yıl boyunca erkeklerin ağızları bir karı  açık, hayranlıkla kendisine bakarak pis pis g l msemelerinin ardından nihayet etkilemek istediği bir adamla kar ıla mı tı ve hiçbir şey olmuyordu. Hem de hiçbir şey. Biraz  a ırmı  ve kesinlikle hayal kırıklığına u ramı  olan Lauren bu konuyu aklından çıkarmaya çalıştı. G zelli in bakanın gözünde olduğu söylenirdi ve anlaşılan Nick ona baktığında ilgisini çeken hiçbir şey göremiyordu. Lauren'ı bu kadar komik bulmasaydı belki de durum bu kadar kötü olamayabilirdi!

" st n  temizlemek istersen, o tarafta bir banyo var." Nick ba ıyla barın arkasındaki duvarı işaret etti.

İşaret ettiği tarafa bakan Lauren, "Nerede?" diye sordu boş gözlerle.

"Dümdüz y r  ve duvara vardığında sadece dokun."

Dudakları yine se irmeye ba lamı tı, söylediklerini yaparken Lauren ona kızgın bir bakış attı. Parmak uçlarıyla pürüzsüz g l a acına dokundu unda panel açıldı ve karşısında geniş bir banyo belirdi.

Tam o sırada Mike denen adam odaya girerek, "İ te ilk ilkyardım çantası," dedi. Lauren içeri girip banyonun

kapısını kapatırken adamın kısık bir sesle, "Nick, şirketin avukatı olarak kızın ciddi bir şekilde yaralanmadığından emin olmak adına bir doktor tarafından muayene edilmesini öneriyorum," dediğini duyunca duraksadı. "Eğer bu konuda ısrarcı olmazsan, avukatın teki düştüğünde sakatlandığını iddia edip şirkete milyon dolarlık tazminat davası açabilir."

Nick'in, "Abartma lütfen," dediğini duydu. "O sadece berbat bir şekilde düşünce ödü kopan şaşkın bir çocuk. Ambulans yolculuğu herhalde onu dehşete düşürürdü."

"Pekâlâ," diyip içini çekti Mike. "Troy'daki toplantıya geç kalacağım, gitmek zorundayım. Tanrı aşkına, ona alkollü bir şey verme sakın. Reşit olmayan birini baştan çıkarmaya çalıştığın için ailesi sana dava açabilir ve... "

Kendisinden korkmuş, şaşkın bir çocuk olarak bahsedildiği için hem kafası karışan hem de kendini hakarete uğramış hisseden Lauren sessizce banyonun kapısını kapattı. Kaşlarını çatmış bir halde lavabonun üstündeki aynaya doğru döner dönmez irkilerek kakhaha atmaya başladı. Suratı çamur ve pislik içindeydi; zarif topuzu dağılmış, ensesinde sallanıyordu; kafasının her yerinden çarpık çurpuk çivileri andıran saç tutamları çıkmıştı ve ceketini sol omzundan aşağı sarkıyordu.

Aynaya bakarken histerik bir kakhaha eşliğinde kendisine tıpatıp benzeyen bir karikatürle karşılaştığını düşündü -bu haliyle son derece pasaklı bir mahalle çocuğu gibi görünüyordu.

Nedense birdenbire, banyodan çıktığında tamamen farklı görünmek zorunda olduğunu düşündü. Kirlenen mavi ceketini telaşla çıkardı, temizlenip eli yüzü düzgün

bir şekilde Nick'in karşısına çıktığında geçireceği şoku merakla bekliyordu.

Elini yüzünü yıkarken nabzının hızlandığını fark etti, kendi kendine Nick'in en sonunda onu çekici bulacağını düşündüğü için *değil* son gülen kendisi olacağı için heyecanlandığını söylüyordu. Ama acele etmeliydi; eğer içeride çok fazla vakit geçirirse dönüşü istediği etkiyi yaratmayabilirdi.

Külotlu çorabını çıkarıp dizlerindeki delikleri görünce suratını buruşturdu ve küçük bir havlu alıp sabunla köpürttü. Yeterince temizlendikten sonra çantasında taşıdığı yedek çorap paketini açtı. Çorabını giydikten sonra bal rengi saçlarındaki tokaları çıkarıp saçlarını sertçe fırçalamaya başladı, karmakarışık olmuş saçlarının arasından fırçayı aceleyle geçiriyordu. İş bittiğinde, parlak saçları doğal bir şekilde kıvrılarak omuzlarına ve sırtına dökülmüştü. Son olarak şeftali rengi bir ruj ve biraz da allık sürdü, ardından her şeyi çantasına atıp nasıl görüldüğüne bakmak için aynadan uzaklaştı. Yüzünün rengi yerine gelmişti ve gözleri heyecanla ışıldıyordu. Beyaz gömleği biraz resmiydi ama boynunun zarif hattını ön plana çıkarıp göğüslerinin kıvrımını vurguluyordu. Halinden hoşnut bir şekilde ceketini ve çantasını alıp banyodan çıktı ve gül ağacı paneli küçük bir çıkırtıyla kapattı.

Nick sırtı ona dönük bir şekilde aynalı barın önünde duruyordu. Arkasını dönmeden, "Bir telefon görüşmesi yapmak zorundaydım, bir dakikaya kalmadan içkileri hazırlamış olurum. Banyoda ihtiyacın olan her şeyi bulabilirdin mi?" dedi.

"Evet, teşekkür ederim," dedi Lauren çantasını ve ceketini kanepeye bırakırken. Sessizce durup Nick'in hızlı

ve pratik bir şekilde raftan aldığı kadehlerin içine bardaki portatif dondurucudan çıkardığı buz küplerini atışını izledi. Kot ceketini çıkarıp sandalyelerden birinin üstüne atmıştı. Kollarının her hareketiyle ince mavi gömleği geriliyor, geniş ve kaslı omuzlarını, biçimli sırtını vurguluyordu. Lauren bakışlarını dar kot pantolonuyla ortaya çıkan sıkı kalçasına ve uzun bacaklarına doğru indirdi. Yeniden konuşmaya başladığında ise suçluluk duygusuna kapılarak bakışlarını hızla kafasına doğru çevirdi.

"Maalesefbarda alkolsüz içki ya da limonata bulunmuyor, Lauren... Bu yüzden sana bir kadeh buzlu tonik hazırladım."

Limonatadan bahsedince Lauren gülmemek için kendisini zor tutup cilveli bir şekilde ellerini arkasında kenetledi. Nick viski şişesinin kapağını kapatıp iki kadeh alarak arkasını döndüğünde ise içindeki merak ve heyecan daha da artmıştı.

Nick ona doğru iki adım attıktan sonra olduğu yerde donup kaldı.

Kaşlarını çatıp gri gözlerini kısarak Lauren'ın yüzünü çevreleyip omuzlarına dökülen parlak bal rengi-saçlara baktı. Şaşkın bakışları yüzüne kaydıığında kıvrık gür kirpiklerinin altında neşeyle parıldayan turkuvaz renkli gözlerini, kalkık burnunu, biçimli yanaklarını ve yumuşak dudaklarını fark etti. Daha sonra bakışları dolgun göğüslerinde, ince belinde ve upuzun, düzgün bacaklarında gezindi.

Lauren bir kadın olarak onun dikkatini çekmeyi ummuştu ve Nick artık kesinlikle bunun farkındaydı. Şimdi de güzel bir şeyler söylemesini ümit ediyordu. Fakat Nick tek kelime etmedi.

Hiçbir şey söylemeden topuklarının üstünde dönüp

uzun adımlarla bara gitti ve barda bulunan paslanmaz çelikten lavaboya kadehlerden birini boşalttı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Lauren.

Sesinde neşeli bir alaycılık vardı. "Toniğine biraz cin katıyorum."

Lauren kahkaha atmaya başlayınca çarpık bir gülümsemeyle dudaklarını bükerek omuzlarının üstünden ona baktı Nick. "Sadece merak ettiğim için soruyorum, kaç yaşındasın?"

"Yirmi üç."

Toniğe bolca cin eklerken, "Ve kendini ayaklarımızın dibine atmadan önce Sinco'ya sekreterlik başvurusunda bulunuyordun, öyle mi?" diye sordu.

"Evet."

Kadehi ona götürüp kanepeyi işaret etti. "Lütfen otur... Bileğin o haldeyken ayakta durmamalısın."

"Aslında pek acımıyor," diye karşı çıkmasına rağmen itaatkâr bir şekilde denileni yerine getirdi.

Nick karşısında ayakta durmuş merakla onu inceliyordu. "Sinco sana herhangi bir iş teklifetti mi?"

Boyu o kadar uzundu ki Lauren gözlerine bakabilmek için başını iyice geriye atmak zorunda kalmıştı. "Hayır."

"Bileğine bir bakmak istiyorum," dedi Nick.

İçisini cam sehpanın üstüne koyup yere çömelerek Lauren'ın ayakkabılarının ince kayışını açmaya başladı. Parmaklarının bileğine dokunmasıyla bacağından tüm vücuduna şaşırtıcı bir elektrik dalgası yayılan Lauren bu beklenmedik şokla aniden ürperdi.

Neyse ki Nick güçlü parmaklarıyla dikkatle baldırını inceleyip yavaşça bileğine doğru inerken bunu fark etmemiş görünüyordu. "İyi bir sekreter misin?"

"Önceki işverenim öyle olduğumu düşünüyordu."

Başını kaldırmadan, "İyi sekreterlere her zaman talep vardır. Sinco'nun personel ofisi eninde sonunda seni arayıp bir iş teklifedecektir."

"Sanmıyorum," dedi Lauren gülümsemesini gizleyemeyerek. "Korkarım personel müdürü Bay Weatherby pek parlak olduğumu düşünmüyor."

Nick hemen kafasını kaldırıp erkeksi bir takdirle bakışlarını Lauren'ın göz alıcı vücut hatlarında gezdirdi. "Lauren, bence sen yepyeni bir peni kadar parlaksın. Weatherby kör olmalı."

"Kesinlikle öyle!" diyerek dalga geçti Lauren. "Yoksa kareli ceketini ile uyumsuz olacağını bile bile kravat takmazdı."

Nick gülümsedi. "Gerçekten üzerinde öyle bir şey mi vardı?"

Lauren başını salladı, bu dostça an tuhaf, açıklanamaz bir farkındalığa dönüşmüştü. Ona gülümserken karşısında yakışıklı bir erkekten fazlasını görüyordu. Bakışlarında içtenlik ve neşeyle karışık hafif bir sinizm vardı; inatçılığı keskin yüz hatlarına yansımıştı. Lauren'a göre bu onu daha da çekici kılıyordu. Cinsel cazibesini inkâr etmesi mümkün değildi. Kuvvetli ve kendinden emin olan vücudunun her noktasından fışkırarak onu kendisine doğru çekiyordu.

"Şişmiş gibi durmuyor," dedi Nick başını tekrar ayak bileğine doğru eğerken. "Canın acıyor mu?"

"Çok az. Gururumun sızladığı kadar değil."

"O halde sanırım yarına kadar bileğinin ve gururunun hiçbir şeyi kalmayacak."

Hâlâ yere çömelmiş bir halde oturuyordu. Lauren'ın

topuğunu sol elinin içine alıp sağ eliyle ayakkabısını almak için uzandı. Ayakkabıyı ayağına geçirmek üzereyken ona bakıp tembel tembel gülümseyince Lauren'ın kalp atışları hızlandı. "Camdan bir ayakkabıya ayağı uyan bir kadını arayan erkekle ilgili bir masal mı vardı?" diye sordu.

Lauren gözleri ıslıl ıslıl parlayarak başını salladı. "Kül kedisi."

"Bu ayakkabı ayağına uyarsa bana ne olacak peki?"

"Seni yakışıklı bir kurbağaya çevireceğim," diyerek espiri yaptı Lauren.

Nick hoş bir sesle gülerken bakışları kesişmiş, gümüş renkli gözlerinin derinliklerinde bir şey ısıldamıştı -telaşla söndürdüğü cinsel cazibenin küçük bir aleviydi bu. Samimi şakalaşma son bulmuştu. Ayakkabının kayışını bağladıktan sonra ayağa kalktı. Kadehini alıp kafasına dikerek sehpanın üzerine bıraktı. Lauren bunun birlikte geçirdikleri zamanın sona erdiğini belirten hoş olmayan bir işaret olduğunu hissetmişti. Nick'ın sehpanın diğer ucundaki telefona doğru eğilip dört haneli bir numara çevirmesini izledi. "George," dedi hattın diğer ucundaki kişiye. "Ben Nick Sinclair. İnşaat alanına izinsiz girdiği için takip ettiğin genç bayan kendisini çok daha iyi hissediyor. Binanın ön kısmına güvenlik aracını getirip onu arabasını bıraktığı yere götürür müsün? Pekâlâ, beş dakika içinde aşağıda görüşürüz."

Lauren'ın kalbi durmak üzereydi. Beş dakika. Hem de onu arabasına kadar götürecek olan kişi Nick olmayacaktı! Ayrıca onunla nasıl iletişim kurabileceğini sormayacağına dair de içinde kötü bir his belirmişti. Bu düşünce o kadar üzücüydü ki bir güvenlik görevlisinden kaçtığını duyunca hissettiği utancı bile gölgede bırakmıştı.

"Bu binayı inşa eden şirket adına mı çalışıyorsun?" diye sordu. Gidişini ertelemeye ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyordu.

Nick neredeyse sabırsız bir şekilde saatine baktı. "Evet, öyle."

"inşaat işinden hoşlanıyor musun?"

"Bir şeyler inşa etmekten hoşlanıyorum," diye sorusunu kısaca yanıtladı. "Ben bir mühendisim."

"Bu bina tamamlandıktan sonra başka bir yere mi gönderileceksin?"

"Önümüzdeki birkaç sene boyunca vaktimin çoğunu burada geçireceğim."

Lauren kafası karışmış bir halde ayağa kalkarak ceketini aldı. Belki de ısıtma sisteminden asansörlere kadar her şeyi akıllı bilgisayarların yönettiği çok katlı yeni binaların kadrosunda her daim bir mühendis bulunması gerekiyordu. Kötü bir hıslle bunun pek de önemi olmadığını düşündü. Muhtemelen onu bir daha görmeyecekti. "Her şey için teşekkürler. Umarım genel müdür içki dolabını karıştırdığını anlamaz."

Nick ona alaycı bir bakış attı. "Temizlikçiler yeterince karıştırmış zaten. Bunu engellemek için kilitlemesi gerekecek."

Asansörle aşağı inerlerken Nick telaşlı ve düşünceli görünüyordu. Lauren somurtarak bu gece bir randevusu olabileceğini aklından geçirdi... Güzel bir kadınla... Hatta bu kadar yakışıklı olduğu göz önünde bulundurulursa belki de bir mankenle. Elbette, evli de olabilirdi, ama yüzük takmıyordu -ayrıca evli bir adam gibi de görünmüyordu.

Üzerinde Global Endüstri Güvenlik Bölümü yazan beyaz bir araba binanın önündeki toprak yola park etmiş

bekliyordu ve üniformalı bir güvenlik görevlisi direksiyondaydı. Nick arabaya kadar Lauren'a eşlik etti ve Lauren görevlinin yanındaki yolcu koltuğuna oturana dek kapıyı tuttu. Vücuduyla soğuk havanın ona doğru esmesini engelleyerek kollarını arabanın üstüne koyup başını eğerek dar açıklıktan onunla konuşmaya başladı. "Sinco'da tanıdıklarım var. Birini arayıp Weatherby'yı fikrini değiştirmeye ikna edip edemeyeceklerine bakarım."

Bu sözleri duyunca Lauren'ın keyfi yerine gelmişti, onun için birilerine rica edecek kadar ondan hoşlanmış olmalıydı, fakat testlerine kasten kötü cevaplar verdiğini anımsayınca karamsar bir şekilde kafasını salladı. "Zahmet etme. Fikrini değiştirmeyecektir... Üzerinde çok kötü bir izlenim bıraktım. Ama düşündüğün için teşekkür ederim."

On dakika sonra Lauren otopark görevlisine ücreti ödeyip arabasını yağmurun ıslattığı bulvara doğru sürdü. Nick Sinclair ile ilgili düşüncelerini bir kenara atmaya uğraşarak Philip'in sekreterinin ona verdiği yol tarifine uydu ve karamsar bir şekilde Whitworth ailesiyle kısa bir süre sonra gerçekleşecek olan karşılaşmasını düşünmeye başladı.

Yarım saat geçmeden kendisini Grosse Pointe'deki evin girişinde yürürken buldu. On dört sene önce bu şık evde yaşadığı küçük düşürücü anılar aklına gelince korku ve utançla ürperdi. İlk gün o kadar da kötü değildi; neredeyse tüm günü kendi başına geçirmişti. Kötü olan kısmı ikinci gün öğle yemeğinden hemen sonra yaşanmıştı. Whitworthlar'ın genç oğlu Carter, Lauren'ın yatak odasının kapısında belirerek annesinin arkadaşlarını beklediğini, bu yüzden Lauren'ın evden çıkmamasını istediğini söyle-

inişti. Öğleden sonranın geri kalan kısmı boyunca Carter elinden geldiğince Lauren'ın kendisini mutsuz, değersiz ve korkmuş hissetmesini sağlamıştı.

Lauren gözlük taktığı için ona Dört Göz demiş, Chicago Üniversitesi'nde profesörlük yapan babasından sürekli olarak Öğretmen, konser piyanisti olan annesinden ise Piyanist diye söz etmişti.

Bahçeyi gezdirirken *Laureria yanlışlıkla* çelme takmış ve onun dikenli güllerin bulunduğu kocaman çiçekliğe düşmesine neden olmuştu. Yarım saat sonra Lauren kirlenmiş, yırtık elbisesini değiştirdiğinde ise Carter adice özür dileyip ona köpeklerini göstermeyi teklifetmişti.

Ona köpeklerini göstereceği için o kadar içten ve çocuksu, bir şekilde hevesli görünmüştü ki Lauren hemen gül ağacı kazasının gerçekten de bir kaza olduğuna karar vermişti. "Benim de bir köpeğim var," demişti gururla ve yeni kesilen çimenlerin arasından gizlice evin arkasına doğru giderken ona yetişmek için acele etmişti. Çitin sonlandığı noktaya geldiklerinde, "Adı Flufiy, beyaz renkli," diye eklemişti ve karşısında üç metre uzunluğundaki bir zincirle çite bağlanmış kocaman iki köpek belirmişti. Lauren önce iki Doberman'a, sonra da ağır asma kilidi kapıdan çıkarmaya çalışan Carter'a gülümsemişti. "En yakın arkadaşımın da bir Doberman'ı var. Bizimle hep kovalamaca oynuyor, hatta arada sırada birkaç numara bile yapıyor."

"Bu ikilinin de bildiği birkaç numara var," demişti Carter ve kapıyı açtıktan sonra Lauren'ın geçmesi için kenara çekilmişti.

Lauren korkusuzca köpeklerin yuvasına girmiş, sessiz ve tetikte bekleyen hayvanlara yaklaşırken, "Selam, köpekçikler," demişti kısık bir sesle. Dokunmak için elini onlara

ıloğru uzattığında ise arkasındaki kapı büyük bir gürültüyle kapanmış ve Carter sert bir şekilde emir vermişti. "Yakalayın, çocuklar! Yakalayın!"

Her iki köpek de yerlerinden anında doğrulup ödü kopan Lauren'a yaklaşmış ve parlak, beyaz dişlerini göstererek hırlamaya başlamıştı. "Carter!" diye bağırıp sırtı çite yaslanana dek geri çekilmişti Lauren. "Neden böyle yapıyorlar?"

Çitin diğer tarafında tam arkasında duran Carter pişkin bir ifadeyle, 'Yerinde olsam hareket etmezdim,' diyerek onunla dalga geçmişti. "Hareket edersen boynuna saldırıp şahdamarını parçalarlar." Böyle söyledikten sonra neşeli bir şekilde ısıklık çalarak oradan ayrılmıştı.

"Beni burada bırakma!" diye bağırıyordu Lauren. "Lütfen... Beni burada bırakma!"

Yarım saat sonra bahçıvan onu bulduğunda artık bağırıyordu. Histerik bir şekilde hıçkırırken, gözleri hâlâ hırıldayan köpeklerin üzerindeydi.

"Hemen çık oradan!" demişti kapıyı açıp sinirli bir şekilde içeri giren adam. "Derdin ne senin! Neden bu lanet köpekleri kızdırıyorsun!" diyerek ona bağırarak ve kolundan tutarak onu neredeyse dışarı sürüklemişti.

Kapıyı arkasından çarparak kapattığında Lauren derin bir nefes almış ve "Boğazımı parçalayacaklardı," diyerek boğuk bir sesle fısıldamıştı gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken.

Bahçıvan Lauren'ın korkuyla ışıldayan mavi gözlerine uzun uzun bakmış ve biraz olsun öfkesinden sıyrılmıştı. "Sana zarar vermezler. O köpekler alarına geçip davetsiz misafirleri korkutmak için eğitildi, hepsi bu. Önlerine geleni ısırılmaları gerektiğini biliyorlar."

Lauren günün geri kalanını yatağına uzanıp Carter'la ödeşmek için canavarca planlar yaparak geçirmişti. Onu dizlerinin üstüne çökmüş merhamet dilerken hayal etmek son derece tatmin edici olsa da aklına gelen şeyler oldukça mantıksızdı.

O gece annesi üst kata çıkıp akşam yemeğı için onu çağırmaya gittiğinde, Lauren gururunu bir yana bırakıp hiçbir şey olmamış gibi yapmaya karar vermişti. Annesi-ne Carter'dan bahsetmesinin hiçbir anlamı yoktu, çünkü Gina Danner italyan asıllı bir Amerikalıydı ve ailesine karşı çok derin ve duygusal bir sevgi besliyordu -bahsi geçen "aile" ile olan ilişkileri her ne kadar uzak ve belirsiz olsa da. Annesi iyi niyetli bir şekilde Carter'ın sadece çocukça şakalar yaptığını düşünecekti.

Yemek odasına uzanan merdivenlerden aşağı inerken annesi, "Güzel bir gün geçirdiniz mi tatlım?" diye sormuştu.

Carter Whitworth'a sağlam bir tekme geçirme isteğini nasıl bastıracağını düşünen Lauren, "İdare ederdi," diye ağzının içinde gevelemişti.

Merdivenlerin sonuna vardıklarında hizmetçilerden biri Bay Robert Danner'ın telefonda olduğunu söylemişti. Ufak masanın üstündeki telefona doğru giderken, "Sen masaya git," demişti Gina zarıf bir şekilde gülümseyerek.

Yemek odasının kemerli kapısının girişinde Lauren duraksamıştı. Işıldayan bir avizenin altında Whitworth ailesi çoktan geniş masada yerlerini almıştı. "Danner denen kadına saat sekizde yemeğe gelmesini özellikle söyledim," diyordu Carter'ın annesi kocasına. "Saat sekizi iki geçiyor. Zamanında gelemeyecek kadar düşüncesiz ya da görgüsüzse yemeğı onsuz yeriz." Öfkeli bir şekilde işaret ettiği

uşak narin porselen kâselerin her birine çorba doldurmaya başlamıştı.

"Philip, buna yeterince tahammül ettiğimi düşünüyorum ve bu beş para etmez asalakların artık evime misafir olarak gelmesini istemiyorum," diye devam etmişti kadın, /arife şekillendirilmiş sarı saçlarını geriye atarak sol tarafında oturan yaşlı kadına doğru dönmüştü. "Whitworth Anne, buna bir son vermemiz gerekiyor. Eminim şimdiye dek kitabınızı tamamlamak için yeterince bilgi toplamışsınızdır."

"Yeterince bilgi toplamış olsaydım bu insanların burada olmasına gerek kalmazdı. Oldukça sinir bozucu ve görgüsüz tipler olduklarının ve hepimizi sınadıklarının farkındayım ama onlara sadece kısa bir süre daha katlanmak zorundasın, Carol."

Mavi gözlerinde isyankâr bir pırıltı beliren Lauren gişişte durmaya devam etmişti. Carter'ın aşağılamalarına katlanabilirdi ama bu korkunç, kötü niyetli insanların parlak zek lı babasını ve yetenekli, güzel annesini küçümsemesine izin veremezdi!

Annesi yanına gelince birlikte içeri girmişlerdi. Gina, "Beklettiğim için  zg n m," demişti Lauren'ın elinden tutarken. Whitworthlar'dan hiçbiri cevap vermeye tenez l dahi etmemiş, uşağın servis ettiği çorbayı içmeye devam etmişlerdi.

Aklına birdenbire bir saldırı planı gelen Lauren peçetesini açıp kucağına yerleştiren annesine kaçamak bir bakış atmıştı. Dindar bir şekilde başını eğerek kulak tırmalayan çocuksu bir sesle, "Ulu Tanrım, bizlere bu yiyecekleri verdiğin için sana dua ediyoruz. Ayrıca ikiyüzlü ve sırf daha

fazla parası olduğu için kendilerini başkalarından yüksek gören insanları affetmeni istiyoruz. Teşekkürler, Tanrım. Amin..." demişti. Hemen ardından bakışlarını annesinden kaçırarak sakın bir şekilde kaşığını eline almıştı.

Lauren'ın -en azından- çorba olduğunu tahmin ettiği şey soğuktu. Yan tarafta duran uşak, kaşığını masaya koyduğunu fark etmişti. "Bir şey mi var, küçük hanım?" diyerek burun kıvrımıştı.

Lauren küçümseyen bakışlarını koruyarak cesaretli bir şekilde, "Çorbam soğuk," demişti.

Lauren sütün olduğu küçük bardağını eline aldığı anda Carter pişmiş kelle gibi sırtarak, "Tanrım, ne kadar aptalsın!" demişti. "Bu Vichyssoise, soğuk yenen bir yemek."

Süt bardağı Lauren'ın elinden *kayarak* Carter'ın oturduğu yeri ve kucağını soğuk, beyaz bir göle çevirmişti. Carter ve uşak pislği temizlemeye çalışırken Lauren gülmesine engel olarak, "Ah, çok özür dilerim," demişti. "Sadece bir kazaydı, Carter... Kazalar nasıl olur bilirsin, değil mi?" Carter'ın acımasız bakışlarını görmezden gelerek ailesine doğru dönmüştü. "Carter bugün bir sürü *kaza* yaptı. Bahçeyi gezdirirken *yanlışlıkla* çelme takıp beni güllerin üstüne itti. Sonra da bana köpekleri gösterirken yine *yanlışlıkla* beni onların yanına kilitleyip..."

Carol Whitworth, "Çirkin ve terbiyesiz suçlamalarını daha fazla dinlemeyi reddediyorum," diye bağırıyordu Lauren'a. Güzel yüzü bir buzdağı kadar soğuk ve sertti.

Her nasılsa Lauren gözlerini kırpmadan onun buz gibi gri gözlerine bakacak cesareti kendisinde bulabilmmişti. "Özür dilerim, hanımefendi," demişti uysal bir tavır takınarak. "Nasıl bir gün geçirdiğimden bahsetmenin gör-

güsüzlük olduğunun farkında değildim." Tüm Whitworth ailesi gözlerini ona dikmişken kaşığını eline almıştı. "Ayrıca..." demişti ciddi bir şekilde. "Misafirlerden beş para etmez asalaklar diye söz etmenin iyi bir davranış olduğunu da bilmezdim."

Ciçüncü ^B 'eiÜM

Lauren yorgun ve keyifsiz bir şekilde Whitworthlar'ın üç katlı Tudor stili evinin önüne arabasını park etti. Bagajı açıp içinden bavulunu çıkardı. Philip Whitworth ile öğleden sonraki randevusuna yetişebilmek için on iki saat boyunca aralıksız araba sürmüştü. İki iş görüşmesi atlatmış, yüzüstü çamurun içine düşmüş, kıyafetlerini batırmış ve şimdiye dek gördüğü en yakışıklı ve zorlu adamla tanışmıştı. Ayrıca Sinco'daki testlerde kasıtlı bir şekilde başarısız olarak bu adama yakın bir yerde çalışma şansım da kaybetmişti...

Yarın Cumaydı, bu yüzden tüm günü ev arayarak geçirebilirdi. Kendisine göre bir ev bulur bulmaz da Fenster'a gidip eşyalarını alabilirdi. Philip, şirketinde ne zaman işe başlamasını istediğinden bahsetmemişti ama Pazartesi'den sonraki iki hafta içinde işte hazır bulunabilirdi.

Lauren kapıyı açan göbekli uşağın on dört sene önce-

kı akşam yemeği gösterisinin tanıklarından biri olduğunu hemen anımsadı. "İyi akşamlar," der demez Philip Whitworth araya girdi.

Geniş mermer antrede yürürken, "Lauren, seni o kadar çok merak ettim ki! Neden bu kadar geciktin?" diye sordu.

O kadar endişeli görünüyordu ki Lauren onu üzdüğü için kendisini çok kötü hissetti -hatta Sinco'daki işe girebilmek için daha fazla çaba harcamayarak onu hayal kırıklığına uğratacağı için daha da üzüldü. Birkaç kelimeyle görüşmede "işlerin pek de iyi gitmediğini" açıkladı ve telaş içinde Global Endüstri Binası'nın önünde düşüşünün detaylarına geçip akşam yemeğinden önce kendisine çekidüzen vermek için zamanı olup olmadığını sordu.

Uşağın onu götürdüğü üst kattaki odanın banyosunda duş alıp saçlarını fırçaladıktan sonra yavruağzı bir etek ve ona uygun bir bluz giydi.

Lauren misafir odasının kemerli kapısına doğru yaklaşıırken Philip eşikte durmuş onu bekliyordu. "Ne kadar hızlısın, Lauren," dedi onunla birlikte buz gibi kişiliğini çok net hatırladığı eşinin yanına doğru ilerlerken. "Carol, Lauren'ı hatırlıyor olmalısın."

Lauren önyargılarına rağmen ince, zarıfyapısı ve özenle şekillendirilmiş sarı saçlarıyla Carol Whitworth'un hâlâ çok güzel bir kadın olduğunu kabul etmek zorunda olduğunun farkındaydı.

"Elbette, hatırlıyorum," dedi Carol gri gözlerine ulaşmayan hoş bir gülümsemeyle. "Nasılsın, Lauren?"

Carter Whitworth kibarca ayağa kalkarken, "Görünüşe bakılırsa, Lauren çok çok iyi, anne," dedi sırtarak. Miskin

bakışlarla Lauren'ın parlak mavi gözlerinden, narin yüzüne, zarıfkadınısı hatlarına kadar her şeyi gözden geçirdi.

Çocukluğunda kendisine işkence eden adamla yeniden karşılaştığı o an Lauren sakın görünmeye çalıştı. Carter'ın kendisine sunduğu şarap kadehini kabul ederek kanepeye oturdu. Çok geçmeden Carter yanına oturup onu süzmeye başlamıştı bile. "Çok değişmişsin," dedi hayranlıkla dolu bir gülümsemeyle.

"Sen de öyle," diye karşılık verdi Lauren temkinli bir şekilde.

Carter gelişigüzel bir tavırla kolunu Lauren'ın omuzlarının arkasına doğru kanepeye uzattı. "Hatırladığım kadarıyla pek de iyi anlaşılamamıştık," diye şakalaştı.

"Hayır, anlaşılamamıştık."

Lauren sakın ve gizemli bakışlarla oğlunun kur yapmasını seyreden Carol'a mahcup bir bakış attı, yüz ifadesi kraliyet ailesine özgü bir şekilde soğuktu.

"Peki neden anlaşılamamıştık?" diye üsteledi Carter.

"Hmmm... Şey... Hatırlamıyorum."

"Ben hatırlıyorum." Gülümsedi. "Sana karşı son derece kaba ve acımasız davranmıştım."

Dürüst ve pişman ifadesini görünce Lauren şaşkınlıkla ona baktı, ona dair hissettiği tüm önyargılar yok olmaya başlamıştı. "Evet, öyle davranmıştın."

"Ve sen de..." Carter sırtıttı. "Akşam yemeğinde terbiyesiz bir çocuk gibi davranmıştın."

Lauren yavaşça kafasını sallarken gülümsermişçesine gözlerinin içi parlıyordu. "Aynen öyle." Böylece aralarında hassas bir ateşkes ilan edilmişti. Carter kapı girişinde dolanıp duran uşağa baktı, sonra ayağa kalkıp Lauren'a elini uzattı. "Yemek hazır. Masaya geçelim mi?"

Uşak içerde belirdiğinde yemeğin son kısmını yeni bitirmişlerdi. "Özür dilerim ama Sinco Elektrik Şirketi'nden Bay Weatherby olduğunu söyleyen bir adam Bayan Danner'ı arıyor."

Philip Whitworth neşe içinde gülümsedi. "Telefonu buraya, masaya getir, Higgins."

Lauren'ın sadece dinleyici olduğu telefon konuşması oldukça kısa sürmüştü. Telefonu kapattığında şaşkın ve gülümseyen bakışlarını Philip'e çevirdi.

"Hadi durma," dedi Philip. "Ne konuştuğunuzu anlat. Carol ve Carter bana yardımcı olmaya çalıştığını biliyorlar."

Lauren iki kişinin daha yapmış oldukları gizli kapaklı işlerden haberdar olduğunu öğrenince biraz üzüldü ama buna razı oldu. "Görünüşe bakılırsa bu gece yere düştüğümde benimle ilgilenen adamın Sinco'da sözü geçen bir arkadaşı varmış. Bu arkadaş birkaç dakika önce Bay Weatherby'i aramış ve sonuç olarak Bay Weatherby şirketlerinde tam bana göre olan bir sekreterlik pozisyonu olduğunu hatırlamış. Yarın görüşmeye gidiyorum."

"Görüşmeyi kimin yapacağından söz etti mi?"

"Sanırım adamın adının Bay Williams olduğunu söyledi."

Gülümsemesi giderek genişleyen Philip, "Jim Williams..." diye mırıldandı. "Olur şey değil."

Kısa bir süre sonra Carter kendi odasına çekilmiş, Carol da uyumaya gitmişti. Fakat Philip, Lauren'dan kendisiyle birlikte misafir odasında kalmasını istemişti. "Williams senden işe hemen başlamayı isteyebilir," dedi diğerleri gittiğinde. "Bu işi alman için önüne hiçbir engel çıkması-

nı istemeyiz. Evine gidip eşyalarını alıp dönmen ne kadar sürer?"

"Burada bir daire bulmadan eve gidemem," dedi Lauren.

"Elbette, gidemezsin," diyip onunla aynı fikirde olduğunu belirtti Philip. Bir süre düşündükten sonra sözlerine devam etti: "Biliyor musun, birkaç sene önce teyzelerimden biri için Bloomfield Tepeleri'nde bir apartman dairesi satın almıştım. Kendisi aylardır Avrupa'da ve orada bir sene daha kalmayı planlıyor. Onun evinde kalman çok hoşuma gider..."

"Hayır, gerçekten bunu yapamam," dedi Lauren hemen araya girerek. "Benim için yeterince şey yaptınız zaten... Yaşayacağım yeri de sizin ayarlamanıza izin veremem."

"Israr ediyorum," dedi Philip kendinden emin bir şekilde. "Hem benim için iyilik yapmış olursun, çünkü apartmanın kapıcısına daireye göz kulak olması için yüklü miktarda para ödüyorum. Bu sayede parayı da kurtarmış oluruz."

Lauren dalgın bir tavırla yavruağzı bluzunun kolunu çekiştirdi. Babasının, ona gönderebileceği her kuruşa ihtiyacı vardı, hem de acilen. Kirayı ödemek zorunda kalmazsa, bu parayı da babasına gönderebilirdi. Endişeli ve kararsız bir şekilde Philip'e baktı, ama o çoktan ceketinin cebinden tükenmez kalem ve kâğıt çıkarmış bir şeyler yazmaya başlamıştı bile. "İşte evin adresi ve telefon numarası," dedi kâğıdı ona uzatırken. "Yarın Sinco'da belgelerini doldururken, onlara bu bilgileri ver. Böylece orada çalışan hiç kimse aramızdaki bağlantıyı fark edemez."

Sinco'da işe girdiğinde oynayacağı ikili rolü hatırlayınca Lauren'ın içini kötü bir ürperti kapladı. Casuslukyapacak-

tı. Korktuğu için bu kelimeyi düşünmemceye çalışıyordu ama hayır, aslında böyle bir şey yapmayacaktı ki. Yapması gereken tek şey, Philip'in şirket bilgilerini sızdıran hainin ismini öğrenmeye çalışmaktı. Bu açıdan baktığında görevini sadece haklı çıkarmıyor, aynı zamanda kendisini doğru bir şey yaptığına inandırabiliyordu. Bir an kendisini çok ahlaklı hissetmişti -ta ki kendisine neden Sinco'da çalışmak için can attığını hatırlatana dek: Nick Sinclair caddenin karşısında çalışıyordu ve Lauren ona yakın olma fırsatını kaçırmak istemiyordu.

Philip'in sesini duyunca düşüncelerinden sıyrıldı. "Sinco'da yarın sana sekreterlik pozisyonu önerirlerse işi kabul edip Missouii'ye git. Senden yarın öğlene kadar haber alamazsam işe alındığını varsayıp dairenin senin için bir hafta içinde hazırlanmasını sağlayacağım."

Ertesi sabah saat on ikiye on kala, Lauren Sinco binasının tam karşısında, Global Endüstri Binası'nın hemen önünde arabasını park edeceği bir yer bulabildiği için çok şanslıydı. Korku ve heyecanla karışık bir duyguyla arabasından inip bej renkli eteğini ve eteğine uyumlu kısa askerî ceketini düzelttikten sonra Bay Weatherby ile görüşmek için karşıya geçti.

Oldukça resmi ve içten gülümsemesine rağmen Bay Weatherby'in kızgın olduğu gözünden kaçmamıştı. "Aslında, Bayan Danner..." dedi ofise doğru ona eşlik ederken. "Dün buraya geldiğinizde Bay Sinclair'ın bir arkadaşı olduğunuzu söyleseydiniz hem kendinizi hem beni hem de diğer pek çok kişiyi bu kadar zahmete sokmamış olurdunuz."

"Bay Sinclair arayıp size kendisinin bir arkadaşı olduğunu mu söyledi?" diye sordu Lauren merakla.

"Hayır," dedi Bay Weatherby öfkesini gizlemeye ça-

lışarak. "Bay Sinclair şirketimizin genel müdürünü, Bay Samspon'u aramış. Bay Sampson başkan vekilini aramış, başkan vekili işletme başkan yardımcısını aramış, işletme başkan yardımcısı da *patronumu*... Ve dün gece patronum beni evimden arayarak son derece zeki ve Bay Sinclair'in yakın bir arkadaşı olan Bayan Danner'ı gücendirdiğimi, hakkınızda yanlış bir fikir edindiğimi söyledi. Sonra da telefonu yüzüme kapattı."

Lauren bu kadar büyük bir karışıklığa sebep olduğuna inanamıyordu. "Sizi bu kadar sıkıntıya soktuğum için çok özür dilerim," dedi pişmanlıkla. "Bu sizin suçunuz değildir... Ne de olsa testlerde başarısız oldum."

Weatherby anlayışlı bir şekilde kafasını salladı. "Patronuma kurşun kalemin hangi tarafıyla yazıldığını bile bilmediğinizi söyledim ama bana ayak parmaklarınızla bile yazıyarsanız umrunda olmayacağını söyledi." Sandalyesinden kalkarak, "Benimle gelin, sizi üst kata Bay Williams'in odasına götürmeliyim. Bay Williams başkan vekilimizdir, sekreteri California'ya taşınıyor," dedi.

"Bay Williams, işletme başkan yardımcısını arayan başkan vekili mi?"

"Aynen öyle," dedi Bay Weatherby.

Lauren onu takip ederken, kendisinden hoşlanmаса bile amirinden çekindiğı için Bay Williams'in ona bir iş teklifedeceğı düşüncesinden rahatsız olmuştu. Ama birkaç dakika içinde aklındaki bu tür düşünceler yok oldu. Orta yaşlı James Williams, *hiç kimsenin* kuklası olmayacak kadar sert ve otoriter biriydi. Bay Weatherby Lauren'i odasına götürdüğünde okumakta olduğu belgelerden kafasını kaldırıp sakin bir şekilde büyük masasının önündeki deri koltuğı işaret etti. "Oturun," dedi Lauren'a. Bay

Wcatherby'a ise, "Dışarı çıktıktan sonra kapıyı arkandan kapat," dedi kısaca.

Lauren gösterilen yere oturduktan sonra James Williams'in ayağa kalkarak masasının önüne geçmesini bekledi. Williams kollarını göğsünde kavuşturup masasına yaslandı ve delici bakışlarını Lauren'ın üzerinde gezdirdi. "Lauren Danner olmalısınız?" diye sakinlikle sordu.

"Evet," dedi Lauren. "Korkarım benim."

Bir an için yüzündeki soğuk ifadenin yerini belirsiz bir neşe aldı. "Bundan dün gece kopardığınız gürültünün farkında olduğunuzu çıkarabilir miyim?"

"Evet," diyen Lauren içini çekti. "Tüm utanç verici, dayanılmaz detaylarına dek."

"*Dayanılmaz* sözcüğünü heceleyebilir misiniz?"

"Evet," dedi Lauren son derece şaşkın bir şekilde.

"Ne kadar hızlı yazı yazabilirsiniz?"

Lauren'ın yüzü kızarmıştı. "Dakikada yaklaşık yüz kelime."

"El yazısıyla?"

"Evet."

Bakışlarını Lauren'ın yüzünden ayırmadan arkasına doğru uzanıp masasının üzerinden bir kurşun kalemle bloknot aldı. Bunları ona uzatarak, "Lütfen, not alın," dedi.

Şaşkınlıkla ona bakan Lauren kendine gelerek Bay Williams'm söylediklerini yazmaya başladı: "Sevgili Bayan Danner, yönetici asistanım olarak sizden sekreterlikle ilgili birçok farklı görevi yerine getirmenizin yanı sıra çalışanlarla etkin ve sorunsuz bir şekilde çalışmanız beklenecek. Nick Sinclair ile olan dostluğunuza aldırmaksızın şirket politikalarına her zaman bağlı kalacaksınız. Birkaç hafta

içinde Global Binası'na taşınacağız, eğer sorumluluklarınızdan kaçınarak ya da diğer çalışanlar için geçerli kuralları görmezden gelerek Nick Sinclair ile olan arkadaşılığınızdan çıkar sağlamaya kalkarsanız sizi derhal işinizden kovar ve bizzat dış kapıya kadar geçiririm. Öte yandan, eğer ilgi gösterir ve girişimci davranırsanız, size istediğiniz ve üstesinden gelebileceğiniz kadar görev veririm. Şartlarımı uygun görüyorsanız iki hafta sonra Pazartesi günü saat dokuzda ofisimde hazır bulunun. Herhangi bir sorun var mı, Bayan Danner?"

Lauren şaşkın bakışlarını onun yüzüne çevirdi. "Bu... İşe alındığım anlamına mı geliyor?"

"Bu, söylediklerimi kısa bir süre içinde hatasız bir şekilde yazıp yazamadığınıza bağlı."

Lauren bu sakin ve duygusuz iş teklifine o kadar şaşırmıştı ki aldığı notun kopyasını çıkarmak onu hiç heyecanlandırmamıştı. Birkaç dakika içinde daktilonun başından kalkıp tereddütle Bay Williams'in odasına girdi. "İşte kopyası, Bay Williams."

Bay Williams önce kâğıda, sonra da ona baktı. "Çok etkileyici. Bay Weatherby nasıl oldu da kuş beyinli olduğunuz fikrine kapıldı acaba?"

"Üzerinde öyle bir izlenim bıraktım," dedi Lauren imalı bir şekilde.

"Neler olduğunu bana anlatır mısınız?"

"Hayır, gerçekten önemi yok. Yaşananların tümü sadece... Sadece bir yanlış anlaşılardan ibaretti."

"Pekâlâ, öyle olsun. Bana sormak istediğiniz başka bir şey var mı? Evet, elbette olmalı... Maaşınız."

Belirtilen maaş Philip'in teklif ettiğinden yıllık iki bin

dolar daha azdı ama Philip farkı telafi edeceğine dair ona söz vermişti.

"O halde, işi kabul ediyor musunuz?"

"Evet," dedi Lauren hafifbir gülümsemeyle. "Ve hayır. Sizinle çalışmak istiyorum, çünkü bu işten çok fazla şey öğrenebileceğimi hissediyorum. Fakat eğer bu işi bana... Sırf *o yüzden* teklif ediyorsanız, kabul etmek istemiyorum."

"Nick Sinclair?"

Lauren kafasını salladı.

"Nick'in bu konuyla hiçbir ilgisi yok. Onu yıllardır tanıyorum, çok yakın arkadaşız. Ancak işle ilgili meselelerde arkadaşlığın yeri yoktur. Nick'in ilgilenmesi gereken işleri ayrı, benim işlerim ayrı. Ona işlerini nasıl yapacağını söylemeye kalkarsam haddimi aşmış olurum, aynı şekilde kendi sekreterimi seçerken onun da beni etkilemesi hoşuma gitmez."

"O halde, testlerde başarısız olmama rağmen, neden bugün benimle görüşmek istediniz?"

Williams'ın kahverengi gözleri ışıldadı. "Ah, şu mesele. Aslına bakılırsa, kendisine sonsuz saygı duyduğum eski sekreterim, buraya geldiği ilk gün Weatherby'dan fırça yemişti. Genç ve akıllı bir sekreter adayının daha onunla anlaşılamadığını duyunca, sizin ikinci bir Theresa'olabileceğinizi düşündüm. Değilsiniz ama sanırım birlikte çok daha iyi çalışacağız, Lauren."

"Teşekkür ederim, Bay Williams. İki hafta sonra görüşmek üzere."

"Banajim diyebilirsin."

Lauren el sıkışırlarken gülümsüyordu. "O halde siz de bana Lauren diyebilirsiniz."

"Oyle söylediğimi sanıyordum."

"Evet."

Williams'ın dudakları seğirdi. "Pekâlâ... Gözünü korkutmama izin verme."

Lauren loş binadan Ağustos gününün göz kamaştırıcı gün ışığına çıktı. Trafik ışıklarının kırmızından yeşile dönmelerini beklerken bakışları karşı koyamadığı bir şekilde caddenin karşısındaki Global Endüstri Binası'na kaydı. Nick'in o an orada çalışıp çalışmadığını merak etti. Onu görmeyi gerçekten çok istiyordu.

Yeşil yandığında geniş caddeden geçerek arabasına doğru ilerledi. Fakat eğer Nick onu görmek isteseydi, herhalde telefon numarasını isterdi. Belki de utangaç biriydi. Utangaç mı? Lauren arabasının kapısına elini uzattığında alaycı bir şekilde kafasını salladı. Nick hiç de utangaç bir adam değildi. Öylesine yakışıklı ve çekici biriydi ki muhtemelen kadınların ilk adımı atarak kendisine çıkma teklifetmesine alışkın olmalıydı...

Binanın cam kapısı ardına kadar açılıp Nick karşısına çıktığında Lauren'in kalbi yerinden çıkacak gibi hızla çarpmaya başladı. Lauren bir an için arabasının yanında dururken onu görmüş olduğunu ve onunla konuşmak için dışarı çıktığını düşündü, fakat Nick sağ tarafa dönüp binanın diğer ucuna doğru yürümeye başlamıştı.

"Nick!" diye seslendi birdenbire. "Nick!"

Nick omzunun üstünden bakınca Lauren ona el salladı. Uzun adımlarla kendisine doğru yürüdüğünü gördüğünde ise çocuklar gibi sevindi.

"Bil bakalım az önce neredeydim?" diye gülümseyerek sordu.

Nick'in bakışları Lauren'in zarif bir şekilde topuz yap-

tığı parlak, bal rengi saçlarından kahverengi ayakkabılarına dek gezinirken gri gözleri sıcak ve muzip bir ışıltıyla parıltıydı. Sırtarak, "Bonwit Teller defilesinde modellik mi yapıyordun?" diye sormaya cesaret etti.

Bu iltifat üzerine yüzü kızarsa da Lauren sakinliğini korudu. "Hayır, caddenin karşısında, Sinco Elektronik'teydim ve bana bir iş teklifettiler... Sayende."

Yardımanından bahsedişini duymazdan gelmişti. "Kabul ettin mi?"

"Kabul etmek mi? Maaş muhteşem... Kendisi için çalışacağım adam harika... Ayrıca iş de ilgi çekici ve zorlu görünüyor."

"Memnunsun, öyleyse?"

Lauren kafasını salladı... Sonra ona çıkma teklifetmesini umarak bekledi. Fakat Nick bunun yerine eğilerek onun için arabasının kapısını açtı. Cesareti onu vazgeçirmeden, "Nick," dedi. "Bunu kutlamak istiyorum. Eğer sandviç yiyip soğuk bir şeyler içebileceğimiz güzel bir yer biliyorsan sana öğle yemeği ısmarlayabilirim."

Dayanılmaz bir süre boyunca duraksadıktan sonra Nick'in bronz yüz hatlarında bir gülümse belirdi. "Bu, gün boyunca duyduğum en güzel teklif."

Yolu ona tarifetmek yerine arabayı Nick kullandı. Birkaç blok ötede Jefferson'a dönüp küçük, yenilenmiş görünen üç katlı tuğla evin arkasındaki otoparka arabayı park etti. Arka kapının üstünde duran koyu renkli ahşap tabelanın üzerinde sadece "Tony'nin Yeri" yazıyordu. Ev loş ışıklarla aydınlatılmış hoş bir restorana dönüştürülmüştü. Parkeler meşe ağacındandı ve tuğla duvarlara artistik bir biçimde tavalar asılmıştı. Gün ışığı mozaik camlı pencere-

lere vuruyor ve kırmızı beyaz desenli masa örtülerine ayrı bir çekicilik katıyordu.

Kapının yanında duran bir garson Nick'i kibarca selamlayıp, "Günaydın," dedikten sonra onları içerideki tek boş masaya götürdü. Nick oturması için sandalyesini çektiğinde Lauren diğer müşterilere doğru baktı. Oradaki tek tük kadından biriydi, ama içeride kesinlikle birbirinden farklı bir sürü erkek bulunuyordu. Birçoğu takım elbiseli ve kravatlıydı, Nick de dahil olmak üzere sadece üç tanesi kumaş pantolon ve açık yakalı spor gömlek giymişti.

Biraz daha yaşlı bir garson masalarında belirip samimi bir şekilde omzuna vurarak Nick'i selamladı. Neşeli bir şekilde, "Seni tekrar gördüğüme sevindim, dostum," dedikten sonra deri ciltli kocaman mönüleri onlara uzattı. "Spesiyalinden alalım, Tony," dedi Nick. Lauren'ın tuhaf bakışlarını görünce de ekledi: "Spesiyal Fransız soslu sandviç oluyor, senin için bir sakıncası var mı?"

Öğle yemeği ısmarlamayı kendisi teklifettiği için Lauren normal bir sandviçten daha pahalı bir şeyi ısmarlama-
ması için Nick'in ondan izin istediğini sanmıştı. "İstedğin neyse sipariş et, lütfen," diye kibarca ısrar etti. "Yeni işimi kutlamaya geldik, ayrıca mönüdeki her şeye param yeter."

Restoranın sahibi olduğu anlaşılan Tony masadan uzaklaştığında, "Detroit'te nasıl yaşamayı düşünüyorsun?" diye sordu Nick. "Missouri'de küçük bir kasabada büyümüş bir kız için bu gerçekten büyük bir değişiklik."

Küçük kasabada büyümüş bir kız mı? Lauren'ın birden kafası karışmıştı. Normalde insanların üzerinde böyle bir etki bırakmazdı. "On iki yaşımdayken annem hayatını kaybettiğinde Chicago'nun bir banliyösünde yaşıyorduk. Daha sonra babamla birlikte babamın büyüdüğü kasaba-

ya... Fenster, Missouri'ye taşındık. Babam küçükken gittiği okulda öğretmenlik yapmaya başladı. Gördüğün gibi pek de *kiçuk kasabada büyümüş bir kız* değilim."

Nick'in yüzündeki ifade değişmemiştir. "Tek çocuk muydun?"

"Evet ama ben on üç yaşındayken babam tekrar evlendi... Benden iki yaş büyük bir kız kardeşim ve bir yaş büyük bir erkek kardeşim daha var."

Üvey erkek kardeşinden bahsederken Nick sesindeki hoşnutsuzluğu yakalamış olmalı ki "Tüm kızların *ağabey* fikrinden hoşlandığını sanırdım. Sen hoşlanmıyor muydun?" diye sordu.

Önüne geçemediği bir gülümseme Lauren'ın berrak yüzünü aydınlattı. "Ah, bir ağabeyimin olması hoşuma gidiyordu elbette. Ne yazık ki o zamanlar Lenny'den hoşlanmıyordum. Görür görmez birbirimizden nefret etmiştik. Bana acımasızca sataşır, saçımı çeker ve odamdan para çalardı. Kasabadaki herkese eşcinsel olduğunu söyleyerek ondan intikam alırdım... Ama kimse inanmazdı, sonunda zampananın teki olup çıktı!"

Nick gülmeye başladığında Lauren gözlerinin kenarlarının kırıştığını fark etti. Yüzünün sıcak esmerliğine tam bir tezat oluşturan gözleri açık, metalik bir gümüş rengindeydi. Dümdüz, koyu renkli kaşlarının altındaki gür kırpikleri neşeli ve zeki bir şekilde ışıldarken biçimli dudakları ona heyecan verici, saldırgan ve erkeksi bir hava katıyordu. Lauren önceki gece hissettiği muhteşem duyguları hissedince dikkatli bir şekilde bakışlarını boğazından yanık tenine doğru kaydırdı.

"Peki ya üvey kız kardeşin?" diye sordu Nick. "O nasıl biriydi?"

"Göz kamaştırıcı. Yapması gereken tek şey caddede salınmaktı ve tüm erkekler ağızlarının suyu akararak onu seyrederdi."

"Erkek arkadaşlarını çalmaya kalkar mıydı?"

Ufak masada ona doğru bakarken Lauren'ın gözleri nesheli bir şekilde parıldamıştı. "Çalabileceği kadar çok erkek arkadaşım olmadı... En azından on yedi yaşına gelene dek olmamıştı."

Nick bakışlarını Lauren'ın klasik, kusursuz hatlarında, sık ve kıvrık kirpiklerinin altında turkuvaz renkli saten gibi ışıldayan gözlerinde ve bal rengi gür saçlarında gezdirirken duyduklarına inanmamışçasına koyu kaşlarından birini kaldırdı. Masalarının yan tarafından mozaik camlı pencerelerden içeri süzülen gün ışığı yüzünü hafifçe aydınlatıyordu. "Buna inanmak çok zor," dedi en sonunda.

"Ciddiyim, bu doğru," dedi Lauren iltifatını gülümseyerek geçiştirirken. Çirkin, ufak bir kız olduğu zamanları çok net hatırlıyordu; hatırladıkları o kadar acı verici olmasa da yüzeysel güzellik kadar güvenilmez olan bir şeye artık çok da fazla önem vermiyordu.

Tony masa örtüsünün üzerine iki tabak koydu -her ikisinde de arasında uzunlamasına kesilmiş incecik bir biftek olan gevrek Fransız ekmeği vardı- ardından her iki tabağın da yanına et suyuyla dolu ufak bir kâse yerleştirdi. "Çok lezzetli... Denesenize," diye ısrar etti.

Lauren kendi kâsesindeki et suyunun tadına baktıktan sonra onunla aynı fikirde olduğunu belirterek, "Harika," dedi.

Yuvarlak, sakallı suratı sevecen bir gülümsemeyle aydınlanırken, "Güzel," dedi. "O halde Nick'in ödemesine izin ver! Onun senden daha fazla parası var. Nick'in bü-

yükbabası bu işe başlamam için zamanında bana borç vermişti," diye itirafettikten sonra sakar bir garson yamağını azarlamak için hızla masadan uzaklaştı.

Lauren'ın ara sıra restoran ve restoran sahibi hakkında sorduğu sorular dışında yemeklerini samimi bir sessizlik içinde yediler. Nick'in kısa cevaplarından anladığı kadıyla ailesiyle Tony'nin ailesi üç nesildir yakın dosttular. 1 latta bir dönem Nick'in babası Tony'nin babası için çalışmıştı, ama daha sonra Nick'in büyükbabasının Tony'ye borç verecek kadar parası olduğuna göre maddi durumları bir şekilde tersine dönmüş olmalıydı.

Yemeklerini bitirdiklerinde Tony tabakları almak için masalarında belirdi. Lauren umutsuzluğa kapılarak restoranın servisinin çok hızlı olduğunu düşündü. Nick'le en azından bir saat geçirmeyi ummuş olmasına rağmen geleli sadece otuz beş dakika olmuştu.

"Tatlıya ne dersiniz?" diye sordu Tony. Koyu renk gözlerini dostça Lauren'a çevirmişti. "Sizin için *canoli* ya da özel hazırladığım *spumoni*'den getirebilirim. Benim yaptığım *spumoni*'yi her yerde bulamazsınız," dedi gururlu bir şekilde. "Hakikidir. Farklı aromalı ve renkli dondurmaları kat kat yerleştiriyorum. Ve sonra içine..."

"Meyve ve bol bol fındık parçaları koyuyorsunuz," diyerek Tony'nin cümlesini tamamlayan Lauren ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Annem de öyle yapardı."

Tony ağzı açık kalmış bir halde Lauren'ın yüzüne baktı. Kısa bir süre sonra kendinden emin bir şekilde kafasını salladı. "Siz de İtalyansınız," dedi kocaman bir gülümsemeyle.

'Yarı İtalyan'ım," diye düzeltti Lauren. "Diğer yarım İrlandalı."

Tony on saniye içerisinde Lauren'm tam adım, annesinin ailesinin adını, dahası tanıdığı hiç kimsesinin olmadığı Detroit'e taşınmak üzere olduğunu öğrenmişti. Lauren, Philip Whitworth'dan bahsetmediği için kendisini biraz suçlu hissetmişti, fakat Nick'in Sinco'da tanıdıkları olduğuna göre onun yanındayken Philip'le olan bağlantısından bahsetmemeliydi.

Tony'yi büyük bir mutlulukla dinliyordu. Chicago'dan ayrılmış ve İtalyan kuzenlerini ziyaret edeli çok uzun zaman olmuştu, ayrıca o tuhaf İtalyan aksanını yeniden duymak da çok hoştu.

"Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa bana gelebilirsin, Lauren," dedi Tony ona ve Nick'e yaptığı şekilde hafifçe omuzlarına vurdu. "Büyük bir şehirde tek başına yaşayan genç bir kadının yardıma ihtiyaç duyduğunda başvurabileceği bir ailesi olmalıdır. Burada her zaman yiyecek bir yemek bulabilirsin... Hem de güzel bir *İtalyan* yemeği! Şimdi leziz *spumoni*'mden yemek ister misiniz, söyleyin bakalım."

Lauren bakışlarını önce Nick'e sonra da Tony'nin merakla yüklü suratına çevirdi. Tok karnının -guruldayarak karşı çıkmasına aldırış etmeksizin yemeği uzatabilmek adına, "*Spumoni*'ye bayılırım," dedi.

Tony gülümseyince Nick ona anlamlı bir şekilde göz kırptı. "Lauren hâlâ büyümekte olan bir kız, Tony."

Bu sözleri duyunca kafası karışıp üzülen Lauren'm gözleri koyulaşmıştı. Bir süre masa örtüsündeki büyük kırmızı karelerden birini manikürlü tırnağıyla dalgın dalgın takıp etti. "Nick, sana bir soru sorabilir miyim?" dedi kısık bir sesle.

"Elbette."

Lauren kollarını kavuşturup ona uzun uzun bakmaya başladı. "Neden benden saf bir genç kız gibi söz ediyorsun?"

Nick'in dudaklarında neşeli ve alaycı bir gülümseme belirdi. "Böyle söylediğimin farkında değildim. Sanırım kendime genç olduğunu, Missouri'deki küçük bir kasabadan geldiğini ve muhtemelen saf olduğunu hatırlatmak için böyle yapıyorum."

Lauren bu cevap karşısında hayrete düştü. "Ben yetişkin bir kadını, ayrıca küçük bir kasabada büyümüş olmam hiçbir anlama gelmez!" *Tony spumoni'sini* servis ederken sustu ama masadan uzaklaşır uzaklaşmaz sinirli bir şekilde ekledi: "Saf olduğum fikrine nereden kapıldın bilmiyorum ama ben hiç de saf değilim."

Sandalyesine yaslanan Nick'in gözlerindeki alaycı ışıltı sönmeye başlamıştı. Şüpheli bir şekilde onu inceleyerek, "Değil misin?" diye sordu.

"Hayır, değilim."

"O halde..." dedi Nick yavaşça. "Bu hafta sonu ne yapıyorsun?"

Sevinçten kalbi yerinden çıkacak gibi çarpmaya başlayan Lauren temkinli bir şekilde sordu: "Senin aklında ne vardı?"

"Bir parti. Birkaç arkadaşımın Harbor Springs yakınındaki evlerinde bu hafta sonu bir parti veriyor. Seninle karşılaştığımda oraya gitmek üzereydim. Buradan yaklaşık beş saat uzaklıkta, Pazar günü dönebiliriz."

Lauren Fenster'a gitmeyi planlamıştı. Öte yandan oraya gidip dönmek sadece bir gününü alacaktı ve tüm eşyalarını bir haftadan daha az bir sürede toplayabilirdi. Yeni işine başlamadan önce iki haftadan fazla zamanı vardı, bu

nedenle vakitten yana bir sıkıntısı yoktu, ayrıca Nick'le gitmeyi çok istiyordu. "Seninle gelmemin arkadaşlarını rahatsız etmeyeceğinden emin misin?"

"Rahatsız olmazlar; zaten yanımda birini götürmemi bekliyorlardı."

"O halde..." Lauren gülümsedi. "Gelmeyi çok isterim. Aslına bakarsan bavulum zaten arabamın bagajında."

Nick omzunun üzerinden bakıp hesabı getirmesi için Tony'ye işaret etti. Yaşlı adam hesabı getirip masanın üstüne, Nick'in yanına doğru koyunca Lauren ustalıkla elini uzatıp hesabı kendisine doğru çekti. "Ben ısmarlıyorum," dedi hesap toplamını görünce hissettiği şaşkınlığı dikkatle gizleyerek. Yedikleri yemeklere kıyasla bu oldukça yüksek bir tutardı ama cüzdanını çıkardığında, Nick çoktan parayı masaya koymuştu ve Tony parayı alırken Lauren çaresizce ona bakakalmıştı.

Tony, suratını astığını görünce sekiz yaşındaki bir çocukmuş gibi çenesine dokundu. "Daha sık gel, Laurie. Senin için her zaman boş bir masamın ve yiyecek güzel bir yemeğimin olduğunu sakın unutma."

Lauren, "Bu fiyatlarla tüm masaların boş olmamasına şaşıyorum," diye takıldı.

Tony ona bir sır verircesine eğildi. "Masalarım asla boş kalmaz. Hatta ismin listemde değilse önceden yer bile ayırtamazsın. Ricco'dan *ismini* listeye eklemesini isterim." Otoriter bir şekilde elini kaldırınca üç tane esmer güzel genç garson o tarafa bakıp Lauren'ın masasına geldiler. "Bunlar benim oğullarım," dedi Tony gururla onları tanıtırken. "Ricco, Dominic ve Joe. Ricco, Lauren'ın ismini listeye ekle."

"Hayır, lütfen zahmet etmeyin," diye hemen itiraz etti Lauren.

Tony ona aldırış etmedi. "Detroit gibi büyük bir şehirde senin gibi hoş bir italyan kızın kendisini koruyacak bir ilçe ihtiyacı vardır. Sık sık bizi ziyarete gel... Restoranın üstündeki dairelerde oturuyoruz. Ricco, Dominic..." dedi Tony sertçe. "Laurie geldiğinde ona göz kulak olun. Joe, sen de Ricco ve Dominic'e göz kulak ol!"

Kahkaha atmaya başlayan Lauren'a dönerek, "Joe evli," diye açıkladı.

Neşesini güçlkle bastıran Lauren kendisini *korumakla görevli* dörtlüye sevinçle ışıldayan gözlerle baktı. "Benim gözüm kimin üzerinde olsun peki?" diye şakacı bir dille sordu.

Bu dört italyan esmer adam kafalarını kusursuz bir uyumla sallayarak sandalyesinde neşeli bir ifadeyle oturan Nick'i işaret ettiler.

Nick sandalyesine yerleşerek, "Lauren bana kendi babının çaresine bakabileceğini söyledi," dedi ve soğukkanlı bir şekilde sandalyesini geriye itip ayağa kalktı.

Nick telefon açması gerektiğini söylemiş ve bu sırada Lauren da koridorun sonundaki bayanlar tuvaletine gitmişti. Dışarı çıkar çıkmaz girişteki telefonun başında duran Nick'in geniş omuzlarını ve üçgenimsi sırtını hemen tanımıştı. Kalın bariton sesini kısarak konuşuyordu ama Lauren ağzından çıkan sözcüklerden birini net olarak duymuştu: "Ericka."

Lauren bunun başka bir kadını aramak için ne kadar tuhaf bir zaman olduğunu içinden geçirdi. Yoksa tuhaf değil miydi? Ev sahipleri partiye yanında birini getirmesini bekliyorlardı ve Nick hiç şüphesiz Lauren ile karşılaşana dek

partie gideceği kişi yi ayarlamış olmalıydı. Nick başkasına olan sözünü bozuyordu!

Nick, Lauren'ın Pontiac Trans Am marka spor otomobile binip motoru çalıştırdı, gösterge panosunda jeneratörün kırmızı ikaz lambasının yandığını görünce de kaşlarını çatı. "Jeneratörde bir sorun olduğunu sanmıyorum," diye telaşla açıklamaya başladı Lauren. "Buraya gelirken yolda durup bir tamirciye kontrol ettirmiştim. Hiçbir şey bulamamıştı, sanırım ikaz lambasında bir sorun var. Araba henüz altı aylık."

Nick bir süre düşündükten sonra, "Neden kuzeye doğru gidip nasıl çalıştığına bakmıyoruz," dedi. "Böylece Missouri'ye giderken jeneratör bozulsa bile yanında biri olmuş olur.

Lauren dünden razı bir şekilde, "Harika," dedi.

"Ailenden ve kendinden biraz daha bahseder misin?" diye sordu Nick otoparktan çıkarlarken.

Gerginliğini belli etmemeye çalışan Lauren yüzünü önüne çevirdi. Örmeye başladığı küçük aldatmaca ağı çoktan büyümeye başlayarak karman çorman bir hal almıştı. Nick'in Sinco'da tanıdıkları olduğu için Lauren başvurusunda bilerek üniversite diplomasından bahsetmediğini dile getirmeye çakinmişti. Pencereden dışarıya, görkemli Rönesans Merkezi'ne bakarak içini çekti. Aslında son derece dürüst bir insan olmasına rağmen ona çoktan yaşı hakkında yalan söylemişti. Çünkü üç hafta sonra yirmi üç yaşında olacaktı. Ayrıca onun gözleri önünde Tony'ye Detroit'te hiç arkadaşı ve akrabası olmadığını açıklamıştı. Şimdi ise hayatının son beş senesini dikkatli bir şekilde *unutması* gerekiyordu.

"Zor bir soru mu oldu?" diye şakalaştı Nick.

Gülümsemesi kalp atışlarını delicesine etkiliyordu. Eli ni uzatıp çenesine koymak, biçimli dudaklarına dokunmak istiyordu. Gömleğinin yakası açıktı ve Lauren üçüncü düğmesinin üzerinden başlayan derin V yakasından görünen koyu renkli tüyleri okşamak istiyordu. Parfümünün baharatlı kokusu bile onu baştan çıkarıp daha da çok kendisine çekiyordu. "Anlatacak pek fazla şeyim yok. Üvey kardeşim 1 cenny yirmi dört yaşında, evli ve kendi ailesini kurmak üzere. Üvey kız kardeşim Melissa ise yirmi beş yaşında ve Nisan'da evlendi. Eşi, bu arabayı aldığım Pontiac bayisinin de araba tamircisi olarak çalışıyor."

"Peki ya baban ve üvey annen?"

"Babam öğretmen. Çok zeki ve akıllı. Üvey annem çok hoş biri ve babama da çok düşkün."

"Baban bir öğretmen olduğuna göre sekreterlik yapmak yerine üniversiteye gitmen, konusunda seni teşvik etmemesine çok şaşırdım."

"Üniversiteye gitmemi istemişti," diye geçiştirerek karşılık veren Lauren Nick'in dikkatini şerit değiştirmeye ve eyaletlerarası 75. otoyolun giriş rampasında geniş dönmeci almaya verdiğini görünce rahatladı. Ekspres yol, onları şehrin içinden geçirerek fabrikaların ve şehir dışındaki küçük evlerin olduğu ücra köşelere doğru götürüyordu. "Yedek kıyafetlerin nerede peki?" diye sordu Lauren birdenbire. "Senin de yanına küçük bir çanta alman gerekmez mi?"

"Hayır. Kıyafetlerimden bazıları Harbor Springs'teki başka bir evde."

Arabanın açık camından içeri süzülen rüzgâr gür, kahverengi saçlarını hafifçe dağıttı. Saçları dümdüz duracak şekilde kesilmiş ve şekillendirilmiş olsa da ense kısmı

gömleğinin yakasına girecek kadar uzundu. Lauren dalgın dalgın saçlarının bir kadının parmaklarını arasında gezdirebileceği kadar uzun olduğunu düşündü. Kendi parmakları. Bakışlarını yüzünden kaçırıp güneş gözlüklerini burnunun üstüne indirerek otoyolda gözlerinin önünden geçip giden manzarayı izlemeye başladı. Bitmek bilmeyen banliyölerin yerlerini kırsal kesimin açıklıklarına bıraktığının hayal meyal farkındaydı. Nick etrafına kendinden son derece emin bir şekilde çekicilik ve cinsel bir güç yayıyordu. Lauren şu anda bile kendisinden sadece birkaç santim ötede bulunan sert ve kaslı kalçalarının, kendisini gölgede bırakan güçlü omuzlarının farkındaydı ve bundan rahatsız olmuştu. Dış görünüşü ve *ona* bakışıyla ilgili hemen hemen her şey, kendi akıl sağlığı açısından çok tehlikeli olabileceği için Lauren'ı uyarıyordu.

Tehlikeli mi? Hafta sonu onunla çekip gitmeyi kabul etmek Lauren'ın karakterine tamamen aykırıydı -ona karşı hissettiği bu açıklanamaz, derin ve güçlü çekim kadar aykırı. Ayrıca çok hızlı ve düşüncesizce bir karar verdiğinin de farkındaydı. Ama bu tehlikeli miydi? Ya Nick onu öldürüp vücudunu kesip biçtikten sonra ormana gömmeye niyetli hasta ruhlu bir katilse? Böyle bir şey yaparsa, kimse başına gelenleri bilemezdi, çünkü hiç kimse onunla olduğunu bilmiyordu... Tony ve oğulları hariç ama Nick onlara Missouri'ye gittiğini rahatlıkla söyleyebilirdi. Ve onlar da Nick'e inanırlardı. Gerçekten ve mecazi açıdan bakılırsa Nick cezasız kalırdı.

Nick'in keskin yüz hatlarına hızlı ve endişeli bir bakış atan Lauren'ın yüzüne hafif bir gülümseme yerleşti, insanlar hakkındaki içgüdüleri daha önce onu hiç yanılt-

mamıştı ve Nick'in yanındayken fiziksel bir tehlike içinde olmadığını içgüdüsel bir şekilde biliyordu.

Sonraki üç saat hoş bir belirsizlik içinde geçti. Araba kilometreleri geride bırakırken yüzlerine çarpan hafif rüzgâr saçlarını dalgalandırıyor, bu sırada samimi bir şekilde havadan sudan bahsediyorlardı.

Lauren, Nick'in kendisi hakkında konuşmaya başladığında son derece kaçamak cevaplar verdiğini fark etmişti ama konu onun geçmişini öğrenmeye gelince fazlasıyla meraklı davranıyordu. Onun hakkında öğrendiği tek şey babasının o dört yaşındayken öldüğü ve Nick'i birkaç sene önce ölen büyükanne ve büyükbabasının büyüttüğüydü.

Grayling kasabasındaiken, Nick, varış noktaları olan Harbor Springs'in bulundukları yere bir buçuk saatlik mesafede olduğunu söyleyip küçük bir marketin önünde durdu. Dışarı çıktığında, Lauren elinde iki kutu kola ve bir paket sigara olduğunu gördü. Birkaç kilometre daha ilerledikten sonra arabayı yol kenarındaki bir piknik masasının yanına park etti ve birlikte arabadan indiler.

"Harika bir gün, sence de öyle değil mi?" Lauren mutlulukla başını geriye atıp parlak mavi gökyüzünde sürüklenen dantelleri andıran beyaz bulutları seyretmeye başladı. Nick'e baktığında onu anlayışlı bir şekilde kendisini izleyen buldu.

Nick'in bıkkın tavrına aldırış etmeksizin sözlerini sürdürdü: "Yaşadığım yerde gökyüzü hiç bu kadar mavi olmaz ve orası çok daha sıcaktır. Sanırım Missouri buranın oldukça güneyinde kalıyor."

Nick iki kutu kolayı da açtıktan sonra birini Lauren'a verdi. Gelişigüzel bir şekilde kalçasını arkasındaki piknik masasına dayadı ve Lauren sohbetlerine birkaç dakika önce

kaldıkları yerden devam etmeye çalıştı. "Dört yaşındayken babanın öldüğünü ve seni büyük ebeveynlerinin büyüttüğünü söylemiştin... Peki annene ne oldu?"

"Ona hiçbir şey olmadı," diye karşılık verdi Nick. Sigarasını dudaklarının arasına alıp bir kibrit yaktı ve alevi rüzgârdan korumak için elleriyle etrafını kapattı.

Kafasını kibrite doğru eğdiğinde, Lauren koyu kahverengi gür saçlarına baktı ve hemen ardından mavi gözlerini hızla onunkilere çevirdi. "Nick... Neden kendin hakkında hiçbir şey anlatmıyorsun?"

Nick sigarasından yükselen duman yüzünden gözlerini kısmıştı. "Anlatmıyor muyum? Yüz kilometredir durmaksızın konuşuyorum."

"Ama kişisel hiçbir şeyden bahsetmiyorsun. Annene ne oldu?"

Güldü. "Hiç sana daha önce gözlerinin çok güzel olduğunu söyleyen biri oldu mu?"

"Evet ve lafı dolandırmaya çalıştığının farkındayım!"

Lauren'ın sözlerine aldırış etmeyerek, "Peki ya çok güzel konuştuğunu?" diye devam etti sözlerine Nick.

"Senin de bildiğin gibi babam ingilizce öğretmeni olduğuna göre bu pek şaşırtıcı bir şey değil." Kasıtlı bir şekilde kaçamak yanıtlar vermesinden bıkan Lauren içini çekti.

Nick kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı, bakışlarını ağaçların ve ıssız otoyolun üzerinde gezdirdikten sonra tekrar Lauren'a çevirdi. "Uç saat önce, nihayet rahatlamaya başlayana kadar ne kadar gergin olduğumun farkında değildim. Arada bir böyle çekip gitmeliyim."

"Çok mu çalışıyorsun?"

"Son iki aydır haftada yaklaşık yetmiş saat."

Lauren'ın etkileyici gözleri anlayışla dolunca o kalp

atışlarını hızlandıran, sıcak ve çekici gülümsemelerinden biriyle Nick ona gülümsedi. "İnsanı rahatlatan bir yanın olduğunun farkında mısın?"

Lauren onu heyecan verici bulurken, onun kendisini sadece rahatlatıcı bulmasını duymaktan pek hoşlanmamıştı. "Teşekkür ederim... Harbor Springs'e varmadan uyu-yup kalmaman için elimden geleni yaparım."

"Ama oraya vardktan sonra istersen beni uyutabilirsin," dedi Nick manalı bir şekilde.

Lauren'ın kalbi göğüs kafesini delip geçecek gibi atıyordu. "Demek istediğim, umarım seni sıkıyordumdur."

"İnan bana, beni hiç sıkıyorsun." Sesi Lauren'ı baştan çıkarırcasına kalınlaşmıştı. "Aslına bakarsan dün gece elimde senin için hazırladığım tonikle arkamı dönüp, karşımda durmuş geçirdiğim şoka gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördüğümünden beri yapmak istediğim bir şey var."

Çok gergin olmasına rağmen Lauren Nick'in kendisini öpmek istediğini anlamıştı. Nick gevşek parmaklarının arasından Lauren'ın kolasını alıp sakın bir şekilde yanındaki piknik masasına bıraktı, sonra da kollarını uzatıp onu bacaklarının arasına doğru çekti. Kalçası üst bacağının sert iç kısmına dokununca Lauren'ın benliği hafifbir şokla sarıldı. Nick, ellerini kollarının üzerinden kaydırıp yavaşça Lauren'ın omuzlarını kavradı. Lauren çaresiz bir bekle-tiyle Nick'in biçimli dudaklarını kendi dudaklarına doğru götürüşünü izliyordu.

Nick dudaklarını dudaklarına bastırdı. Onu kandırma-ya çalışırcasına miskin miskin, nefes kesici bir ısrarcılıkla öpüyordu. Lauren çaresizce kaybetmek üzere olduğu akli-na mukayet olmaya çalıştı ama dili dudaklarının arasından içeri kaydığında bu savaşı kaybetti.

Belirsiz bir iniltiyle ona sokulup dudaklarını aralamasına izin verdi. Nick hiç vakit kaybetmeden karşılıkvermişti. Aç bir şekilde ağzını açıp ağzına soktuğu diliyle dilini okşarken etrafına doladığı kollarını sıkılaştırıp onu göğsüne hapsetti. Lauren'ın içinde bir şey patlamıştı; vücudu ona doğru kıvrılmıştı, aç dudaklarına istekli bir şekilde karşılık verirken ellerini kendiliğinden boynuna götürmüş ense-sindeki yumuşak saçlarıyla oynuyordu.

Nick en sonunda kafasını kaldırdığında, Lauren bu öpücükle artık ona ait bir şeymişçesine kendisini damgalanmış gibi hissetti. Telaşla titrerken eğilerek alnını omzuna yasladı. Nick'in sıcak dudakları yanağından şakağına doğru kayıp aşağı doğru inerek kulak memesini şakacı bir şekilde kavradı. Kulağına doğru boğuk bir sesle güldü. "Sanırım sana bir özür borçluyum, Lauren."

Lauren geri çekilip kafasını kaldırarak ona baktı. Gri gözleri tutkuyla ışıldayan Nick gülümsüyor olsa da bu, dalga geçer gibi alaycı bir gülümseme idi.

"Neden bana bir özür borçlusun?"

Lauren'ın sırtına koyduğu elini yavaşça yukarı ve aşağı gezdirdi. "Çünkü bana saf olmadığını söylemene rağmen birkaç dakika öncesine kadar bu hafta sonunun üstesinden gelemeyeceğini, umduğundan fazlasıyla karşılaşacağını düşünüyordum."

Hâlâ öpüşmelerinin etkisinde olan Lauren kısık bir sesle, "Peki *şimdi* ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bu hafta sonu *sandığımdan* fazlasıyla karşılaşabileceğimi..." diye mırıldandı Nick. Lauren'ın parlak mavi gözlerine bakıp etkilenmesiyle birlikte kendi gözlerinin rengi koyulaşmıştı. "Ayrıca bana böyle bakmaya devam edersen

I larbor Springs'e iki saat daha geç varacağımızı düşünüyorum."

Bakışlarını anlamlı bir şekilde otoyolun diğer tarafında kalan motele çevirdi ama Lauren panikleyecek fırsat dahi bulamadan elini uzatıp güneş gözlüklerini burnunun üstüne yerleştirdi. "O gözlerin benim sonum olacak," dedi neşeyle.

Daha sonra kolundan tutup onu arabaya götürdü.

Lauren kendini az önce bir kasırgaya kapılmış gibi hissederek koltuğuna gömüldü. Arabanın motoru çalışınca kendisini rahatlayıp mantıklı bir şekilde düşünmeye zorladı. Önünde onu bekleyen iki problem vardı: Birincisi, Nick'in bu hafta sonu onunla birlikte olmak istemesi açıklığa kavuşmuştu. Onun aklında bu çoktan karara bağlanmış bir şeydi. Elbette, o an geldiğinde Lauren rahatlıkla hayır diyebilirdi ama ikinci problem hayır demek istediğinden emin olmamasıydı. Daha önce hiçbir erkeği bu kadar çekici bulmamış ya da bir öpücükten bu kadar etkilenmemişti. Daha önce hiçbir erkekle sevişmeyi bu kadar istememişti.

Nick'in direksiyonun üzerine yerleştirdiği güçlü ve becerikli ellerine baktı, sonra bakışlarını yakışıklı suratına çevirdi. O kadar çekici ve bariz bir şekilde erkeksiydi ki kadınlar muhtemelen ona bir kez baktıktan sonra duygusal açıdan hiçbir bağlılık beklemeden onunla sevişmeyi kabul ediyor olmalıydılar. Herhalde kendisi bu kadar kolay bir lokma olmayacaktı? Yoksa olacak mıydı?

Lauren başını pencereye doğru çevirince dudaklarında kederli bir gülümseme belirdi, insanlar her zaman onun çok zeki ve akıllı olduğunu söylerlerdi, fakat o çoktan Nick Sinclair'in kendisine âşık olması için planlar yapmaya baş-

lamıştı bile... Çünkü çoktan ona âşık olmaya başladığının farkındaydı.

"Lauren, yolculuk arabanın bu tarafında çok yalnız geçiyor. Ne düşünüyorsun?"

Zihni onları nelerin beklediğine dair düşüncelerle dolu olan Lauren, Nick'e doğru dönüp gülümseyerek yavaşça kafasını salladı. "Ne düşündüğümü sana söylersem ödün kopar."

I>cşLncL ^Bb'LÜM*

Lauren hayranlıkla gözlerinin önündeki manzarayı, Michigan Gölü'nün ışıldayan mavi dalgalarının kabarıp beyaz köpükler çıkararak kumsala vuruşunu seyrediyordu. "Birkaç dakika içinde orada oluruz," dedi Nick otoyoldan çıkıp çam ağaçlarıyla kalpli bakımlı bir kır yoluna saparken. Birkaç dakika sonra sol taraflarında bulunan işaretsiz bir asfalt yola girdi. Yaklaşık bir buçuk kilometre boyunca, dallarında parlak turuncu meyvelerin toplandığı heybetli üvez ağaçlarının arasında düzgün yolda yavaşça ilerledi.

Lauren yolun her iki tarafında uzanan kusursuz manzaraya bakarken Nick'in hafta sonunu geçireceği yerin sıradan bir göl kulubesi olmayacağını fark etmişti. Ama yine de gölgelerin arasından batan güneşin ısıltısına çıkıp upuzun bir sıra oluşturarak park etmiş pahalı arabaların arkasında durduklarında karşısında beliren manzaraya onu hiçbir şey hazırlamamıştı.

Biraz ileride, dik bir yamacın önünde, sıva ve camla kaplı üç katlı kocaman bir ev göze çarpıyordu. Üzerine rengârenk şemsiyeler olan masaların bulunduğu yemyeşil çimenlerin yarattığı hafif eğimin sonunda kumsal belirliyordu. Böbrek şeklindeki kocaman havuzun etrafındaki şezlonglarda uzanan ve hareketli gruplar halinde çimenlerde gülüşen yaklaşık yüz kadar konuğun arasında üzerlerinde açık mavi ceketler olan garsonlar tepisilerle geziniyordu.

Pembe ve altın rengi gökyüzünün gölgesinde ışıldayan beyaz yatlar yükselen sulara demir atmış yavaş yavaş süzülüyordu. Lauren onları görünce neredeyse üç yüz metre derinliği olan gölden hiç etkilenmemiş göründüklerini düşündü, hatta yirmi iki bin metrekaarelik yüzeyinde bir fırtına kopma gerçeğinden ise hiç korkmuyorlarmış gibiydi.

Nick arabadan çıkarak Lauren'ın kapısını açmak için diğer tarafa geçti. Elini dirseğine koymuşken, Lauren'ın spor arabaların ve lüks sedanların ardında toplanmış olan misafirlerin bulunduğu yöne doğru onunla birlikte yürümekten başka seçeneği yoktu.

Çimenlerin kenarında durup az sonra aralarına karışacağı insanlara göz gezdirdi. Birkaç ünlü film yıldızının yanı sıra tanınmış başka yüzler de vardı -bunlar uluslararası jet sosyetenin ve son derece ünlü insanların yer aldığı dergilerde sık sık gördüğü yüzlerdi.

Kalabalığın üzerinde yavaşça bakışlarını gezdiren Nick'e baktı. Bu göz kamaştırıcı güzel ve zengin insanlardan ne etkilenmiş ne de gözü korkmuş gibi görünüyordu; aslına bakılırsa daha çok rahatsız olmuş gibiydi. "Özür dilerim, Lauren. Tracy'nin *küçük partisinin* böyle bir şey olacağını

bilseydim seni buraya asla getirmezdim. Çok gürültülü, kalabalık ve çılgınca olacak"

Lauren etrafında bu kadar çok ünlü insan varken kendisini biraz rahatsız ve huzursuz hissetmiş olsa da umursamaz bir hava takınarak neşeli bir şekilde ona gülümsemeyi başardı. "Belki biraz şansımız olur ve kimse burada olduğumuzu fark etmez."

"Buna pek güvenme," diye onu uyardı Nick. Sık ağaçlarla sınırlandırılan çimenlerin çevresinden dolandılar. Misafirlerin kullanması için ayrılan bara geldiklerinde Nick barın arkasına geçti. O içkileri hazırlarken aptal bir âşık gibi ona bakmaktansa, Lauren kendisini dönüp etrafındakilere bakmaya zorladı. Bakışlarını yakınlarında sohbet eden bir gruba kaydırıldığı sırada kızıl saçlı muhteşem bir kadın kafasını kaldırıp Nick'i gördü. "

Kadın kusursuz yüz hatlarında beliren bir gülümsemeyle arkadaşlarının arasından ayrılıp hızla Nick ve Lauren'ın yanına doğru ilerlemeye başladı, bol kesimli pantolonu ayak bileklerinde hafifçe dalgalanıyordu. Gülümseyerek, "Nick, hayatım!" dedi. Eğilip onu öperken elleriyle omuzlarını kavramıştı bile.

İçki şişesini bir kenara bırakan Nick, nazik bir şekilde kollarını kadının beline dolayıp onu kendisine çekerek öpücüğüne karşılık verdi.

Nick onu bıraktıktan sonra bile, kızıl saçlı kadının ellerinin hâlâ omzunda olduğu Lauren'ın gözünden kaçmamıştı. Kadın Nick'in gri gözlerinin içine bakıp samimi bir şekilde gülümseyerek, "Herkes gelmeyip bizi hayal kırıklığına uğratacağını düşünüyordu," dedi. "Ama ben geleceğini *biliyordum*, çünkü işyerinden arayıp durdukları için telefon hiç susmadı. Tüm öğleden sonra boyunca hizmetçiler

ve hemen hemen herkes senin adına notlar alıp durdu. Peki bu hanım kim?" diye sordu neşeli bir şekilde. En sonunda ellerini Nick'in omzundan çekmiş ve bir adım geri çekilerek merakla Lauren'a bakmaya başlamıştı.

"Lauren, bu Barbara Leonardos," diyerek kadını tanıtmaya başladı Nick.

"Bana Bebe de... Herkes öyle der." Sanki Lauren orada değilmişçesine kadın Nick'e dönüp konuşmaya devam etti. "Ericka'yı getireceğini sanıyordum."

"Gerçekten mi?" diye hafifçe dalga geçti Nick. "Ben de *senin* Alex ile birlikte Roma'da olduğunu sanıyordum."

"Roma'daydık," dedi Bebe. "Ama seni görmek istedik."

Kızıl saçlı kadın birkaç dakika sonra yanlarından ayrıldığında Nick açıklamaya başladı: "Bebe..."

"Kim olduğunu zaten biliyorum," dedi Lauren kısık bir sesle şaşkınlığını belli etmeden. Moda dergilerinin ve dedikodu köşe yazarlarının gözdesi olan Barbara Leonardos, çok zengin Yunan bir fabrikatörle evli Amerikalı bir petrol vârisiydi. "Moda dergilerinde ve gazetelerde fotoğraflarını onlarca kez gördüm."

Nick hazırladığı içkiyi Lauren'a uzattıktan sonra kendi içkisini aldı ve yanlarına gelmekte olan çifti başıyla selamladı. "Onları tanıdın mı?"

"Hayır," dedi Lauren. "Hiç tanıdık gelmiyorlar."

Nick ona gülümsedi. "O halde seni onlarla tanıştırayım. Kendileri ev sahiplerimiz olmanın yanı sıra benim çok yakın arkadaşlarımdır."

Kaçınılmaz tanıştırmalara kendisini hazırlayan Lauren, otuzlu yaşlarda görünen güzel, esmer kadını ve onun yanında duran oldukça tıknaz, altmış yaşlarındaki adamı incelemeye başladı.

"Nick!" Kadın elinde tuttuğu içkiye aldırış etmek-sizin sevinçle gülerek kendisini Nick'in kollarına attı ve Bebe'nin az Önce gösterdiği samimiyete benzer bir şekilde onu öpmeye başladı. "Aylardır seni göremiyoruz!" diye onu azarladı geri çekilirken. "Söylesene, neler yapıyordun?"

"Bazılarımızın hâlâ yaşamak için çalışmaya ihtiyacı var," dedi Nick içten bir gülümsemeyle. Uzanıp Lauren'ın elinden tutarak onu arkadaşlarının oluşturduğu çembere doğru çekti. "Lauren, seni ev sahiplerimiz olan Tracy ve George Middleton ile tanıştırayım."

"Lauren, tanıştığımıza çok sevindim," dedi Tracy ve Nick'e dönerek ekledi: "Neden ikiniz burada tek başınıza duruyorsunuz? Kimse geldiğinizi bile fark etmeyecek."

"Ben de bu yüzden burada durmayı tercih ediyorum," dedi Nick açık bir şekilde.

Tracy kederli bir kahkaha attı. "Sana bunun küçük bir parti olacağına söz verdiğimi biliyorum. Yemin ederim, davet ettiğimiz herkesin geleceğini ummuyorduk. Bu durumun evde yarattığı karışıklığı hayal dahi edemezsin."

Lauren rengi mora dönen gökyüzüne, ardından omzunun üstünden iskeleye baktı. Neredeyse tüm konuklar kendilerini eve ya da yatlarına götürecek olan motorlu sandalların beklediği iskeleye doğru gidiyordu. Garsonlar çizgili, geniş bir gölgeliğin altında masaları kurmaya ve havuzun etrafındaki meşaleleri yakmaya başlamışlardı. Müzisyenler ise havuzun diğer ucuna kurulmuş olan büyük sahneye enstrümanlarını taşıyorlardı.

"Herkes yemek için giyinmeye başladı," dedi Tracy. "Üzerinizi değiştirmek için Koy'a mı gideceksiniz yoksa burada mı değiştirmek istersiniz?"

Lauren'ın başı dönmeye başlamıştı. Yemek için giyin-

mek mi? Eğer yemek için resmi giyinmeleri gerekiyorsa yanında uygun tek bir şey bile yoktu!

Lauren'ın telaşla kolunu sıkmasına aldırmayan Nick, "Lauren üzerini burada değiştirecek, ben de o sırada Koy'a gidip acil aramaları yapar ve üzerimi değiştiririm."

Tracy Lauren'a gülümsedi. "Ev dolup taşmış durumda. Birlikte bizim odamızı kullanabiliriz, George da üzerini değiştirecek başka bir yer bulur. Gidelim mi?" diye önerdi ve hemen eve yöneldi.

Nick, Lauren'ın yüzündeki ifadeye alaycı bir anlayışla baktı. "Sanırım Lauren'ın bana söylemek istediği bir şey var. Sen git, o daha sonra gelir."

Çift uzaklaşır uzaklaşmaz Lauren çaresizce, "Nick, yanımda giyebileceğim uygun bir şey yok. Herhalde senin de yoktur?" dedi.

"Kıyafetlerimin bir kısmı Koy'da, orada senin için de bir elbise bulurum," dedi ona sakın bir şekilde. "Elbiseyi buraya gönderirim, hazır olduğunda Tracy'nin odasında üzerini değiştirirsin."

Evin içinde birbirinden uyumsuz sesler ve koşturmaca vardı. Uç kattaki yirmi farklı odadan kahkahalar ve sohbet sesleri yükselirken hizmetçiler kollarına attıkları yeni ütülenmiş kıyafetler ve ellerindeki içki tepsileriyle oradan oraya koşturuyorlardı.

Nick hizmetçilerden birini durdurup telefonla kendisine mesaj bırakan olup olmadığını sordu. Mesajlar anında ona iletilmiş ve sıcak bir gülümsemeyle Lauren'a dönmüştü. "Bir saat içinde havuzun yanında buluşuruz. Ben olmadan bu kadar dayanabilir misin?"

"Merak etme," dedi Lauren. "Acele etmene gerek yok."

"Emin misin?"

Gözlerinin içine bakan etkileyici gri gözleri yüzünden Lauren kendi isminden bile emin değildi, ama yine de başını salladı. Nick gittiğinde, Bebe Leonardos'u büyük bir merakla kendisine bakarken buldu. Yüzündeki dalgın ifadeden bir an önce kurtulan Lauren, "Buralarda kullanabileceğim bir telefon var mı? Evi aramam gerekiyor," dedi.

"Elbette. Evin nerede?" diye gelişigüzel bir şekilde sordu Bebe.

Tracy'nin peşinden evin arka kısmında kalan lüks çalışma odasına doğru ilerlerken, "Fenster, Missouri'de..." dedi Lauren.

"Fenster mı?" Sanki kasabanın ismiyle özdeşleştirdiği kötü bir koku varmışçasına Bebe burnunu kırıştırdı ve sonra kapıyı arkasından kapatıp gitti.

Uzun mesafeli, ödemeli konuşma pek sürmemiştir -çünkü her iki taraf da bu görüşmenin ne kadar masraflı olduğunun farkındaydı. Babası kızının yeni işini ve maaşını doyduğunda gurur ve şaşkınlıkla gülmüş, ayrıca Lauren, Philip Whitworth'un kira istemeden halasının dairesinde kalmasında ısrar ettiğini söyleyince rahatlamıştı. Lauren, Philip ile olan anlaşmasından bahsetmemiştir, çünkü babasının endişelenmesini istemiyordu. Tek istediği, maddi yükünün artık hafifleyecek olduğunu bilmesiydi.

Telefonu kapattıktan sonra Lauren çalışma odasından geçerek kapıyı hafifçe araladı, koridorun sonunda biriyle selamlaşan neşeli bir kadın sesi duyunca duraksadı. "Bebe, tatlım, harika görünüyorsun... Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu. Nick Sinclair'in gelip gelmeyeceğini biliyor musun?"

"Burada zaten," diye yanıtladı Bebe. "Onunla az önce konuştum."

"Tanrı'ya şükür gelmiş!" Diğer kadın gülmeye başladı. "Carlton, Nick'le bir iş meselesi hakkında konuşmak için Bermuda'daki muhteşem bir plajdan beni buraya sürükledi."

"Carlton sırasını beklemek zorunda," dedi Bebe umursamazca. "Alex ve benim burada olma sebebimiz de Nick. Alex, uluslararası bir otel zinciri inşa etmek için Nick'le konuşmak istiyor. İki haftadır Roma'dan Nick'e ulaşmaya çalışıyordu, fakat Nick telefonlarına cevap vermedi, biz de bu yüzden dün buraya geldik."

"Ericka'yı göremedim," dedi diğer kadın.

"Göremezsın, çünkü Nick onu buraya getirmedi... Onun yerine kımı getirdiğini görmek istiyorsan biraz bekle." Bebe'nin görgülü sesindeki alaycı kahkaha, cümlesinin devamını getirmeden Lauren'ın kaskatı kesilmesine neden olmuştu. "Buna inanmayacaksınız! On sekiz yaşlarında bir kız ve Missouri'deki bir çiftlikten gelmiş. Nick bir saatliğine yanından ayrılmadan önce ona tek başına idare edip edemeyeceğini sordu..." İki kadın uzaklaştıkça sesleri duyulamaz olmuştu.

Bebe'nin sözlü saldırısı Lauren'ı hem şaşırtmış hem de sinirlendirmişti, ama sakın bir şekilde kapıyı açıp koridora çıktı.

Bir saat sonra Tracy'nin tuvalet masasında oturan Lauren, parlak bal ve altın rengi tutamlar yüzünü çerçeveleyip muhteşem dalgalar halinde omuzlarına dökülene dek saçlarını fırçaladı. Sonra çabucak çıkık elmacık kemiklerine gül renkli bir allık sürüp dudaklarındaki ona uyumlu parlaticıyı düzeltti ve makyaj malzemelerini çantasına attı.

Nick muhtemelen aşağıda, havuzun kenarında onu bekliyor olmalıydı. Bu düşünce turkuvaz renkli gözlerinin

mutluluktan parlamasına neden olmuştu, aynaya doğru eğilip annesine ait olan on dört ayar altın küpeleri dikkatle taktı.

İşini bitirdiğinde banyo yaparken Nick'in gönderdiği krem rengi, uzun ve şık jarse elbisenin etkisini görmek için geri çekildi. Yumuşak kumaş dik ve dolgun göğüslerini belirginleştiriyor, elbisenin uzun, dar kolları bileklerine kadar kollarını zarıf bir şekilde sarıyordu. Altın renkli ince kemeri hafifbol olan bel kısmını kavrayarak elbisenin düz yakasından, Tracy'nin ona ödünç verdiği zarıf altın rengi ayakkabıların görüldüğü hafifçe genişleyen etek ucuna kadar Lauren'ın kadınsı vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu.

"Harika!" Tracy gülüyordu. "Etrafında dön de arkayı göreyim."

Lauren itaatkâr bir şekilde söyleneni yaptı.

Lauren'ın beline kadar açık, güneşte bronzlaşan sırtına bakarken, "Önden oldukça ağırbaşlı görünen bir elbise arkadan nasıl olur da bu kadar çarpıcı görünebilir?" diye sordu Tracy. "Pekâlâ, aşağı inelim mi?"

İkisi birlikte balkonda yürürlerken Lauren, açık pence-relerden içeri giren havuz kenarındaki eğlencenin sesini duyabiliyordu. Gülüşen onlarca kadın sesi, erkeklerin kalın sesli mırıldanmalarına karışıyor ve daha sonra düzensiz bir şekilde orkestranın hareketli müziğiyle birleşiyordu.

Bahçeye çıktıklarında beş saniye içinde Tracy'nin etrafını saran arkadaşlarının onu alıp götürmesiyle birlikte Lauren tek başına kalmıştı. Boynunu uzatarak Nick'i görebilmek için etrafına bakındı. İki adım atar atmaz onun havuzun diğer ucunda kalabalık bir grubun arasında durduğunu gördü.

Bakışlarını ondan ayırmaksızın misafirler, garsonlar, meşaleler, şemsiyeli masalar ve havuzdan oluşan engellerini aşmaya çalışarak dikkatle ilerlemeye başladı Lauren. Biraz daha yaklaşıncı Nick'in kendisiyle hararetili bir şekilde konuşan insanlarla birlikte durduğunu gördü. Kafasını onlara doğru eğmiş büyük bir dikkatle söylenenleri dinliyor gibi görünse de belirli aralıklarla sanki birini arıyormuşçasına bakışlarını hızla kalabalığın üzerinde gezdiriyordu.

Lauren sevinç içinde onun kendisini aradığını fark etti. Nick sanki yakınlarda olduğunu hissetmişçesine birden kafasını kaldırdı ve onca insanın arasında birden bakışları keşti. Saygısızlığa kaçan bir aceleyle onunla konuşan insanlara başıyla selam verip hiçbir şey söylemeden aralarından sıyrıldı. Bahçedeki son grup geçmesine izin verdikten sonra, Lauren nihayet onu tamamen görebildi ve o an nefesi kesildi. Usta ellerden çıkma olduğu her halinden belli olan simsiyah smokini muhteşem vücuduna kusursuzca oturmuştu. Fırfırlı gömleğinin göz kamaştırıcı beyazlığı güneşte yanan yüzü ve siyah papyonuyla hoş bir tezat oluşturuyor ve Nick sık takımını bu tür şeyleri giymeye tamamen alışkın bir adamın rahatlığıyla taşıyordu. Lauren tuhaf bir şekilde onunla gurur duymuştu, Nick en sonunda yanına geldiğinde ise bunu gizlemeye çalışmadı. "Sana hiç ne kadar yakışıklı olduğunu söyleyen oldu mu?" diye sordu kısık bir sesle.

Yüzüne hafifçe çocuksu bir gülümseme yayıldı. "Hayır dersem ne düşünürdün?"

Lauren güldü. "Alçakgönüllü olmaya çalıştığını düşündüm."

"O halde, şimdi ne yapmalıyım?" diye sataştı ona Nick.

"Sanırım sana iltifat ettiğim için heyecanlanıp utanmış gibi görünmen gerekiyor."

"Kolay kolay heyecanlanıp utanmam."

"O zaman, nasıl görüldüğümü söyleyerek *beni* heyecanlandırabilirsin," diye takıldı ona Lauren. Diğer misafirlerin dikkatini çekmemek için yavaşça etrafında dönerken elbisesinin Nick üzerinde şok etkisi yaratmasını sağladı. Meşalelerin titrek ışığı parlak bal rengi saçlarının arasında dans ederken dönüşünü bitirdiğinde, Nick'ın bakışlarının ısıltılı yüzünde, parlak mavi gözlerinde ve yumuşak, dolgun dudaklarından aşağı doğru kayarak vücut hatlarında gezinmesini izledi.

Bu kez sataşma sırası ona geçmişti. "Eee?" dedi. "Ne düşünüyorsun?"

Lauren en sonunda gözlerinin içine bakan gri gözlerin arzuyla pırıldadığını gördü. Fakat Nick cevap vermek yerine yakıcı bakışlarıyla onu yeniden baştan aşağı süzdü. Duraksadı ve sonra birden, "Elbise sana çok yakışmış," dedi.

Lauren kahkaha atmaya başladı. "Kimsenin sana birini iltifatlarla ikna edebileceğini söylemesine sakın izin verme, çünkü bunu beceremiyorsun."

Nick meydan okuyan bakışlarla, "Öyle mi?" diyerek dalga geçti. "O halde sana *gerçekte* ne düşündüğümü söyleyeyim: Bence çok güzelsin, ayrıca büyüleyici bir şekilde aynı anda hem son derece seksi ve akıllı bir genç kadın gibi hem de tamamen melkxi bir genç kız gibi görünmeyi başarıyorsun. Yüz kişiyle birlikte önümüzdeki birkaç saat boyunca buraya takılıp kalmamış olmayı dilerdim, çünkü sana her baktığımda... Bu gece kollarımda nasıl olacağını görmek için rahatsız edici bir şekilde sabırsızlanıyorum."

Lauren'ın beyaz teni aniden kızardı. O kadar da me-

leksisi değildi ve "rahatsız edici bir şekilde sabırsızlanıyorum" derken neyi kastettiğini anlamıştı. Bakışlarını alaycı gri gözlerinden kaçırıp konuklara, beyaz Noel ağaçları gibi ışıldayan teknelere... Kısacası Nick'in kusursuz vücudu dışındaki *şeylere* çevirdi. Neden bu kadar açık konuşmuştu? Belki de daha önce hiç kimseyle birlikte olmadığından şüphelenmişti ve paniğe kapılıp bunu itiraf etmesi için kasten çaba harcıyordu. Bakire olmasının onun için herhangi bir önemi olabilir miydi?

Cinselliğe karşı rahat tavrından anladığı kadarıyla Nick'in daha önce yapmadığı ya da bilmediği pek bir şey yoktu. Konu kadınlara gelince Lauren onun erkeksi vücudunda masumiyete dair herhangi bir izin kaldığından şüpheliydi. Buna rağmen onun bir bakireyi baştan çıkarıp birlikte olmak isteyeceğini sanmıyordu. Elbette, söz konusu olan "bakire" baştan çıkarılmayı çok istiyordu ama bu kadar erken ya da bu kadar az çaba harcamışken değil. Gerçekten onu istediğinden emin olana dek onu bekletmeliydi. Fakat böyle davranması gerektiğini bilmesine karşın bunu yapabileceğinden pek emin değildi.

Çenesini başparmağı ve işaretparmağının arasında sıkıca tutan Nick, yüzünü kendisine doğru çevirerek Lauren'ı kendisiyle kafa bulan gri gözlerine bakmaya zorladı. "Eğer söylediğin kadar yakışıklıysam, neden bana bakmıyorsun?"

"Söylediğim çok aptalcaydı," diyen Lauren ağırbaşlı bir şekilde özür diledi. "Ayrıca..."

"Kesinlikle fazlasıyla abartılıydı..." Nick gülümseyerek elini Lauren'ın çenesinden çekti. "Ama hoşuma gitti. Ve eğer bilmek istersen..." Sesi boğuklaşmıştı. "Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey söylemedi." Birinin kendisine

seslendiğini duyunca başını kaldırdı, fakat sonra duymamış gibi yaptı. Elini Lauren'ın dirseğinin altına koyup onu garsonların sıcak ve soğuk ordövr servis ettiği çimenlerin üstündeki çizgili tenteye doğru yönlendirdi. "Hadi gel bir şeyler yiyip içelim."

Sonraki beş dakika içinde altı kişi daha ona seslendi. Aynı şey bir kez daha tekrarlanınca sinirli bir şekilde, "Her ne kadar geceyi seninle birlikte geçirmek istesem de diğer konuklarla da sohbet etmek zorundayız. Daha fazla kör ya da sağır taklidi yapamam," dedi.

"Anlıyorum," dedi Lauren sıcakkanlı bir şekilde. "Çok zengin ve şımarıklar... Ve onlar adına çalıştığın için sanaf sahip olduklarını sanıyorlar."

Nick şaşkınlıkla koyu kaşlarını çatı. "Onlar için çalıştığımı nereden çıkarıyorsun?"

"Tesadüfen Bebe Leonardos'un birine kocasının uluslararası bir otel zinciri kurmak istediği için seninle konuşmaya geldiğini söylediğini duydum. Ve diğer kadın ise, *eşi* Carlton'ın da seninle iş hakkında konuşmak için burada olduğunu söyledi."

Nick sanki orada bulunan herkes kişisel huzuruna karşı bir tehdit oluşturunuyormuşçasına kalabalığa sinirli bir bakış attı. "Buraya son iki aydır deli gibi çalıştığım ve haftasonunda rahatlamak istediğim için geldim," dedi öfkeyle.

"İnsanlarla iş hakkında konuşmak istemiyorsan, hiçbir şey seni bunu yapmaya zorlayamaz."

"Sırf seninle konuşmak için binlerce kilometre öteden gelmişlerse, son derece ısrarcı olabilirler," diyerek karşılık verdi Nick ve bakışlarını tekrar misafirlere çevirdi. "Ve eğer yanlış hesaplamadıysam, aynı sebeple burada olan dört adam daha var."

"Onları bana bırak," dedi Lauren büyüleyici bir gülümsemeyle. "Yanına yaklaşmamaları için elimden geleni yaparım."

"Yapar mısınız?" Nick gülümsedi. "Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

Lauren'm mavi gözleri gür kirpiklerinin altında ışıldıyordu. "Herhangi biri seninle iş hakkında konuşmaya başladığında, araya girip dikkatini dağıtıyormuş gibi yaparım."

Nick'in bakışları Lauren'ın dudaklarına kaydı. "Bu pek de zor olmasa gerek zira sürekli olarak dikkatimi dağıtıyorsun."

Sonraki üç saat boyunca, Lauren sözüne sadık kalarak Napoleon Bonaparte'ın bile göğsünü kabartacak bir ustalıkla, en az bir düzine iş konuşmasından Nick'i rahatlıkla kurtarmıştı. Sohbet koyulaşmaya başladığı anda, tatlılıkla araya girerek Nick'e kendisine içki getireceğini, kendisini yürüyüşe çıkarıp etrafı göstereceğini söylediğini hatırlatıyor ya da o an aklına gelen herhangi bir şeyden bahsediyordu.

Ve Nick de bu son derece etkili taktiklerini açık bir hayranlık ve gizli bir keyif ile seyrederken bunu yapmasına izin veriyordu. Sol elinde içkisi, sağ elini de beline atmış bir halde onu yanında tutarken hiç utanmadan onu gönüllü bir kalkan olarak kullanıyordu. Ama gece ilerledikçe ve içkiler içildikçe, sohbetler daha gürültülü, kahkahalar daha neşeli ve şakalar daha müstehcen bir hal almıştı. Ve Nick'i alıkoymak isteyen adamlar biraz daha ısrarcı olmaya başlamışlardı.

Oklahoma'daki bir petrol şirketi hakkında Nick'ten

bildiği her şeyi anlatmasını isteyen kırmızı yanaklı bir yat kaptanının yanından uzaklaşırken, "Gerçekten de bacağına giren krampı yürüyerek geçirmek zorunda mısınız?" diye kısık bir sesle sataşarak sordu Nick.

Lauren tadı ve kıvamı çikolatalı malta benzeyen yemekten sonraki üçüncü kadehini yudumluyordu, ama giderek sandığından daha kuvvetli bir içki olduğunu fark ediyordu. "Elbette, hayır... Bacaklarımda bir sorun yok," dedi umursamaz bir tavırla ve tekbir tenis kortunda çiftler maçı yapan altı neşeli insanı izlemek için döndü. Fransız film yıldızı olan kadınlardan biri eteğini çıkarmış ve üzerinde sadece kenarlarından dantelli siyah iç çamaşırının çıktığı pullu bir bluz ve topuklu ayakkabıları kalmıştı.

Nick, Lauren'ın boş kadehini elinden alıp yanında bulunan şemsiyeli masanın üzerine bıraktı. "Kumsala doğru yürümek ister misin?"

Işıl ışıl aydınlatılmış yatlardan birinde bir parti sürmekteydi. Kumsalda durup gülüşme seslerini ve müziği dinlerken göle vuran ay ışığını izliyorlardı. "Dans et benimle," dedi Nick ve Lauren itaatkâr bir şekilde kollarına doğru yürüdü, kollarının arasında olmak hoşuna gitmişti.

Yanağını siyah ceketinin yumuşak yüzeyine yaslayıp orkestranın çaldığı aşk şarkısının ritmine göre onunla dans etmeye başladığında Nick'in bacaklarını hemen kendi bacaklarının arasına soktuğunu fark etmişti.

O sabah uyandığından beri ilk olarak Bay Weatherby daha sonra Jim Williams ile görüşmüş, Nick'le öğle yemeği yemiş ve uzun bir araba yolculuğunun ardından bu partide hayatında hiç içmediği kadar içki içmişti. Sadece bir gün içinde gerginlik, heyecan, umut ve tutku hissetmişti ve şimdi de hafta sonunu hayallerinin erkeğiyle bir-

lıkte geçirecekti. Bindığı bu duygusal atlıkarınca etkisini göstermeye başlamıştı; kendisini hoş bir şekilde bitkin ve biraz da sersemlemiş hissediyordu.

Aklına Fransız film yıldızı gelince kısık bir sesle güldü. "Tenis oynayan o kadının yerinde olsaydım eteğimi çıkar-mayıp ayakkabılarımı çıkarırdım. Neden biliyor musun?"

"Daha iyi oynayabilmek için mi?" diye mırıldandı Nick dikkati dağılmış bir şekilde. Lauren'ın alnına düşen ipeksi, dalgalı saçlarına sokulmuştu.

"Hayır, nasıl tenis oynandığını bile bilmiyorum." Bir-den yüzünü ona çeviren Lauren umursamaz bir şekilde ekledi: "Eteğimi çıkarmazdım, çünkü ben namusluyum. Belki de utangaç olduğumdan? Her neyse... İkisinden biri." Yanağını tekrar göğsünü sıkıştıran güçlü kasların üzerine yasladı. Nick saçlarına doğru hafifçe gülüp elini çıplak sırtına doğru indirerek onu sert vücuduna doğru çekti.

"Aslında..." dedi dalgın dalgın. "Ben ne namuslu ne de utangacıyım. Yarı tutucu bir şekilde yetiştirilmenin ve genel kültürün kafası karışmış bir ürünüyüm. Bu da benim için bazı şeyleri yapmanın yanlış olduğu anlamına geliyor, ama başkalarının istediklerini yapmaları bence son derece normal. Anlatabildim mi?"

Sorusuna kulak asmayan Nick ona bir soru sordu. "La-uren, sarhoş olmuş olabilir misin?"

"Emin değilim."

"Olma," dedi.

Sessizce söylemiş olmasına rağmen bu bir emirdi ve emrine uymasını bekliyordu. Otoriter tavrına karşı çıkmak isteyen Lauren kafasını kaldırdı, ancak birden dudakları dikkatini çekmişti. "Aklından bile geçirme," diye mırıldan-

dı Nick sertçe. Ve sonra dudaklarını aralayarak Lauren'ı öpmeye başladı. Lauren onun ateşli dudaklarından başka hiçbir şeyin olmadığı bir karanlığın derinlerine sürüklenildiğini hissediyordu. Nick'in eli Lauren'ın ensesindeki gür saçların arasında geziniyor, dili dilini okşuyordu. Lauren içgüdüsel bir şekilde istediğini ona verene dek geri çekilip tekrar tekrar hamle yapmayı sürdürdü. Gevşeyen dudaklarını onunkilerle birlikte hareket ettirerek aralarında çoktan alev alan tutkuyu kamçılıyordu. Ona yaslanmaya devam eden Lauren sertleştiğini fark edince aniden ürperdi. Kontrolünü kaybeden vücudu onunkiyle güçlerini birleştirmişti sanki. Düşüncesiz bir şekilde onu daha fazla tatmin edebilmek için vücudunu yukarı kaldırınca, Nick kolunu kalçasının altına yerleştirerek onu sert kasıklarına doğru biraz daha çekti.

Dudaklarını sert bir şekilde yanağında gezdirdi, fısıldayışı bile boğuktu. "Tutucu biri gibi öpüşmüyorsunuz, küçük hanım," dedi ve tekrar dudaklarını dudaklarına götürdü.

Bu duraksama anında dudaklarının baskısı yavaşça hafifleyerek kaybolmuştu. Heyecandan ve korkudan titreyen Lauren, zayıf bir şekilde alnını omzuna dayadı. Bu tutku uçurumunun geri dönüşü olmayan derinliklerine çok hızlı düşüyordu. Nick'in hemen ardından söylediği sözler de bunu doğrular nitelikteydi. "Hadi Koy'a gidelim."

"Nick, ben...."

Ellerini kollarından omuzlarına doğru çıkarıp onu sıkıca tuttuktan sonra hafifçe geriye iterek, "Bana bak," dedi yavaşça.

Lauren'ın şaşkın mavi gözleri gümüşü bakışlarıyla buluştu.

"Seni istiyorum, Lauren."

Bu sessiz açıksözlülüğü tüm vücudunun tutuşmasına neden olmuştu. "Biliyorum," diye kararsız bir şekilde fırladı. "Ve beni istiyor olman hoşuma gidiyor."

Dürüstlüğü karşısında gözlerinin içi gülen Nick, Lauren'ın yanağını okşayarak elini ensesine doğru kaydır-
dı. "O halde?"

Bakışlarını ondan kaçıramayan ve yalan söyleyemeyen Lauren yutkundu. "Ben de seni istiyorum," diye itirafetti titreyen bir sesle.

Parmaklarını gür saçlarının arasına sokarak başını ona doğru götürdüğü dudaklarına yaklaştırdı. "O halde..." diye mırıldanmaya başladı kalın sesiyle. "Neden hâlâ burada vakit kaybediyoruz?"

"Hey Nick!" Birkaç metre öteden dostça bir ses ona seslenmişti. "Sen misin?"

Sanki kötü bir şey yaptığı sırada yakalanmış gibi Lauren aniden geri çekildi, fakat Nick onu kendisine doğru çekip adama, "Sinclair birkaç saat önce gitti," diyince kakhaha atmaya başladı.

"Gitti mi? Neden acaba?" diye soran adam bir adım daha yaklaşarak karanlıkta şüpheli bir şekilde onlara baktı.

"Herhalde daha önemli bir işi çıktı," dedi Nick.

"Anlıyorum..." dedi adam nazik bir şekilde. Kurbanını artık tanıdığı için yaptığı kaba imayı anlayıp oradan uzaklaşacak gibi durmuyordu. Tombul yüzündeki sıcak gülümsemesiyle gölgelerin içinde beliren bu tıknaz, esmer adamı Lauren oyuncak ayıya benzetmişti. Ceketinin önü ve fırfırlı gömleğinin yaka düğmesi açıktı, ayrıca papyonu gevşek bir şekilde boynunda sallanıyordu. Nick, Dave

Numbers'ı tanıtırken Lauren onun çok sevimli görüldüğüne karar verdi.

"Nasılsınız, Bay Numbers," dedi kibarca.

Dostça bir gülümseyişle, "Çok iyiyim, genç bayan," diye yanıtladı Numbers. Nick'e dönerek, "Middleton'm yatında çok çekişmeli bir yirmi bir oynanıyor. Bebe Leonardos az önce yirmi beş bin dolar kaybetti. Tracy Middleton üç bin dolardan aşağı bahse girmiyor ve George'a da iki farklı elde kare geldi. Böyle bir şeyin bir kere olma ihtimali dört binde bir. İki kere olma ihtimali ise yaklaşık olarak..."

Dave Numbers'ın sürmekte olan oyunun sonuçlarını özetleyişini dinler gibi yapan Lauren, yüzündeki kibar gülümsemeyi koruyarak başını Nick'in göğsüne dayayıp ısınmak için ona sokuldu. Sadece üşümemiş, aynı zamanda uykusu gelmişti ve Nick'in elini aşağı yukarı sırtında gezdirmesinin üzerinde neredeyse hipnotize edici bir etkisi vardı. Tam esnemek üzereyken kendisini tuttu, ancak birkaç dakika sonra gözkapakları kapanmıştı.

"Sanırım genç bayanın uykusunu getiriyorum, Nick," Numbers dördüncü gelen bir futbol maçının olasılıklarından bahsettiği sırada özür diledi.

Lauren'ın utangaç bir şekilde doğrulup uykulu suratına ıslıl ıslıl bir gülümseme yerleştirmeye çalışmasını görmek Nick'in hoşuna gitmişti. "Sanırım Lauren'ın yatağa gitme vakti geldi," dedi.

Yaşlı adam Lauren'a ufak bir bakış attıktan sonra Nick'e göz kırptı. "Çok şanslısın." Hafifçe el sallayıp arkasını dönerek eve doğru yürümeye başladı.

Kollarını Lauren'ın etrafına dolayan Nick, onu sıkıca kaslı göğsüne bastırıp hoş kokulu saçlarına yüzünü gömdü. "Öyle miyim, Lauren?"

Lauren kollarının sıcaklığına biraz daha sokuldu. Mırıldanarak, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Şanslı gecemde miyim?"

"Hayır," diye uykulu bir şekilde yanıtladı Lauren.

Nick, "Ben de öyle düşünmüştüm," diyerek güldü. Geri çekilip Lauren'm uykulu suratına baktı ve üzgün bir şekilde başını salladı. "Gel hadi... Ayakta uyuyorsun." Kolumu omuzlarına dolayarak onunla eve doğru yürümeye başladı.

"Bay Numbers'ı sevdim," dedi Lauren.

Nick ona yandan, neşeli bir bakış attı. "Aslında adı Mason. Numbers sadece takma adı."

"O bir matematik dehası," dedi Lauren hayranlıkla. "Ayrıca çok hoş biri. İçten ve..."

"Bir bahisçi," diyerek cümleyi tamamladı Nick.

"Ne?" Lauren şaşkınlıktan neredeyse sendelemişti.

Saatin geç olmasına rağmen evin tüm ışıkları yanıyor ve parti tüm heyecanı ile devam ediyordu. Nick ön kapıyı açıp gürültülü kahkahalar etraflarını sararken, "Bu insanlar hiç uyumaz mı?" diye sordu Lauren.

Gelişigüzel bir şekilde manzarayı gözden geçiren Nick, "Ellerinden gelse hiç uyumazlar," diye yanıtladı. Hizmetçilerden birine Lauren'a hangi odanın verildiğini sordu ve sonra onu merdivenlerden yukarı çıkardı. "Bu gece Koy'da kalacağım. Yarın tüm günü birlikte geçiririz... Baş başa." Lauren'ın odasının kapısını açıp ekledi: "Arabanın anahtarları uşakta. Tek yapman gereken anayola çıktığında kuzeye dönüp üç buçuk kilometre ilerledikten sonra soldaki ilk yola sapman. Koy yolun sonunda... Zaten oradaki tek ev... Gözünden kaçması imkânsız. Saat on birde orada ol."

Kendinden böylesine emin bir şekilde Koy'a gitmeye razı olacağını ve istediği her şeyi yapacağını düşünmesi, Lauren'ı çileden çıkartırcasına eğlendirmişti. "Orada seninle yalnız kalmak *isteyip istemediğimi* sorman gerekmiyor mu?"

Nick hafifçe çenesine dokundu. "İstiyorsun." Dokuz yaşındaki bir çocukmuş gibi ona gülerek hafifçe dalga geçti: "İstemezsen, anayola çıkıp güneye dönerek Missouri'ye gidebilirsin." Kollarını etrafına dolayıp onu uzun, ateşli bir şekilde öptü. "Yarın on birde görüşürüz."

İçine dert olan Lauren arsızca ona karşı çıktı. "Missouri'ye gitmeye karar vermezsem."

Lauren, Nick gittikten sonra dudaklarında isteksiz bir gülümsemeyle yatağına gömüldü. Nasıl olur da bir adam böylesine kendinden emin, küstah ve aynı zamanda harika olabilirdi? Okul, iş ve müzikle o kadar meşgul olmuştu ki hiçbir erkekle fazlasıyla ilgilenememişti, ama artık yetişkin bir kadındı. Ne istediğini biliyordu ve istediği Nick'ti. Bir erkekte aradığı her şey onda vardı... Güçlü, kibar, zeki, akıllı -ayrıca şakadan da anlıyordu. Yakışıklı ve seksiydi...

Lauren yastığını alıp mutlu bir şekilde kollarını etrafına dolayıp göğsüne bastırdı ve sanki yastık onun gömleğiymiş gibi yanağını beyaz kumaşa sürttü. Nick tutkuyla oyun oynuyordu, fakat Lauren onun kendisini önemsemesini -onu *kazanmayı* istiyordu. Eğer onu önemsemesini sağlayacaksa, eğer onun için özel biri olacaksa, daha önce tanıdığı kadınlardan farklı olması gerekiyordu.

Lauren sırtüstü dönüp gözlerini tavana dikti. Nick'in kendisinden son derece emin olduğuna karar verdi. Örneğin, Lauren'ın Koy'a gideceğinden fazlasıyla emindi. Dozunda bir belirsizlik Nick'in dengesini bozup Lauren'ın

işine yarayabilirdi. Bu yüzden ona *gelmeyeceğini* düşündürecek kadar geç kalacaktı. On bir buçuk harika olabilirdi -o zamana kadar Lauren'ın gelmeyeceğine karar vermiş olur ama başka bir yere gitmezdi.

Yastığı hâlâ kollarının arasında ve gülümsemesi dudaklarından kaybolmamışken Lauren uykuya daldı. Kaderi olan adamı bulduğuna inanan bir kadının iç huzuru ve mutluluğuyla rüyalara daldı.

f\llıncı ^BcLüm

Lauren Koy'a geç gitme planına uygun olarak uşaktan arabasının anahtarlarını isteyip saat on biri yirmi geçe yola çıktığında arabasının yolunu kesen en az altı araçla karşılaştı.

Arabaların kimlere ait olduğu tespit edilip anahtarlar bulunduğunda, saat on biri kırk beş geçiyordu ve Lauren biraz telaşlanmaya başlamıştı. Anayola çıkarken direksiyonu sıkıca kavradı. Ya onu beklememeye karar verdiyse?

Middletonlar'ın evininin tam üç buçuk kilometre ilerisinde, üzerinde Koy yazan sol taraftaki ufak ahşap tabelayı görünce o yöne döndü. Arabasıyla geçerken ürken tavşanları ve sincapları sık ormana kaçırarak dik dönemeci tırmanıyordu.

Yolun sonunda L şeklindeki bir ev görüş alanında belirdi, cam ve sedir ağacından yapılma göz alıcı ev Pasifik Okyanusu'na bakan bir uçuruma aitmiş gibi görünüyordu. Lauren eve vardığında sertçe frene basarak arabayı

durdurdu ve çantasını kapıp hızla yassı kaldırım taşlarıyla döşenmiş olan ön kapıya doğru yürüdü.

Zili çalıp bekledi, sonra tekrar çalıp biraz daha bekledi. Üçüncü kez çaldığında kimsenin kapıyı açmayacağını biliyordu. Evde kimse yoktu.

Kapıya arkasını dönen Lauren, morali bozuk bir şekilde biçilmiş çimenlere baktı. Evin arka tarafına bakmasının hiçbir anlamı yoktu, çünkü ev uçurumun kenarına inşa edilmişti ve arkasında otuz metre aşağıdaki su ve nefes kesici bir şekilde havada asılı duran sedir iskele dışında hiçbir şey yoktu.

Üzülerek Nick'in kendisini biraz daha beklemek istemediğini düşündü. Vaktinde gelmeyince Missouri'ye gittiğini düşünmüş olmalıydı. Arabası yanında değildi; bu muhteşem evin sahibiyle bir yerlere gitmiş olması olasıydı.

Kendisini aptal hissederek ve neredeyse ağlayacak bir halde arabasına doğru yürümeye başladı. Kapının önüne oturup Nick'in gece uyumak için evine gelmesini bekleyemezdi, Middletonlar'ın yanına da dönemezdi çünkü orada onun misafiriydi. Bu tür işlerde son derece usta olduğu belli olan bir adamla oyun oynamaya kalkmamalıydı. Saçma planı yüzünden bu muhteşem günü arabasıyla Missouri'ye giderek geçirecekti.

Boğazına takılan yumruyu yutkunarak geçirmeye çalışan Lauren, arabasının kapısını açıp çantasını yolcu koltuğuna koydu. Etrafını saran vahşi güzelliğe son kez bakmak için durduğunda, hemen yanındaki kayalık uçuruma oyulmuş olan basamakları fark etti ve aşağıdan bir yerden tuhaf, metalik bir sesin geldiğini duydu. Anlaşılan basamaklar ağaçların arasından geçerek kumsala iniyordu ve

yağıda biri vardı. Kalbi gümbür gümbür atarak telaşla basamaklardan inmeye başladı.

Son basamağa gelince durdu. Nick'in esnek, tamdık vücudunu görünce mutlu ve içi rahatlamış bir şekilde öylece donup kalmıştı. zerinde sadece beyaz tenis şortu vardı, yere melmış dar kumsala çektiğİ ufak teknenin motoru üzerinde çalışıyordu. Lauren uzun bir süre sesini çıkarmaksızın güneşte parlayan geniş omuzlarının, kaslı kollarının ve biçimli sırtının erkeksi güzelliğinin tadını çıkararak onu izledi.

Lauren orada dururken, Nick bir an işini bırakıp kol saatine baktı. Kolunu indirdi ve yavaşça başını çevirip sağ tarafındaki bir şeye gözlerini dikti. ylesine hareketsiz bir şekilde duruyordu ki Lauren en sonunda yüzüne bakmayı bırakıp bakışlarını takip etti. Yaptığİ şeyi görünce tüm vücudu ürperdi. Nick kumun üzerine battaniyeler serip arkasına onları güneşten koruyacak kocaman bir kumsal şemsiye dikmişti. Keten bir masa örtüsünün üzerine özenli bir şekilde porselenler, kristal kadehler ve atal bıçak takımları yerleştirilmişti. Bir kenarda üç tane hasır piknik sepeti duruyordu ve bir şişe şarap sepetlerden birinin açık kapağından kendini gösteriyordu.

Lauren onun bu basamaklardan en az beş altı kez inip çıkılmış olması gerektiğİ fark etti. Bira dakika önce, buraya gelene kadar onu bekleme zahmetine bile girmediğİ dşnmşken, aslında ne kadar önemsediğini görmek onu fazlasıyla duygulandırmıştı.

Hayır, o kadar da duygulanmamıştı, telaşla bunu kendisine hatırlatıp yüzündeki gülümsemeyi silmeye çalıştı. Ne de olsa gözlerinin önündeki şey baştan çıkarılabilmesi için

özenle hazırlanmış bir manzaraydı. *Baştan çıkarma girişimi*, diye düzeltti içten içe gülümseyerek.

şortuyla uyumlu V yakalı, parlak yeşil velur bluzunu düzeltirken selamlaşmak için zekice bir şey söylemeye karar verdi. Elbette, Nick rahat davranıp geç kaldığını fark etmemiş gibi yapacaktı. Aklında bu senaryoyla öne doğru bir adım attı. Ne yazık ki aklına söyleyecek zekice bir şey gelmemişti. "Merhaba," dedi neşeli bir şekilde.

Nick çömeldiği yerden yavaşça arkasına doğru döndü, somun anahtarı hâlâ elindeydi. Elini kırdığı dizinin üzerine koyup sakın ve esrarengiz bakışlarla ona baktı. "Geç kaldın," dedi.

Bu beklediğinden tamamen farklıydı, Lauren ona doğru yürürken şaşkınlıkla gülmesini engellemek zorunda kaldı. "Gelmeyeceğimi mi sandın?" diye sordu masumca.

Nick koyu kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırdı. "Öyle düşünmem gerekmiyor muydu?"

Bu bir soru değil bir suçlamaydı ve Lauren'ın aklına gelen ilk şey bunu inkâr etmektir. Ama bunun yerine başını salladı, bastıramadığı gülümsemesi dudaklarına yerleşmeye çalışıyordu. "Evet," diye kısık bir sesle itirafedince Nick'in buz gibi bakan gri gözlerinin aniden ısınmasını şaşkınlıkla izledi. "Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?" Bu soruyu sorar sormaz pişman olmuştu, çünkü Nick'in sert bir şey söyleyerek intikamını alacağını biliyordu.

"Hem de çok," dedi Nick sessizce.

Lauren onun büyüleyici gri gözlerine bakarken sinir sistemine tehlikeli bir sıcaklığın yayıldığını hissedebiliyordu. Nick somun anahtarını elinden bırakıp yavaşça ayağa kalkarken, dikkatli bir şekilde bir adım geri çekildi.

"Lauren?"

Yutkundu. "Evet?"

"Önce bir şeyler yemek ister misin?"

"Önce..." diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Neyden önce?"

Lauren'ın yüzündeki şaşkınlığı inceleyen Nick, "Tekneyle açılmadan önce," diye yanıtladı.

"Tabii ya, *göle açılacağız!*" Nefesini kakhaha eşliğinde verdi. "Evet, teşekkür ederim, elbette önce bir şeyler yemek isterim. Ayrıca tekneyle açılmaya bayılırım!"

NymphE

tyabinci

^BCLÜM

Lauren hiç bu kadar güzel bir gün geçirmemişti. Koy'dan ayrıldıktan iki saat sonra aralarında samimi bir dostluk oluşmuştu -içten sözler ve uzun, rahat sessizliklerle noktalanan gülüşmelerden oluşan bir dostluktan bu.

Parlak, masmavi gökyüzü beyaz bulutlarla süslüydü ve rüzgârın yakaladığı tekne suyun üzerinde sessizce süzülüyordu. Lauren gökyüzünde acı acı bağırان bir martıyı izlemeye başladı, sonra tam karşısında, dümen yekesinde oturan Nick'e baktı. Gülümsediğini görünce Lauren da ona gülümseyerek karşılık verdi ve tekrar başını gökyüzüne doğru kaldırdı, Nick'in miskin, hayranlıkla dolu bakışlarının üzerinde olduğunu farkında olarak güneşin altın sıcaklığının tadını çıkarıyordu.

"Burada demir atıp güneşlenebilir ya da balık tutabiliriz. Bu hoşuna gider mi?" diye sordu Nick.

"Hem de çok." Lauren, sendeleyerek ayağa kalkıp demir atmaya başlamasını izliyordu.

Birkaç dakika sonra olta kamışlarını hazırlarken, "Akşam yemeğimiz için biraz levrek ve çipura yakalamalıyız," dedi Nick. "Buralarda genellikle somon balıkçılığı yapılır ama bunun için daldırıcılara ihtiyacımız var, ayrıca oltayı da suda sürüklemek zorundayız."

Lauren babasıyla Missouri'nin yemyeşil dere kenarlarında birçok kez balık tutmaya gitmişti ama daha önce tek neden hiç balık tutmamıştı. Daldırıcının ya da oltayı suda sürüklemenin ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu, fakat öğrenmeye niyetliydi. Eğer sevdiği adam tekneden balık tutmaktan hoşlanıyorsa, bundan hoşlanmayı öğrenebilirdi.

Yarım saat sonra misinası hafifçe titreyince, "Bir tane yakaladım," dedi Nick.

Lauren oltasını elinden bırakıp hızla teknenin diğer ucuna gitti ve hiç düşünmeden emirler vermeye başladı. "Kancayı sabitle! Oltanın ucunu dik tut. Misinanın gevşemesine izin verme. Kaçıyor... Daha yavaş çek."

"Tanrım! Ne kadar otoritersin!" Nick gülümseyince üzölmüş gibi yapan Lauren, onun balığı ustalikle idare ettiğini gördü. Birkaç dakika sonra teknenin kenarına eğilip kocaman levreği uzun bir ağa attı. Zaferiyle özel birisine hava atan ve kendisiyle gurur duyan bir çocuk gibi Lauren'ın doğru düzgün görebilmesi için çırpınan balığını havaya kaldırdı. "Ece, ne düşünüyorsun?"

Haşin yüz hatlarındaki çocuksu ifadeye tek bir bakış atması Lauren'ın içinde filizlenen sevginin tamamen açmasına neden olmuştu. *Harikasın*, diye geçirdi içinden. "Harika," dedi.

Görünüşte fazlasıyla sıradan olan o anda, Lauren hayatının en önemli kararını vermişti. Nick çoktan kalbinin

sahibi olmuştı ve bu gece bedeninin sahibi olmasında da yanlış bir şey yoktu.

Tekneyi geri çevirip Koy'a doğru yol almaya başladıklarında güneş kızıl bir alev gibi batıyordu. Nick dümen yekesine geçtiğinde, Lauren onun bakışlarını tekrar üzerinde hissetti, azalan ışıktaki onu izliyordu. Hava soğumuştı, Lauren bacaklarını kendisine doğru çekip kollarını etrafına doladı. Geceyi nasıl geçirecekleri sorusu aklında tamamen çözüme ulaşmıştı, yine de taptığı ama hakkında çok az şey bildiği bir adamla birlikte böylesine geri dönülemez bir adım atacak olması onu rahatsız ediyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Nick sessizce.

"Hakkında çok az şey bildiğimi düşünüyordum."

"Ne bilmek isterdin?"

Lauren'ın çok istediği fırsat en sonunda karşısına çıkmıştı. "İlk olarak, Tracy Middleton'ı ve partisindeki kalabalığı nereden tanıdığını bilmek istiyorum."

Nick cevabını geçiştirmeye çalışırmışçasına cebindeki sigara paketinden bir dal çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Bir kibrit çakıp elleriyle alevi kapatarak sigarasını yaktı. "Tracy ve ben bitişik evlerde büyüdük," dedi ustalıkla bileğini sallayıp kibriti söndürürken. "Tony'nin restoranının olduğu yere yakın bir yerde."

Lauren hayretler içinde kalmıştı. Tony'nin restoranı sık bir şekilde restore edilen şehir merkezindeki bir bölgede yer alıyordu. Ama on beş ya da yirmi yıl kadar önce Nick ve Tracy'nin orada büyüdükleri dönemde pek de hoş bir semt olduğunu sanmıyordu.

Nick'in değişen yüz ifadesini izliyordu -görünen o ki düşüncelerinin hangi yönde olduğunu tahmin etmişti.

"Eski mahalleden kaçabilmek için Tracy kendisinden ne-redeyse iki kat yaşlı olan George ile evlendi."

Lauren temkinli bir şekilde Nick'in daha önce kaçındığı ve onun en çok ilgisini çeken konuya yaklaşmaya çalıştı. "Nick... Dört yaşındayken babanın öldüğünü ve seni büyük ebeveynlerinin büyüttüğünü söylemiştin. Peki anne ne ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı. Babamın cenaze töreninden sonraki gün ailesiyle yaşamaya gitti."

Tuhafolsa da Lauren'ı alarma geçirip ona daha dikkatle bakmasına neden olan şey umursamazlığıydı. Yakışıklı suratı fazlasıyla sakin ve duygusuz görünüyordu. Burnunu sokmak istemese de bu merak uyandıran, esrarengiz, tutkulu adama âşık oluyordu ve onu anlamaya ihtiyacı vardı. Tereddüt ederek, "Annen seni yanında götürmedi mi?" diye sordu.

Ses tonunun sertliği konuşmanın gidişatından hoşlanmadığını ortaya koyuyor olsa da Nick Lauren'ın sorusunu yanıtladı. "Annem, babam evlerine elektrik kablolarını onarmak için gittiğinde onunla tanışan, Grosse Pointe sosyetesine yeni giren varlıklı ve şımarık bir kızmış. Altı hafta sonra sıkıcı ama zengin nişanlısını terk edip gururlu ama cebinde beş parası olmayan babamla evlenmiş. Anlaşılan o ki çok geçmeden pişman olmuş. Babam kazandığı parayla geçinmeleri için ona ısrar etmiş ve bu yüzden o da babamdan nefret etmiş. İşleri iyiye gitmeye başladığında bile ona sağladığı hayatı ve onu hep küçümsemiş."

"Peki neden onu terk etmemiş?"

"Büyükbabamın anlattıklarına göre..." diye yanıtlamaya başladı Nick soğuk bir şekilde. "Babamı karşı konulmaz bulduğu tek bir konu varmış."

"Babana mı benziyorsun?" diye sordu Lauren birdenbire.

"Çok benzediğimi söylerler. Neden sordun?"

"Sebebi yok," dedi Lauren. Ama Nick'in babasının, annesine neden o kadar karşı konulmaz geldiğini çok iyi anlamıştı. "Anlatmaya devam et, lütfen."

"Anlatacak çok fazla şey yok. Babamın cenaze töreninden sonra sefil hayatını unutmak ve ailesinin Grosse Pointe'deki evine dönmek istediğini söylemiş. Herhalde unutmak istediği hayatının bir parçası da bendim, çünkü beni büyük ebeveynlerimle birlikte bırakmış. Üç ay sonra eski nişanlısıyla evlenmiş ve bir sene sonra da başka bir oğlu olmuş... Üvey erkek kardeşim."

"Ama arada seni ziyaret etti, değil mi?"

"Hayır."

Çocuğunu bırakıp ondan sadece birkaç kilometre ötede lüks içinde yaşayan bir anne fikri Lauren'ı dehşete düşürmüştü. Whitworthler de Grosse Pointe'de yaşıyordu ve orası Nick'in büyüdüğü mahalleden hiç de uzakta değildi. "Onu daha sonra hiç görmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Arada sırada onu görürdüm ama tesadüfen. Bir gece çalıştığım benzin istasyonuna gelmişti."

"Ne söyledi?" Lauren derin bir nefes aldı.

"Arabanın yağını kontrol etmemi söyledi," diye yanıtladı Nick soğukkanlı bir şekilde.

Dışarıdan umursamaz görünmesine rağmen Lauren genç bir adamken Nick'in bu kadar hassas olduğuna inanmamıştı. Kendi annesinin ona hiç var olmamış gibi davranması kuşkusuz onu çok incitmişti. "Tüm söylediği bu muydu?" diye sordu.

Lauren hikâyedeki ironiyi fark edemeden, "Hayır, sanırım lastiklerin havasını da kontrol etmemi istemişti," diye karşılık verdi.

Lauren hissettiklerini dışa vurmamaya çalışıyordu ama kendini ciddi anlamda kötü hissetmeye başlamıştı. Göz yaşları gözlerini yakmaya başlamıştı, ağladığını ondan saklamak için yüzünü rengi mora dönen gökyüzüne doğru kaldırıp ayın önünden geçen dantelimsi bulutları seyrediyormuş gibi yaptı.

"Lauren?" Sesi sertti.

"Hmmm?" diye sordu inatla aya bakarken. Nick şaşkınlıkla ışıldayan gözlerine baktı. "Sen ağlıyorsun!" dedi inanamayarak.

Lauren umursamazca elini salladı. "Boş ver, ben film seyrederken de ağlarım."

Nick kahkaha atarak onu kolları arasına çekti. Lauren kolunu onun kashı bedenine dolayıp teselli eder gibi gür, siyah saçlarını okşarken tuhaf bir şekilde kendisini anaç hissetmişti. "Sanırım," dedi titreyen bir sesle. "Erkek kardeşin çocukken hayal ettiğin her şeye sahipti. Yeni arabalara ve her türlü oyuncığa."

Nick Lauren'ın çenesini tutup kaldırarak üzgün, mavi gözlerine gülümsedi. "Büyük ebeveynlerim harika insanlardı ve annemle olanlar yüzünden duygusal bir yara almadığıma dair sana yemin edebilirim."

"Bu mümkün değil... Yerde kim olsa etkilenirdi! Seni terk edip gitmiş ve neredeyse senin gözlerinin önünde tüm ilgisini diğer oğluna vermiş..."

"Kes şunu," diye ona takıldı Nick. "Yoksa *beni de* ağlatacaksın."

Lauren büyük bir ciddiyetle, "O zamanki haline ağ-

lıyordum, şimdiki haline değil. Tüm olanlara rağmen... Hayır, tüm olanlar yüzünden.. Güçlü ve kimseye muhtaç olmayan bir adam haline gelmişsin. Esas üvey erkek kardeşine üzülüyorum."

Nick gülmeye başladı. "Haklısın... Aptalın tekidir."

Lauren bu espriye aldırış etmedi. "Demek istediğim... Varlıklı bir aileden yardım görmeden, kendi çabalarıyla başarılı biri oldun. Bu seni üvey kardeşinden daha büyük yapar."

"Bu yüzden mi ben daha büyüğüm?" diye dalga geçti Nick. "Hep sorunun genlerimde olduğunu düşünmüşümdür. Biliyor musun, babamın ve büyükbabamın boyları da çok uzundu..."

"Nick, seni ciddi olmaya davet ediyorum!"

"Özür dilerim."

"Gençken, annenin eşi ve oğlu kadar zengin olmayı hayal etmemiş olamazsın."

"Onlardan daha zengin olmayı hayal ettim," diye onu doğruladı Nick. "Ve daha başarılı."

"Bu yüzden üniversiteye gittin ve mühendis oldun," diye bitirdi Lauren cümlesini. "Peki sonra ne yaptın?"

"Kendi işimi kurmak istedim ama yeterince param yoktu."

"Çok yazık," dedi Lauren anlayışlı bir şekilde.

"Şimdilik bu kadar hayat hikâyesi yeter," dedi Nick kaçamak bir tavırla. "Neredeyse eve geldik."

NymphE

Eve dönerken aralarında gelişen samimi yakınlık, kalyalığın arkasında asılı duran sedir iskeledeki fenerin ışığı altında akşam yemeklerini yerken de devam ediyordu.

Lauren masadaki porselenleri ve kristal kadehleri yıkamak amacıyla ayağa kalkınca, "Zahmet etme," dedi Nick usulca. "Hizmetçi yarın sabah halleder." Bir şişe Grand Marnier alıp kadehleri yeniden doldurdu. Kadehlerden birini Lauren'a verdikten sonra sandalyesinde arkasına yaslandı ve içkisini yudumlarırken dikkatle onu izledi.

Kadehin sapını parmaklarının arasına alan Lauren, üzerlerinde gezinen beklenti yüklü havayı görmezden gelmeye çalışıyordu. Vakit giderek daralıyordu; Nick ikisinin de fiziksel açlığını gidermişti ve şimdi de cinsel açlıklarını gidermek için yavaş yavaş hazırlık yapıyordu. Karşısında oturan Lauren hassas yüz hatlarında gezinen hükmedici bakışlarında ve onunla konuşurken içten bir şekilde gülümseyişinde bunu görebiliyordu.

Kadehini kaldırıp portakallı liköründen canlandırıcı bir yudum aldı. Nick her an ayağa kalkıp onu içeri götürebilirdi. Sigarasını yakarken ona baktı. Fenerin titrek ışığında esmer yüz hatları belirsiz ve neredeyse yırtıcı görünüyordu. Lauren korku ve heyecan içinde ürperdiğini hissetti.

"Üşüdün mü?" diye sordu Nick kısık bir sesle.

Lauren onun içeri girmelerini önermesinden endişe ederek hemen kafasını salladı. Ama titrediğini görmüş olabileceğini fark ederek ekledi: "Biraz üşüdüm ama dışarı çok güzel, henüz içeri girmek istemiyorum."

Birkaç dakika sonra Nick sigarasını söndürdü ve sandalyesini masadan uzaklaştırdı. Lauren'ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu. Hızla içkisini bitirip kadehini ona doğru uzattı. "Biraz daha istiyorum."

Lauren, yüz ifadesinden onun şaşırmış olduğunu görebiliyordu, ama Nick yardıma hazır bir şekilde kadehlerine biraz daha Grand Marnier doldurup tekrar sandalyesine yaslandı, açık bir şekilde Lauren'ı seyrediyordu.

Lauren onun gözlerine bakamayacak ya da buna dayanamayacak kadar gergindi. Ayağa kalkıp telaşlı bir şekilde gülümseyerek güvertenin kenarına doğru yürüdü, tepedeki ışıkların titrediği siyah gölü seyretmeye başladı. Onu her anlamda tatmin etmek istiyordu, fakat bu gece başırsız olursa ne yapardı? Nick öylesine korku verircesine erkeksi ve bariz bir şekilde deneyimliydi ki tecrübesiz bir bakire olmasından rahatsız olabilirdi.

Nick'in sandalyesi ahşap zeminin üzerinde gıcırdadı ve Lauren onun kendisine doğru yaklaştığını duydu, tam arkasında durmuştu. Ellerini omuzlarına koyunca Lauren birden sıçradı. "Üşümüştün," diye mırıldandı Nick ve ısınması için onu göğsüne doğru çekip kollarını etrafına

doladı. "Bu daha iyi, değil mi?" diye sordu dudaklarını saçları arasına gömerek.

Bacaklarının ve kasıklarının baskısı Lauren'ın konuşma yeteneğini alıp götürmüş gibiydi. Kafasını salladı ve sonra kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı.

"Titriyorsun." Ellerini beline doğru götürüp hafif bir ısrarla onu eve doğru çevirdi. "Hadi gidelim, içerisi daha sıcaktır."

Lauren o kadar gergindi ki sürgülü cam kapıların oturma odası yerine karamel, beyaz ve kahverengi tonlarında dekore edilmiş olan lüks bir yatak odasına açıldığını içeri girene dek fark etmedi. Gözleri kocaman açılarak olduğu yerde yatağa bakakaldı. Nick'in cam kapıyı öldürücü son bir gürültüyle kapattığını duyunca da tüm vücudu gerildi.

Nick kolunu arkasından beline dolayarak Lauren'ın kaskatı bedenini kendisine doğru çekti. Diğer eliyle ipeksi saçlarını kenara atıp boynunu açığa çıkardı. Dudakları ensesine dokunup kışkırtıcı bir şekilde kulağına doğru ilerlerken ellerini yavaş yavaş karnının üzerinde gezdirip yukarı çıkardığı sırada Lauren kesik kesik ve hızlı bir şekilde nefes almaya başlamıştı.

"Nick..." Lauren anlamsızca karşı çıktı. "Ben hiç yorgun değilim."

Diliyle kulağına dokunurken, "Güzel..." diye fısıldadı. "Çünkü uyumana izin vermeme daha saatler var."

"Demekistediğim..." Dilini kulağına sokunca Lauren'ın tüm vücuduna sıcak bir dalga yayılmış ve bu nefesinin kesilmesine sebep olmuştu. Zayıf bir şekilde ona yaslanınca kendisine dayadığı artan tutkusunun güçlü varlığını hissetmişti. "Demek istediğim... Henüz... Henüz hazır değilim."

Nick'in kalın sesinin Lauren'm üzerinde afrodizyak etkisi vardı. "Bunca zamandır seni bekliyordum, Lauren. Benden daha fazla beklememi isteme."

Lauren'ın bu kelimelerden çıkardığı anlam, yaptığığın doğruluğuna ve Nick'in gerçekte onun için ne kadar derin duygular beslediğine dair son şüphelerini de yok etmişti. Elleri velur bluzunun altına kaydığında onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı ama bluzunu çıkarıp onu kendisine doğru çevirdiğinde kalbi deli gibi atmaya başlamıştı.

"Bana bak," dedi Nick yumuşak bir sesle.

Lauren gözlerinin içine bakmaya çalışıyor ama yapamıyordu. Güçlkle yutkundu.

Nick Lauren'ın yüzünü ellerinin arasına alarak onun kendisine bakmasını sağladı. "Bunu birlikte yapacağız," dedi sessizce. "Gömleğimin düğmelerini aç," diye nazik bir şekilde onu teşvik etti. Kafası karışan Lauren, Nick'in duraksamasının sebebini yanlış yorumlamış olabileceğini düşündü. Nick büyük bir ihtimalle onun daha önce tecrübesiz erkeklerle birlikte olduğunu düşünmüş, bu yüzden de ona yardımcı olmak istemişti.

Lauren uzun kirpiklerini kırıştırdınca kızara'n yanaklarına gölgeleri düştü. Korku ve heyecanın etkisiyle beceriksizleşen parmaklarıyla isteğini yerine getirmek için uzandı. Gömleğin düğmelerini açarken, Nick de bu sırada ustalıklarla dantelli sutyenini çözmüştü.

Lauren'm heyecanı giderek daha da çok artıyordu. Parmaklarını hareket ederek gömleği iki yana açıp Nick'in bronz, kaslı göğsünü ortaya çıkardı. Onun cezbedici görüldüğünü düşünürken bu fikir öylesine başını döndürmüştü ki Nick'in sutyenini çıkardığının çok geç farkına varabilmişti.

"Dokun bana," diye emretti Nick boğuk bir sesle.

Lauren'ın daha fazla cesaretlendirilmeye ya da yönlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Sevgisinin ve içgüdüsünün rehberliğinde ellerini Nick'in göğsünde gezdirip öne doğru eğilerek sert ve kaslı tenini öptü. Dudakları ona dokunur dokunmaz tüm vücudu ürpermişti. Nick ellerini Lauren'ın saçları arasında gezdirip yüzünü yüzüne doğru kaldırdı. Zapt etmeye çalıştığı yoğun duygularla tek kelime etmeksizin sadece ona baktı ve sonra başını eğdi.

Dudaklarının tadına bakan dudakları ilk önce sıcak ve son derece nazikti. Ama sonra baştan çıkarıcı bir açlıkla keşfe çıkmış, Lauren'ı zevkten çılgına çevirmişti.

Lauren ona biraz daha yaklaştı, elleri çıplak göğsünün üzerinde dolaşırken Nick başını kaldırdı. Alev alev yanan gri gözleri Lauren'ın gözlerini tutuştururken mavi derinliklerinde kendi tutkusunun yansımalarını görebiliyordu. Derin bir nefes aldı, isteğini dindirmeye çalışır gibi bir hali vardı ama çok geçmeden mücadeleyi kaybetti. "Tanrım, seni istiyorum," dedi hararetli bir şekilde ve ısrarcı dudaklarını Lauren'ın dudaklarına bastırıp diliyle dudaklarını ayırırken Lauren'ın bedeni arzuyla iirperdi.

Lauren inleyerek sert kasıklarına doğru yerleşmeye çalışırken, Nick ellerini göğüslerinin yan taraflarına, sırtına ve sonra da aşağıya doğru götürüp kalçalarını sertleşen erkeklğine doğru daha sıkı bir şekilde bastırdı.

Onu kollarına aldığında dünya adeta yörüngesinden çıkmış gibiydi. Lauren'ı yatağa götürürken onu tutkuyla dudaklarından öpüyordu. En sonunda onu yatağa yatırıp kendi vücuduyla üzerini örttü.

Çıplak göğüslerini okşuyor, göğüs uçlarını tahrik ediyordu. Tekrar onu öpmeye başlamıştı. Büyük bir arzuyla

dudaklarının tadına bakarken becerikli dokunuşlarıyla da onu heyecanlandırıyor, ona acı çektiriyordu ve hislerini sürekli değişip duran erotik zevklerin derinlerine çekerek Lauren'ın sızlayan vücudunun her noktasının ona gereksinim duymasına neden oluyordu.

Nick dizlerinin üzerinde doğrulunca Lauren'ın içinde onu karşılamaya hazır vahşi ve şiddetli bir şey harekete geçmişti. Ancak bacaklarını ayırmak için dizini kasıklarının arasına sokmaya çalıştığı anda Lauren'ın vücudu istemsizce kaskatı kesildi. Bacaklarını aniden kapatıp, "Nick!" dedi nefes nefese kalmış bir halde. "Nick, bekle ben.."

Nick geciken bu itirazı iki boğuk kelimeyle geçersiz kıldı. "Lauren, yapma."

Sesindeki acı Lauren'ın direncini kırmıştı. Kollarını geniş omuzlarına sımsıkı dolayıp kalçalarını onu karşılayacak şekilde kaldırarak Nick'i kendisine doğru çekti. Nick derinlerinde kaybolurken Lauren'ın sadece bir an için canı acıdı, ustalıkla yavaş yavaş hareket etmeye başlaması ise hissettiği acıyı unutmasına yetti.

"Sadece birkaç gündür seni bekliyordum ama bana ezelden beri bekliyormuşum gibi geliyor," dedi Nick ve temposunu arttırmaya başladı. Her bir salınım Lauren'ı zirveye biraz daha yaklaşıtıyordu. En sonunda Lauren'ın arzusu doruk noktasına ulaştı ve çok geçmeden titreyerek kendinden geçti. Nick kollarını sıkıca ona dolayıp son bir kez daha derinlerine gömülerek az önce Lauren'ı gönderdiği vahşi ve güzel hayal âleminde ona katıldı...

Süzüldüğü bulutların üzerinden sersemlemiş bir şekilde yere inen, memnun ve mutlu görünen Lauren yavaş yavaş yanında uzanan Nick'in vücudundan yayılan sıcaklığın ve karnının üzerinde duran elinin ağırlığının farkına

vardı. Ve tam o anda belirsiz bir huzursuzluk usulca buğulu zihninde süzüldü. Bu hissi mutluluğunu bozmaması için her ne kadar aklından çıkarmaya çalıştıysa da artık çok geçti. Nick'in onu sıkı sıkı kollarında tuttuğunu ve o *özel anda* "Sadece birkaç gündür seni bekliyordum ama bana ezelden beri bekliyormuşum gibi geliyor," diye fısıldayışını hatırladı.

Lauren'ın hissettiği saf mutluluk acı gerçeğin karşısında boyun eğmişti. Onu ezelden beri beklediğini söylediği anda Nick'in asıl demek istediğini yanlış anlamıştı. Söylemek istediği onunla sevişmek için beklediği son birkaç günün ona sonsuzluk gibi geldiğiydi. Bu onun hakkında hissettiklerini değiştirmemişti ama Lauren'ın kendisini huzursuz hissetmesine neden olmuştu.

Nick bakire olduğunu fark etmiş miydi? Peki nasıl tepki gösterecekti? Ya ona neden onunla sevişmeye karar verdiğini sorarsa ne söyleyecekti? Ona henüz gerçeği -ona âşık olduğunu ve onun da kendisini sevmesini istediğini- söyleyemezdi.

Lauren bu konuya hiç girmemeye karar verdi. Tereddütlü bir şekilde gözlerini açtı. Yan yatan Nick dirseğinin üstünde doğrulmuş dikkatle yüzüne bakıyordu. Şaşkın, endişeli ve halinden memnun görünüyordu.

Fark etmişti. Lauren'ın yüzündeki ifadeden anladığı kadarıyla bu konu hakkında konuşmak istiyordu.

Lauren diğer tarafa dönüp hemen doğruldu, sırtı ona dönüktü. Yatağın ucunda yerde duran gömleğe uzanıp çıplaklığını bir an önce örtmek isteyerek üzerine geçirdi. "Kahve içmek istiyorum," diye mırıldandı. Sorularından kaçmak için bunu bir bahane olarak kullanmak niyetindeydi. "Ben hazırlarım." Ayağa kalkıp ona baktı. Nick'in

sevgi dolu bakışları uzun, biçimli ve çıplak bacaklarından yüzüne doğru çıkarken yanakları kızarmıştı.

Lauren şimdiye dek hiç böylesine utanmamıştı. Üzerinde Nick'in kocaman gömleğiyle yarı çıplak bir haldeydi. "Gömleğini giymemin bir mahsuru yok, değil mi?" diye sordu düğmeleri iliklemeye çalışırken.

"Hiçbir mahsuru yok, Lauren," diye ciddi bir şekilde yanıtladı Nick ama gözlerinde kahkaha atmak istercesine bir ışık belirmişti. Neşesi o kadar sinir bozucuydu ki bu Lauren'ın ellerinin titremesine sebep oldu. Gömleğin manşetlerini katlamaya konsantre olduğu sırada, "Nasıl istersin?" diye sordu.

"Az önce yaptığımız gibi."

Lauren bakışlarını birden Nick'in yüzüne çevirdi. Yanaklarındaki kızarıklık koyulaşmıştı. Gergin bir şekilde kafasını sallayarak, "Hayır," dedi. "*Kahveni* nasıl istersin demek istemiştin."

"Sade."

"Biraz... İster misin?"

"Ne ister miyim?" diye manalı bir şekilde sorup ona şeytani bir bakış attı Nick.

"Kahve!"

"Evet, teşekkür ederim."

"Ne için?" diye takıldı ona Lauren ve sonra topuklarının üzerinde dönüp Nick sorusuna cevap veremeden hızla odadan çıktı.

Odadan çıkmadan önce oldukça keyfi yerinde görünmesine rağmen mutfağa gidip ışıkları yaktığında neredeyse ağlamak üzereydi. Nick onunla alay ediyordu ve Lauren onun böyle bir tepki vereceğini hiç ummamıştı. Gerçek-

ten de o kadar beceriksiz, onu eğlendirecek kadar tecrübesiz miydi yani?

Nick'in mutfağa girdiğini duyunca hemen filtreye kahve doldurmaya başlayarak kendisini meşgul etti. "Neden bu dolaplar boş? Bu akşam yediklerimiz dışında burada hiç yiyecek yok."

"Çünkü ev satılmak üzere," diye karşılık verdi Nick. Ellerini sıkıca Lauren'ın beline koyup kot pantolonu çıplak bacaklarına değene dek onu kendisine doğru çekti. "Neden bana söylemedin?" diye sordu sessizce.

Lauren lafı dolandırarak, "Neyi söylemedim?" diye sordu.

"Neyi söylemediğini çok iyi biliyorsun."

Lavabonun üzerindeki pencereden dışarı baktı. "Aslında... Tamamen unutmuşum."

"Yanlışı cevap." Nick gülmeye başladı. "Tekrar dene."

"Çünkü bu konu hiç açılmadı," dedi Lauren umursamaz bir şekilde omzunu silkerek. "Ayrıca fark edeceğini düşünmemiştim."

"Konu hiç açılmadı..." diye tekrarladı Nick ilgisizce. "Çünkü günümüzde yirmi üç yaşında hâlâ bakire olan kızlara rastlamak çok zor. Senin gibi görünen yirmi üç yaşındaki bakirelere rastlamak ise daha da zor. Gerisine gelince... Bariz belliydi."

Lauren arkasını dönüp ona baktı, mavi gözleri onun kollarını inceliyordu. "Ama o noktadan önce... Daha önce kimseyle sevişmediğimi fark etmemiş miydin?"

"O özel ana dek bakire olabileceğin hiç aklıma gelmedi." Ona sıkıca sarılıp ekledi: "Fakat o yatağa girmeden önce bana bunu söylemeliydin."

"Sana söyleseydim fikrini değiştirir miydin?" diye sor-

du Lauren. Sesinin tonu ve sıkı sıkı sarılması hoşuna gitmişti.

"Hayır ama sana daha nazik davranırdım." Geri çekilip büyük bir şaşkınlıkla ona baktı. "Ayrıca neden fikrimi değiştireyim ki?"

"Bilmiyorum..." diye mırıldandı Lauren huzursuz bir şekilde. "Çekinebileceğini düşündüm..."

"Ne çekinmesi?" diye takıldı ona Nick hoşgörülüyle. "Gelecekteki eşine ait bir şeyi *çalmaktan* mı çekineceğimi düşündün? Komik olma. Senden bakire olmanı bekleyecek değil ya... Erkekler artık bekârete önem vermiyorlar. Bir kadının tecrübesiz olmasını istemiyorlar ya da beklemiyorlar. Biliyorsun ki bizler özgür varlıklarız. Senin de benim gibi bazı fiziksel ihtiyaçların var Lauren ve bu ihtiyaçlarını istediğin kişiyle giderme hakkına sahipsin."

Lauren bakışlarını dikkatle Nick'in boynundaki madalyona çevirdi. Madalyon uzun, altın bir zincirin ucunda adeta göz kamaştırarak ışıldıyordu. "Hayatında herhangi bir kadını hiç gerçekten önemsedin mi?"

"Evet, bazılarını önemsedim."

"Peki senden önce bir sürü erkekle birlikte olup olmadıklarını umursamadın mı?"

"Elbette, hayır."

"Bu çok... Duygusuzca..."

Nick gözlerini kırıştırarak aşağı doğru baktı, bakışları cezbedici görünen dolgun göğüslerinin üzerindeydi. "Sana duygusuz olduğum izlenimini verdiğem, yatak odasına geri dönme vaktimiz gelmiş demektir."

Lauren, Nick'in bu konudan bahsetmek istemediği için kelimeye kasten yanlış bir anlam yükleyip yüklenmediğini merak etti. Eğer o kadınları gerçekten önemsediyse, on-

lan daha fazla sahiplenmiş olması gerekmez miydi? Eğer *otuu* gerçekten önemsiyorsa, seviştiği ilk erkek olduğu için memnun olması gerekmez miydi? Lauren endişeli mavi gözlerini onunkilere dikti. "Nick?"

Nick kollarında tuttuğu hassas ve genç güzelliğe baktı. Karmakarışık olmuş parlak bal rengi saçları yüzünü çevreliyordu, dudakları yumuşak ve biçimliydi, dolgun göğüslerini ise onu tahrik edercesine çıplak göğsüne bastırmıştı. Onu biraz daha kendine çekerek başını eğdi. "Ne?" diye mırıldandı ama dudaklarını aralayarak derin bir öpücükle onu susturmuştu.

Gün doğduktan kısa bir süre sonra Lauren diğer tarafa dönünce yanında yatan Nick'in yastığının üzerindeki siyah saçlarını gördü. Uykulu ve mutlu bir gülümsemeyle yorgunluktan tekrar derin bir uykuya daldı. Nick yanındaki komodinin üzerine bir fincan kahve koyunca da uyanıp yatakta doğruldu.

"Günaydın," dedi gülümseyerek. Fakat Nick'in çoktan tıraş olup duş aldığını, gri bir kumaş pantolon ve açık yakalı bir gömlek giymiş olduğunu görünce yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. "Bir şey mi oldu?" diye sordu ve yastığının üzerinde doğrulmaya çalışırken çarşafı göğüslerine doğru çekti. O giyinirken çıtır çıtır olduğu için kendini tuhaf hissetmişti, ama Nick rahatsız olduğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Aynı şekilde çıplak olduğunun da farkında değilmiş gibiydi.

"Lauren, ne yazık ki bugünü kısa kesmek zorundayız. İş arkadaşlarımdan biri bu sabah beni aradı... Bir saat sonra burada olacak. Şehre dönmek için başka bir araba bulurum."

Lauren büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı, ama kırk dakika sonra Nick onu arabasına kadar geçirirken hayal kırıklığının yerini şaşkınlık aldı. Önceki gece tutkulu ve baştan çıkarıcı davranan erkek gitmişti. Nick hâlâ sıcak davranıyordu ama bunun şahsi bir yanı yoktu, ona sanki sevişmek yerine kâğıt oynayarak güzel ama anlamsız bir gece geçirmiş gibi davranıyordu. Yoksa erkekler seviştikten sonra hep böyle mi davranıyorlardı? Arabasının yanında durup ona doğru döndüğünde, Lauren fazla hassas davrandığına karar verdi.

Nick'in kendisini kollarına alıp veda öpücüğü vereceğini umuyordu. Fakat Nick bunun yerine ellerini cebine sokup, "Lauren... Dün gecenin olası sonuçlarına karşı herhangi bir önlem aldın mı?" diye sordu.

Hamilelik! Lauren kafasını sallarken yüzünün aniden alev aldığını hissetti.

Cevabının onu rahatsız ettiğini hissetmişti, ama Nick'in sesi sakın ve duygusuzdu. "Eğer herhangi bir şey olursa, bana haber vermeni istiyorum. Tek başına üstesinden gelmeye kalkma. Bana haber vereceğine söz verir misin?"

Lauren konuşamayacak kadar utanmıştı. Kafasını salladı ve Nick ona arabasının kapısını açtı. Arabasını geri vitese aldığı anda ise Nick çoktan eve doğru yürümeye başlamıştı bile.

Indiana çiftliklerinin arasında ilerlerken Lauren gösterge panosundaki saate baktı. *"Eğer herhangi bir şey olursa, bana haber vermeni istiyorum."* Bana haber ver... Bu üç kelime durmaksızın aklında dönüp duruyordu.

Önceki gün Detroit'e taşınmasından bahsederken, laf arasında gelişigüzel bir şekilde Cuma günü Detroit'e dö-

ileceğini ve o zaman kadar kendi adına telefonun bağlanmış olacağını söylemişti. Nick santrale yeni numarasını sorarak Cuma günü rahatlıkla ona ulaşabilirdi ve bunu biliyordu. O halde *neden* hamile olduğunu söylemek için onu aramaya ihtiyaç duymadığı takdirde birbirleriyle konuşmayacaklarmış gibi davranmıştı?

Lauren bir an için kendisini kullanılıp atılan bir şey gibi hissetmişti. Gülüp eğlenmiş ve birbirlerini tanımışlardı; kendisini ona çok yakın hissetmişti -o da böyle hissetmiş olmalıydı. Herhalde hiçbir şey olmamış gibi davranıp onu unutacak değildi.

Nick'i seviyordu ve onun da kendisinden hoşlandığını biliyordu. Belki de çoktan o da âşık olmaya başlamıştı. Belki de bu yüzden bu sabah ona mesafeli ve soğuk davranmıştı! Otuz dört yıllık özgürlükten ve kendi annesi tarafından dışlandıktan sonra Nick mutlu olmak için bir kadına bağlanmak fikrinden hoşlanmayacaktı. Lauren onun önemsendiğini hissettikçe bu fikre karşı koyacağını düşünüyordu.

Mississippi Nehri'nden geçip Missouri'ye doğru ilerlerken gökyüzünde pembe bir gün ışığı belirmişti. Lauren yorgun ama iyimserdi. Cuma günü Detroit'e döndüğünde Nick onu arayacaktı. Belki Cumartesi ya da Pazar gününe kadar bekleyebilirdi, fakat herhalde bu süreyi daha fazla uzatmazdı.

NymphE

Eşyalarını toplamakla meşgul olduğu günler boyunca Lauren iyimserliğini korumuş, Perşembe sabahı babasına ve üvey annesine veda edip Michigan'a doğru yol almaya başladığında ise heyecanlı bir beklenti içine girmişti.

Philip Whitworth'un verdiği yol tarifiyle Bloomfield Tepeleri'ndeki nezih mahalleyi bulmakta hiç güçlük çekmemişti. Gerçekten de burada yaşayacağına inanmakta biraz zorlanmıştı. Art arda muhteşem evlerin önünden geçmişti. Uç şeritli yolun uzağında kalan mimarisi taş ve camdan oluşan göz alıcı çiftlik evleri özenli peyzaj düzenlemeleriyle kısmen gizli bir cennet sunuyor, Georgia kolonilerine özgü kocaman beyaz sütunları Tudor tarzını yansıtan muhteşem kemerlerle göz dolduruyordu.

Nefes kesici güzellikteki İspanyol tarzı konutların önünde durduğunda saat on olmuştu. Kapıcı dışarı çıkıp arabasının penceresinden içeri baktı. Lauren ona ismini

söylediğinde, "Bay Whitworth yarım saat önce içeri girdi, hanımefendi," dedi ve sonra Lauren'a gitmesi gereken sokağı tarifedip saygılı bir şekilde şapkasının siperine dokunarak ekledi: "Anladığım kadarıyla buranın yeni sakinlerindensiniz. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa beni haberdar edin."

Lauren kemerli girişinde No: 175 yazan hoş bir bahçenin önüne arbasını park ettiğinde tüm yorgunluğunu unutmuştu. Onunla burada buluşup etrafı göstereceğine söz veren Philip, Cadillac'ını özel garaja giden yola park etmişti.

Lüks apartmanı dolaştıktan yarım saat sonra, "Eee, nasıl buldun?" diye sordu.

"Muhteşem," dedi Lauren bavullarından birini yatak odasına götürürken. Aynalı duvar, ardında bulunan elbise dolabını saklıyordu. Giysi odasının kapısını açar açmaz bakışlarını Philip'e çevirdi. "Tüm bu kıyafetlerle ne yapacağım?" O ve açtığı diğer dolaplar muhteşem takımların yanı sıra keten, ipek ve bürümcük elbiselerle ağzına kadar doluydu. Lauren giysilerin üzerindeki ünlü tasarımcılara ait olan etiketlerden bazılarını tanıdı, kıyafetlerin geri kalanları ise Paris'ten alınmışa benziyordu. Birçoğunun etiketleri hâlâ üzerlerindeydi ve görünüşe bakılırsa bir kez bile giyilmemişlerdi. "Teyzenin kesinlikle gençlere özgü bir giyim zevki varmış," dedi Lauren.

"Teyzem alışveriş delisidir," diye açıkladı Philip ilgisizce. "Hayır kurumlarından birini arayıp tüm bu eşyaları buradan almalarını söylerim."

Lauren elini şarap rengi, kadife, muhteşem ceketin üzerinde gezdirdi ve sonra kolundan sarkan etikete baktı. Philip'in teyzesi sadece gençlere özgü bir giyim zevkine

sahip değildi aynı zamanda Lauren'la aynı bedendi. "Philip, bu kıyafetlerden bazılarını satın alabilir miyim?"

Philip omuzlarını sıktı. "İçlerinden istediklerini al ve kalanı da birilerine ver; beni bu zahmetten kurtarmış olursun."

Alt kattaki oturma odasına inen merdivenlere yönelince Lauren ışıkları söndürüp onun peşinden gitti. "Ama bunlar çok pahalı giysiler..."

"Pahalı olduklarının farkındayım," diye sinirli bir şekilde araya girdi Philip. "Hepsinin parasını ben ödedim. İstediklerini alabilirsin... Hepsi senin."

Lauren'in eşyalarının geri kalanını arabasından içeri taşımasına yardım ettikten sonra gitmek için kapıya döndü. "Bu arada..." dedi ve elini kapı kolunun üzerine koyup durdu. "Eşim burayı teyzem için satın aldığımı bilmiyor. Carol akrabalarımın maddi açıdan bana yük olduklarını düşünür, bu yüzden bundan ona hiç söz etmedim. Sen de ona söylemezen çok sevinirim."

"Hayır, elbette hiçbir şey söylemem," diye söz verdi Lauren.

Lauren, Philip gittikten sonra mermer şöminesi, değerli antikaları ve ipek kaplamalı güzel döşemeleriyle artık kendi evi olan bu lüks daireye dönüp baktı. Ev sanki bir dergi çekimi için döşenmişse benziyordu. Üst kattaki dolaplarda asılı duran muhteşem elbiseler yeniden gözlerinin önünde belirdi. "Eşim burayı teyzem için satın aldığımı bilmiyor; ona söylemezsen çok sevinirim..."

Zarif odaya bakıp alaycı bir şekilde kafasını sallarken Lauren'in yüzünde kurnaz bir gülümseme belirdi. Philip burayı teyzesi için değil metresi için satın almıştı! Geçmişte bir dönem, Philip Whitworth'un bir metresi olmuş ol-

malıydı. Lauren bu durumu pek umursamadı; ne de olsa onu ilgilendirmiyordu.

Telefona doğru gitti, çevir sesini duyunca büyük bir rahatlamayla içini çekti. Telefon çalışıyordu. Yarın günlerden Cumaydı ve Nickonu arayabilirdi.

Lauren ertesi sabah erkenden mutfak masasına oturup market alışverişi için liste hazırlamaya başladı. Başlıca ihtiyacı olan malzemelerin dışında Nick geldiğinde iki özel şeye ihtiyacı olacaktı: Bourbon ve Grand Marnier. Çantasını alıp telefona baktı. Nick'in onu hiç aramama ihtimali aklının bir köşesine yer etmişti, fakat bu düşüncüyü hızla bir kenara attı. Harbor Springs'teyken Nick onu çok istediğini açıkça belli etmişti. Hiçbir şey olmasa bile cinsel isteği onu Lauren'a geri getirebilirdi.

İki saat sonra marketten aldıklarıyla birlikte eve döndü. Günün geri kalanını dolaplardaki kıyafetleri üzerinde deneyip, bedenine uyanlarla düzeltilmesi gerekenleri birbirinden ayırarak geçirdi. Yatmaya gittiğinde Nick hâlâ aramamıştı ama Lauren onun yarın, yani Cumartesi günü arayacağını düşünerek kendisini teselli etti.

Ertesi günü bavullarını boşaltıp telefonun yanından ayrılmayarak geçirdi. Pazar günü masasına oturup eve mümkün olduğunca para gönderebileceği bir bütçe hazırlamaya çalıştı. Lenny ve Melissa da yardımcı oluyorlardı ama her ikisinin de ipoteği ve Lauren'ın muafolduğu diğer maddi yükümlülükleri vardı.

Philip'in ona vaat ettiği on bin dolarlık avans kesinlikle cezbediciydi. Lauren bu noktada ispiyoncunun adını ya da Whitworthlar'ın şirketinin işine yarayabilecek herhangi bir şey öğrenmeyi diliyordu. Fakat ikinci seçenekten de

çekiniyordu. Eğer gizli bilgileri Philip'le paylaşırsa, yakalamaya çalıştığı ispiyoncudan hiçbir farkı kalmayacaktı.

Ailesinin borçları dışında elektrik ve telefon faturaları, dahası market ihtiyaçları vardı. Ayrıca arabasının borcunu ve sigortasını da ödemeliydi. Yapılması gerekenler listesi sonlanmayacak gibi görünüyordu.

Pazartesi günü dükkânın birinde gümüşü renkte bir yün görüp Nick'i anımsamış ve kazak örme düşüncesiyle onu satın almıştı. Kendi kendine ördüğü kazağı üvey kardeşine yeni yıl hediyesi olarak vereceğini söylüyordu, ama içten içe aslında Nick için öreceğini biliyordu...

Bir sonraki Pazar gecesi ilk iş gününde giyeceği kıyafetleri hazırlarken kendi kendine Nick'in *yamı* arayacağını söylüyordu -yeni işinde şans dilemek için mutlaka arayacaktı.

Ertesi gün öğleden sonra saat beş civarında yeni patronu Jim Williams, "Eee, istifa etmeye hazır mısınız?" diye takıldı ona. "Yoksa kalmak mı istiyorsun?"

Lauren onun tam karşısındaki masada oturuyordu, not defteri patronunun dikte ettiği şeylerle doluydu. Nick ilk iş gününde şans dilemek için aramamıştı ama Lauren o kadar meşguldü ki bu konuda üzülecek zaman dahi bulamamıştı. "Seninle çalışmak kasırgayla iş birliği yapmak gibi," dedi Lauren gülerek.

Williams özür diler bir şekilde gülümsedi. "Birlikte o kadar verimli çalışıyoruz ki işe başladıktan bir saat sonra buradaki ilk günün olduğunu tamamen unuttum."

Lauren bu iltifat karşısında gülümsedi. Haklıydı, birlikte çok iyi çalışıyorlardı.

Williams birdenbire, "Diğer çalışanları nasıl buldun?" diye sordu ve Lauren sorusunu cevaplayamadan ekledi:

"Bölümdeki en güzel sekreterin benim yanımda çalışıyor olması buradaki erkekleri fazlasıyla meraklandırmışa benziyor. Tüm gün sordukları sorulara cevap vermek zorunda kaldım."

"Ne gibi sorular?"

"Çoğunlukla medeni durumunla -evli, nişanlı ya da serbest olup olmadığıyla ilgili sorular." Meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırarak ekledi: "Serbest misin, Lauren?"

"Ne için?" diye geçiştirdi Lauren ama içinde Williams'ın Nick'le olan ilişkisinin durumunu dolaylı bir şekilde sorduğuna dair huzursuz bir his vardı. "Bu dikteyi bu akşam çıkmadan önce tamamlamamı ister misin?"

"Hayır, yarın sabaha bitirmen yeterli."

Lauren masasını toplarken, Jim'in sorduğu soruları yeni sekreteri hakkında bilgi edinmek için mi yoksa sadece kendisi için mi sorduğunu düşünüyordu. Herhalde ona çıkma teklifetmeyi aklından geçiriyor olamazdı. Öğle yemeğinde kendisine anlatılanlara göre, daha önce çekiciliğine kapılma hatasına düşen üç sekreterini de Jim hiç çekinmeden başka bölümlerde görevlendirmişti.

Söylentilere göre Jim sosyal açıdan dikkat çekici, zengin ve son derece nitelikliydi, fakat işini eğlenceyle karıştırmayı doğru bulmuyordu. Lauren, duygularına kapılmadan içinden onun yakışıklı bir adam olduğunu geçirdi. Uzun boyluydu, gür kumral saçları ve açık kahverengi içten bakan gözleri vardı.

Lauren saate bakıp telaşla çekmecesini kilitledi. Eğer Nick onu arayacaksa, muhtemelen bu gece arardı. Onu arayıp işteki ilk gününün nasıl geçtiğini sorabilirdi. Son görüşmelerinin üzerinden iki hafta bir gün geçtikten sonra da aramazsa, onu tekrar aramaya hiç niyeti yok demekti.

Bu düşünce Lauren'ın kendisini kötü hissetmesine neden olmuştu.

Yoğun trafiğin izin verdiği ölçüde hızla eve döndü. Aceleyle içeri girdiğinde saat altıyı çeyrek geçiyordu. Kendisine bir sandviç hazırlayıp televizyonu açtı ve sonra mavi beyaz çizgili kanepeye oturup çalmasını dileyerek telefona bakmaya başladı.

Saat dokuz buçuk olduğunda üst kata çıkıp duş aldı, yatak odasındaki telefonun sesini duyabilmek için banyonun kapısını açık bırakmıştı. Saat onda yatağına girdi. Nick onu aramayacaktı. Hem de hiçbir zaman.

Gözyaşlarıyla dolu gözlerini yumduğunda karşısında onun yakışıklı, esmer yüzünü görebiliyor, baygın bir şekilde ona bakarken bakışlarına yerleşen saftutkuyu seçebiliyor ve sakın ama kalın sesiyle "*Seni istiyorum, Lauren,*" dediğini duyabiliyordu.

Görünüşe bakılırsa *artık* onu istemiyordu. Lauren yastığının üzerinde diğer tarafa döndü ve sıcak gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı.

Ertesi sabah Lauren başarılı olmayı amaçlamaktan ziyade daha azimli bir şekilde kendisini işine vermişti. Yazdığı mektuplarda hatalar yapmış, Jim'e gelen iki telefon görüşmesini bağlayamamış ve çok önemli bir dosyayı nereye koyduğunu unutmuştu. Öğle tatilinde Nick'in karşısına çıkmasını umarak Global Endüstri Binası'nın civarında yürüyüş yapmıştı. Ama tüm çabaları boşa çıkmış, daha da kötüsü böyle yaparak mahvolan gururundan geriye kalanı da gözden çıkarmış olmuştu.

O öğleden sonra daktilosuna yeni bir kâğıt yerleştirirken, *kadınların cinsel özgürlüğü buraya kadarmış*, diye geçirdi

içinden üzgün bir şekilde. Cinselliğe sıradan bir şeymiş gibi bakmak onun için mümkün değildi. Nick'le birlikte olmamış olsaydı bile kendisini yine kafası karışık ve hayal kırıklığına uğramış hissedecek ama en azından kullanılıp atılmış gibi bir hisse kapılmayacaktı.

Günün ilerleyen saatlerinde, doğrusunu yazana kadar iki kez düzeltmek zorunda kaldığı raporu patronuna uzattırken, "Kötü bir gün mü geçiriyorsun?" diye sordu Jim.

"Evet, özür dilerim," dedi Lauren. "Çok sık olmaz," diye ekledi güven verdiğini uman bir gülümsemeyle.

"Dert etme... Herkesin başına gelir," dedi Jim ve raporun baş harflerini karaladı. Sonra saatine bakıp yerinden kalktı. "Bu raporu müfettişin yeni binadaki ofisine götürmeliyim."

Oradaki herkes Global Endüstri Binası'na "yeni bina" diye hitap ediyordu, bu yüzden Jim'in nereyi kastettiğine dair Lauren'ın en ufak şüphesi yoktu.

"Oradaki yeni ofisimizi gördün mü?"

Lauren yapay bir şekilde gülümsedi. "Hayır, tek bildiğim Pazartesi sabahı iş için hepimizin orada olması gerektiği."

"Doğru," dedi Williams ceketini giyerken. "Sınco, Global Endüstri alt kuruluşlarından en küçüğü ve en az kâr getireni... Ama yeni ofislerimiz son derece etkileyici olacak. Çıkmadan önce..." dedi ve gazeteden aldığı bir sayfayı Lauren'a verdi. "Bunu halka ilişkiler departmanındaki Susan Brook'a gösterip daha önce görüp görmediğini sorar mısınız? Eğer gözünden kaçmışsa bu kopyanın kendisinde kalabileceğini söylersin."

Odasından çıkmak için arkasını döndü. "Döndüğümde herhalde çıkmış olursun. İyi akşamlar."

Birkaç dakika sonra Lauren oldukça umursamaz bir şe-

kilde halka ilişkiler departmanına doğru gidiyordu. Masalarının önünden geçerken çalışanlara başıyla selam verip gülümsedi, ama aklında gördüğü hep Nick'ti. O aptal balığı yakaladığında rüzgârın siyah saçlarını dağıtışını nasıl unutacaktı? Ya da smokinin içinde nasıl görüldüğünü?

Üzüntüsüne karşı koyup Jim'in gazeteden kopardığı sayfayı Susan Brook'a uzatırken gülümsedi. "Jim bunu görüp görmediğini sormamı istedi. Eğer görmediysen, bu kopya dosyalaman için sende kalabilirmiş."

Susan gazete kâğıdını açıp baktı. "Görmemiştım." Gülümseyerek çekmecesine uzanıp dergi ve gazete kupürle-¹ riyle dolu kalın bir dosya çıkardı. "En sevdiğim iş son gelişmeleri takip ederek dosyasını yenilemek," dedi ve dosyayı açarken gülmeye başladı. "Baksana... Gördüğün en iri kıyım erkek değil mi?"

Lauren'ın bakışları Susan'ın engelleyemediği gülümsemesinden *Newsday* dergisinin kapağından soğukkanlı bir şekilde kendisine bakan yakışıklı erkeğin suratına kaydı. İstemsizce dergiye doğru uzanırken yaşadığı şok tüm vücudunun kaskatı kesilmesine neden olmuştu. Lauren'ın düştüğü telaşın farkında olmadan, "Dosyayı masana götürüp boş vaktinde salyalarını akıtarak inceleyebilirsin," diye önerdi Susan neşeli bir şekilde.

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle karşılık verdi Lauren. Hızla Jim'in ofisine dönüp kapıyı arkasından kapattıktan sonra sandalyesine oturup dosyayı açtı. Terli elleriyle Nick'in kendini beğenmiş kara kaşlarını ve tutkuyla onu okşayıp öpen, hafifçe gülümseyen dudaklarını takip ederken *Newsday* dergisinin kapağında parmak izlerini bırakmıştı. "J. Nicholas Sinclair," diyordu resmin altındaki başlık. "Global Endüstri'nin Başkanı ve Kurucusu." Lau-

ren gördüklerine inanamıyordu; zihni gördüklerini kabul etmeyi reddediyordu.

Dergiyi bir kenara bırakan Lauren yavaşça Jim'in gazeteden kopardığı sayfayı açtı. Tarih iki hafta öncesine aitti -bu Nick'in bir "iş arkadaşı" geleceği için onu Harbor Springs'ten evine gönderdiği gün olmalıydı. Başlıkta: "HARBOR SPRINGS'TEKİ BEŞ GÜN SÜREN PARTİDE FINANS DÜNYASININ KARTALLARI VE ONLARIN KELEBEKLERİ BİR ARAYA GELDİ" yazıyordu. Tüm sayfa partide çekilen resimlere ve partiyle ilgili yorumlara adanmıştı. Sayfanın tam ortasında, Koy'daki evin sedir katında oturan Nick'in, Lauren oradayken partide olmayan güzel bir sarışının etrafına kolunu dolamışken çekilen bir fotoğraf vardı. Alt başlıkta, "Detroit'li iş adamı J. Nicholas Sinclair ve uzatmalı sevgilisi Ericka Moran, Harbor Springs yakınlarındaki Bayan Moran'ın evinde görüntülendi," yazıyordu.

Uzatmalı sevgilisi... Bayan Moran'ın evi...

İçine saplanan acı Lauren'ı paramparça etmişti. Nick onu sevgilisinin evine götürmüş ve kız arkadaşının yatağında onunla sevişmişti! "Aman Tanrım," diye yüksek sesle fısıldadı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Onunla sevişmiş ve kız arkadaşı Harbor Springs'teki gruba katılmaya karar verdiği için onu geri göndermişti.

Kendisine daha fazla eziyet etmeye ihtiyacı varmış gibi, Lauren sayfadaki her kelimeyi okumaya başladı ve sonra *Newsday* dergisini eline alıp sekiz sayfalık makaleyi okudu. Bitirdiğinde dergi uyuşan parmaklarının arasında kayıp yere düşmüştü.

Bebe Leonardos'un ona düşmanca davranmasına şaşır-maması gerekirdi! Dergide yazan hikâyeye göre Nick ve

libecb'nin bir zamanlar büyük çapta yankı uyandıran bir ilişkileri olmuş ve bu ilişki Nick Fransız bir film yıldızı uğruna onu terk edinceye dek sürmüştü -topuklu ayakkabılarıyla Harbor Springs'te o gece tenis oynayan kadın...

Lauren'ın içinde histerik bir kahkaha yükseliyordu. O arabasıyla Missouri'ye doğru yol alırken, Nick metresiyle sevişiyordu. Geçen hafta boyunca gece gündüz telefonun yanından ayrılmayıp ona kazak örerken, Nick Ericka ile birlikte Palm Springs'teki bir yardım gecesine katılmıştı.

Aşağılanma hissi boğucu bir dalga gibi vücudunu ürpertip benliğini sarsmıştı. Jim'in masasının üzerine koyduğu kollarının arasına yüzünü gömmüş sessizce hıçkırarak ağlarken omuzları titriyordu. Aptallığı ve yıkılan hayalleri için ağlıyordu. Utancı gözlerinin daha fazla dolmasına neden oluyordu -sadece dört gündür tanıdığı bir adamla sevişmişti ve onun gerçek adını dahi bilmiyordu. Şansı yaver gitmemiş olsaydı şu an onun çocuğunu taşıyor bile olabilirdi!

Küçük bir çocukken annesinin onu terk ettiğini duyduğunda hissettiği kızgınlığı hatırlayınca daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı. Annesi onu boğmalıydı!

"Lauren?" Jim'in sesi hıçkırıkları arasından duyulmuştu.

Yanına geldiği sırada Lauren birden başını kaldırdı. "Neyin var?" diye sordu Jim telaşla.

Üzüntüsünü içine atıp bakışlarını güçlkle Williams'ın endişeli yüzüne çevirdi. Gür kirpikleri gözyaşlarıyla diken diken olmuştu ve mavi gözleri hâlâ ıslaktı. "Ben..." Durup güçlkle nefes aldı. "Ben bir gün kendi işini kurmak isteyen sıradan bir mühendis olduğumu sanmıştım. Ve o

da böyle düşünmeme izin verdi!" Nefesi kesildi. "Böyle düşünmeme izin verdi!"

Jim'in yüzündeki şefkat dolu ifadeye dayanamıyordu. Ayağa kalktı. "Kimse beni görmeden buradan çıkabilir miyim? Demek istediğim... Herkes evine gitti mi?"

"Evet, ama bu halde araba kullanamazsın. Ben seni götürürüm..."

"Hayır," dedi Lauren hemen. "Ben iyiyim, gerçekten! Araba kullanabilirim."

"Emin misin?"

En sonunda titreyen sesini kontrol edebilmeyi başarmıştı. "Eminim, sadece şoke oldum ve biraz utandım, hepsi bu."

Jim yavaşça dosyaya işaret etti. "Bununla işin bitti mi?"

"Hepsini okumadım," dedi telaşlı bir şekilde.

Yere düşen dergiyi alıp gazete kupürlerinin olduğu klasörün arasına koyarak kalın dosyayı Lauren'a uzattı. Lauren hemen dosyayı alıp oradan uzaklaştı. Arabasına vardığında tekrar ağlamaya başlayacağını sanmıştı ama ağlamadı. Uç saat boyunca dosyanın içindekileri okurken de ağlamadı. Akıtacak daha fazla gözyaşı kalmamıştı.

Lauren "Sinco Çalışanlarına Ayrılmıştır" yazan tabelanın yanındaki otoparka girdi. Önceki gece okuduklarından sonra Sinco'nun artık onun için yeni bir anlamı vardı: Sinclair Elektronik Bileşenleri. *The Wall Street Journal*'de yazılanlara göre şirket on iki sene önce Matthew Sinclair ve torunu Nick tarafından şu an Tony'nin restoranının bulunduğu yerin arkasındaki bir garajda kurulmuştu.

Arabasını park edip yan koltukta duran J. Nicholas Sinclair ile ilgili dosyayı alarak dışarı çıktı. Nick çok güçlü

bir imparatorluk kurmuştu ve bu imparatorluğu rakiplerinin içinden birkaç ispiyoncu görevlendirerek ayakta tutuyordu. Özel hayatında olduğu gibi iş hayatında da ahlaksız davrandığını düşündü Lauren kızgın bir şekilde.

Ofisteki kadınlar neşeli bir şekilde gülümseyerek onu selamlayınca, işverenlerinin şirketini yerle bir etmekte önemli bir rol oynayacak olan Lauren kendisini suçlu hissetti. Hayır yerle bir etmeyecekti, çantasını masasının üzerine koyarken kendisine çekidüzen verdi. Eğer Sinco ayakta kalacak güçteyse, o halde iş anlaşmalarında da dürüst bir şekilde hareket etmeliydi. Yoksa, Philip Whitworth'un şirketi gibi dürüst rakiplerini yok etmeden yok olmayı kesinlikle hak ediyordu.

Jim'in ofisinin önünde durdu. Jim, Sinco'nun ispiyonculara para ödediğini biliyor olabilir miydi? Nedense Lauren bildiğini düşünmüyor, Jim'in böyle bir şeyi onaylayacağını hiç sanmıyordu. Ofise girip, "Dosyayı eve götürmeme izin verdiğin için teşekkür ederim," dedi kısık bir sesle.

Williams'ın bakışları elindeki rapordan Lauren'ın solgun ve sakın yüzüne kaydı. "Bu sabah nasıl hissediyorsun?" diye sordu sessizce.

Lauren içine kapanık bir şekilde ellerini eteğinin yanlarında bulunan derin ceplere soktu. "Utanç duyuyorum... Ve kendimi bir aptal gibi hissediyorum."

"Çok fazla detaya girmeden Nick'in seni bu kadar üzcek ne yaptığına dair bana bir fikir verir misin? Herhalde, o şekilde ağlamanın nedeni onun başarılı ve zengin biri olduğunu keşfetmen değildi."

Lauren baştan çıkarılması için Nick'in ne kadar istekli bir şekilde iş birliği yaptığını hatırlayınca nefesinin

kesildiğini hissetti. Ama önceki günkü histerik davranışı yüzünden Jim'e bir açıklama borçluydu. Umursamaz görünmeye çalışarak, "Çünkü söylediğim gibi onun sıradan bir mühendis olduğunu sandım ve şu an düşünmesi bile son derece utanç veren şeyler yaptım," dedi.

"Anlıyorum," dedi Jim sakın bir şekilde. "Peki bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Sadece kendimi buradaki işime verip öğrenebildiğim kadar şey öğrenmek istiyorum," dedi Lauren büyük bir dürüstlikle.

"Demek istediğim... Nick'i gördüğünde yapmayı düşünüyorsun?"

"Yaşadığım sürece onu bir daha görmek istediğimi sanmıyorum!" diye karşılık verdi Lauren öfkeli bir şekilde.

Jim'in yüzünde hafif bir gülümseme belirmişti ama sesi ciddiye. "Lauren, önümüzdeki Cumartesi günü Global Endüstri Binası'nın üst katındaki döner restoranda bir kokteyl verilecek. Tüm şirketlerimizin baş yöneticilerinin sekreterleriyle birlikte orada olması bekleniyor. Kokteylin amacı geçmişte farklı binalarda çalışan herkesi bir araya getirip insanların birbirleriyle tanışmalarını sağlamak. Patronlarının yanı sıra gelecekte iş yapacağın sekreterlerle tanışma fırsatın olacak. Daveti veren kişi ise Nick."

"Senin için bir mahsuru yoksa, gitmemeyi tercih ederim," dedi Lauren açıkça.

"Mahsuru var."

Kapana kısılmıştı. Jim, özel hayatın işe karışmasına izin verecek türden bir patron değildi. Ve eğer Lauren işini kaybederse, Nick'in Philip'in şirketinden bilgi sızdırmak için kime para ödediğini asla öğrenemeyecekti.

"Er ya da geç Nick'le yüz yüze gelmek zorunda kala-

çaksın," diye devam etti Jim sözlerine ikna eden bir ses tonuyla. "Bunun, böyle bir şeyin önceden hazırlıklı olacağın Cumartesi günü gerçekleşmesi sence de daha iyi değil mi?" Lauren'ın hâlâ tereddüt içinde olduğunu görünce kesin bir dille, "Seni yedi buçukta alırım," dedi.

NymphaE

O« "Bivlnci ^B 'cLüm

Dudaklarına rujunu, elmacık kemiklerine allığını sürerken Lauren'ın elleri titriyordu. Saatine baktı; Jim'in gelmesine on beş dakika kalmıştı. Aynalı dolaplardan birine gidip eline geçen yeni elbiselerinin hepsini tüm gün denedikten sonra nihayet seçebildiği dökümlü kokteyl elbisesini çıkardı.

Nick'in ne kadar ahlaksız, düzenbaz ve kendini beğenmiş biri olduğunu artık bildiğine göre muhtemelen onu hiç çekici bulmayacağına karar vermişti, elbisesinin fermuarını çekip zarif ayakkabılarını ayağına geçirdi, öyle olsa bile kırılan gururu bu gece çok güzel görünmesi gerektiğini söylüyordu.

Dolabın kapağını kapatıp geri çekilerek aynalı kapılarda nasıl görüldüğüne baktı. Krem rengi şifon elbisesinin rengi şeftali tonlarına doğru koyulaşarak dökümlü eteğinde hafif bir gökkuşağı etkisi yaratırken göğüslerinin altında zik zak yapan şifon şeritler yukarı doğru çıkarak derin

bir dekolteyle boynundan bağlanıp kollarını, omuzlarını ve sırtının üst kısmını açıkta bırakıyordu.

Lauren görüntüsünden hoşlanmaya çalıştı ama yapamadı. Hiçbir çaba harcamadan onu baştan çıkaran ve sonra hamile kalması halinde kendisini aramasını söyleyen, mönüdeki her şeyi karşılayabileceği söylenen bir milyonerle tekrar karşılaşacakken içinden hiçbir şey gelmiyordu.

Mücevher kutusunda annesine ait altın küpeleri arayan Lauren, Nick'in ne kadar aşağılık ve alaycı olduğunu göz önüne alarak öğle yemeğini ödemesine izin vermemiş olmasına şaşırıyordu.

Bir an durup bu gece ona nasıl davranacağını aklından geçirmeye başladı. Olanlar yüzünden Nick doğal olarak onun kırgın ve kızgın olmasını bekleyecekti ama Lauren'ın böyle hissettiğini görmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. Bunun yerine ona Harbor Springs'teki hafta sonunun kendisi için eğlenceli bir kaçamaktan başka bir şey olmadığını düşündürecek, nasıl olsa Nick için durum bundan ibaretti. Hiçbir şekilde ona soğuk davranmayacaktı, çünkü soğuk davranırsa onu hâlâ kızgın olabilecek kadar önemseyeceğini göstermiş olurdu. Ona her ne kadar büyük bir rahatsızlık verse de Nick'e sıradan, ilgisiz bir arkadaş gibi -kapıcıya ya da işteki temizlik görevlisine davrandığı şekilde- davranacaktı.

Lauren hâlâ annesinin küpelerini aramakla meşgulken *bunun* onun dengesini bozacağına karar verdi.

Bir dakika sonra küpelerin nerede olduğunu iyice merak etmeye başlamıştı. Kaybetmiş olamazdı -onları takip çıkarırken hep çok dikkatli olmuştu. Onlar annesinden ona kalan tek şeydi. Harbor Springs'teki partide ve ertesi gün Koy'da o küpeleri taktığını hatırlıyordu... Ve o gece

Nick kulağını öperken ona engel olduğu için küpelerini çıkarmıştı...

Annesinin küpeleri Nick'in uzatmalı sevgilisinin yatağında bir yerlerdeydi!

İçini yeni bir öfke ve acı dalgası kaplarken Lauren ellerini tuvalet masasının üzerinde kenetledi. Nick'in sevgilisi muhtemelen annesinin küpelerini almış olmalıydı.

Alt kattan çalan zilin sesini duyunca aniden doğruldu. Derin bir nefes alarak aşağı inip kapıyı açtı.

Koyu renkli hoş bir takım ve kravatla son derece etkileyici bir iş adamı gibi görünen Jim kapı girişinde duruyordu. "Lütfen içeri gir," dedi Lauren sessizce. Jim antreye girer girmez de ekledi: "Çantamı alayım, çıkarız. Yoksa öncesinde bir içki ister misin?"

Jim hemen cevap vermeyince, "Bir sorun mu var?" diye sordu Lauren.

Jim'in bakışları Lauren'ın kusursuz vücut hatlarından omuzlarının üzerine büyük dalgalar halinde dökülen, ıslıl ıslıl parlayan bal rengi saçlarına kaydı. Gördüklerinden hoşlandığını belli eder bir şekilde iç gıcıklayıcı şifonun içindeki vücudunu ve upuzun, biçimli bacaklarını incelemeye başladı. "Gördüğüm kadarıyla yok," dedi gülümseyerek.

"Bir içki ister misin?" diye tekrarladı Lauren. Açık bir şekilde güzelliğini takdir etmesine sadece şaşırmış, kendisini aşağılanmış gibi hissetmemişti.

"Nick'le yüzleşmeden önce cesaretini toplamak için bir içki içmeye ihtiyacın yoksa, benim de yok."

Lauren kafasını salladı. "Cesarete ihtiyacım yok. O artık benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Jim, koyu yeşil Jaguar'ma doğru ona eşlik ederken keyifli bir bakış attı.

"Anladığım kadarıyla ona karşı herhangi bir duygu beslemediğine onu inandırmaya çalışacaksın, öyle değil mi?"

Lauren'm içinde, jim'in umursamaz tavırlarına kanmadığına dair kötü bir his vardı -ne de olsa onu iki gözü iki çeşme ağlarken görmüştü. "Doğru," diye itirafetti.

"O halde..." Otobanda hızla ilerlerken Jim vites değiştirdi. "Sana birkaç tavsiye vereyim. Neden onunla birkaç dakikalığına partiye ya da yeni işinle ilgili sohbet edip hoş bir gülümsemeyle iznini istedikten sonra başkasının yanına gitmiyorsun? Örneğin yakmındaysam benim yanıma ki yakınlarında olmaya çalışırım."

Lauren minnettarlıkla dolu hafifbir gülümsemeyle ona doğru döndü. "Teşekkür ederim," dedi. Sakin ve kendisinden emin bir şekilde derin bir nefes aldı.

Ama seksen birinci kattaki döner restorana çıkan asansörün kapıları açılıp, Lauren kaynaşmakta olan hareketli kalabalığa bir bakış attığında nefes almasını engelleyen bir gerginlik göğsünü sıkıştırmıştı... Nick bu salonda bir yerlerdeydi.

Barda Jim her ikisine de birer içki söylediği sırada bir grup insan diğer tarafa geçerken Lauren dikkatle etrafına bakındı.

Ve işte, Nick oradaydı...

Salonun diğer tarafındaydı, kafasını geriye atmış kendisine söylenen bir şeye gülüyordu. Yakışıklı, esmer yüz hatlarını, kusursuz bir şekilde üzerine oturan koyu renk takımını taşıırkenki rahatlığını ve gelişigüzel bir biçimde elindeki içkisini tutuşunu görünce Lauren'ın kalbi kontrolsüz bir hızla atmaya başlamıştı'. Ona dair kendisine acı veren her detayı fark etmişti. Ve sonra samimi bir şekilde elini Nick'in kolunun üzerine koyan güzel sarışını gördü.

Acı, kızgın bir asit gibi Lauren'ın damarlarında akıyordu. Bu Ericka Moran'dı -gazetedeki fotoğrafta Nick'le birlikte olan kadın. Ve üzerindeki muhteşem krem rengi elbise, Harbor Springs'teyken Nick'ın ona gönderdiği elbiseydi..

Bakışlarını hızla kaçırıp Jim'le sohbet etmeye başladı ama salonun diğer tarafındaki güzel, sarışın kadını görünce Jim'in çenesinin gerilmesi gözünden kaçmamıştı. Lauren onun yüzünde bir dakika önce Nick'e bakarken yaşadığı duyguların aynısını, kızgınlıkla karışık bir üzüntü ve özlem görmüştü. Lauren, o an Jim'ın Ericka'ya âşık olduğunu anladı.

"İşte içkin," dedi en sonunda Lauren'a içkisini uzatırken. "Küçük maskaralığa başlama vakti geldi." Tatsız bir gülümsemeyle dirseğinden tutarak onu Nick ve Ericka'ya doğru yönlendirdi.

Lauren geri çekildi. "Gelir gelmez onların yanına gitmek zorunda değiliz, değil mi? Partiyi veren Nick ise, partisindeki insanları selamlamak da onun sorumluluğu."

Jim önce duraksayıp sonra başını salladı. "Pekâlâ, onların bizim yanımıza gelmelerini bekleriz."

Konukların arasında dolaştıkları sonraki yarım saat boyunca Lauren, Jim ve Ericka hakkında yanılmadığına ve patronunun hem Nick'i hem de Ericka'yı kıskandırmaya çalıştığına giderek daha fazla emin oluyordu. Ericka onların olduğu tarafa her baktığında Jim ya Lauren'a gülümsüyor ya da onunla şakalaşıyordu. Lauren ise son derece iyi vakit geçiriyormuş gibi davranarak onunla iş birliği yapıyordu -ama bunu onun için yapıyordu, kendisi için değil. Kırılan kalbinde bir yerlerde ne yaptığını ya da kiminle yaptığını Nick'in umursamadığını biliyordu.

Jim aniden kolunu beline doladığında Lauren ikinci içkisini yudumluyordu. "Orada duran grup..." dedi düşünceli bir gülümsemeyle. "Yönetim kurulu... Hepsini kendi çaplarında zengin fabrikatörler. Sol taraftaki adam Ericka'nın babası, Horace Moran. Horace'ın ailesi nesillerdir petrol işinde," diye açıkladı.

"Onların adına çok üzıldüm," diye şaka yapan Lauren komik bir şekilde kirpikleri kırıştırarak onu güldürdü.

Jim onu uyarırcasına bir bakış attıktan sonra sözlerine devam etti. "Yanıdaki adam Crawford Jones. Crawford'ın ve eşinin ailesi de birbirlerine bağlıdır."

"Birinin neden onları birbirlerinden ayırmadığını merak ettim," diye alay etti Lauren.

"Çünkü..." dedi acı verircesine tanıdık ve neşeli bir ses. "Crawford da eşi de çok çirkinler ve hiç kimse onların ortalıkta başıboş bir şekilde dolanarak çocukları korkutmalarını istemiyor."

Nick'ın kalın, bariton sesini duyar duymaz Lauren'ın tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Güçlkle arkasına döndü. Nick vereceği tepkiyi beklerken neşeli gri gözlerinin içine bakmasıyla gururu Lauren'ın yardımına koşmuştu. İçten içe binlerce parçaya bölünmüş olsa da elini sıkarken gülümsemeyi başarmıştı. "Merhaba, Nick."

Parmakları Lauren'ın parmaklarının etrafını sardı. "Merhaba, Lauren," dedi Nick sırtarak.

Dikkatle elini çekip ılık ılık ve sabırsız bir gülümsemeyle Ericka'ya döndüğünde Jim hemen onları tanıştırdı.

"Elbisene hayran kaldım, Lauren," dedi Ericka. "Muhteşem bir şey."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi Lauren. Nick'e bakmadan sözlerini sürdürdü. "İçeri girer girmez senin

elbisen de benim dikkatimi çekmişti." Sonra Jim'e döndük "İşte Bay Simon da orada. Tüm gece seninle konuşmaya çalışıyordu, Jim." Kaybetmek üzere olan dengesinden geriye kalan son damlayla mavi gözlerini Nick'in gizemli yüz hatlarına çevirip kibar bir şekilde ekledi: "izninizle."

Kısa bir süre içinde Jim genel başkan yardımcısıyla soh-bete dalınca Lauren etkileyici, zeki ve kendi kendine yeten biri gibi görünmeye çalışmıştı. Çok geçmeden etrafı onunla ilgilenip ona hayranlık gösteren erkekler tarafından sarılmıştı ve böylece gecenin geri kalanı boyunca Nick'in olduğu tarafa bakmamaya özen etmişti. Yanlışlıkla iki kez arkasını döndüğünde delici bakışlarıyla karşılaşmış ve her ikisinde de sanki başka birini arıyormuş gibi yaparak rahat bir şekilde etrafına bakınmıştı. Ama üç saatin ardından onunla aynı salonda olmanın verdiği gerginlik Lauren için dayanılmaz bir boyuta ulaşmıştı.

Biraz yalnız kalmaya, Nick'in varlığının bitmek bilmeyen çekiminden en azından birkaç dakika uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Jim'in nerede olduğuna baktı ve barın yanında bir grup adamla konuştuğunu gördü. Onun dikkatini çekene dek bekledi ve sonra restoranın terasına açılan sürgülü cam kapılara doğru başıyla hafifçe işaret etti. Jim az sonra ona orada katılacağını belirtircesine kafasını salladı.

Lauren arkasını dönüp dışarıya, serin gecenin hoş sessizliğine çıktı. Gecenin kadife karalığı içinde restoranın terasını çevreleyen duvara doğru yürüdü ve seksen bir kat aşağıda kilometrelerce uzanan yanıp sönen ışıkların oluşturduğu manzarayı seyretmeye başladı. Başarmıştı -Nick'e şahsi olmayan bir yakınlık ve güleryüzlü bir umursamazlık göstermişti. Onu aramadığı için Nick'i suçlamamış ya da kendisini haklı çıkarmaya çalışarak öfkelenmemişti. Ka-

dehini kaldırıp içkisini yudumlarken yorgun bir memnuniyetle bu davranışlarından etkilenmiş olması gerektiğini düşünüyordu.

Arkasındaki cam kapının açılıp kapanırken çıkardığı hafif sesi duyunca son derece ihtiyaç duyduğu yalnızlığının bölünmesine boyun eğdi. Jim ona katılmak için dışarı çıkmıştı. "Eee, nasıl gidiyorum?" diye sordu sesinin neşeli çıkmasına özen göstererek.

"Oldukça iyi gidiyorsun," diye alay etti Nick miskin bir spsle. "Beni neredeyse görünmez olduğuma inandıracaktın."

Lauren'ın elleri o kadar şiddetli bir şekilde titremeye başlamıştı ki kadehinin içindeki buz küpleri birbirlerine çarpıyordu. Aklını toplamaya çalışarak yavaşça arkasına döndü. Aralarında geçenler hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi umarsız ve kibar olması gerektiğini hatırlattı kendi kendisine. Bakışlarını güçlkle beyaz gömleği ve çizgili kravatından neşe yüklü gözlerine kaldırdı. "Güzel bir parti," dedi.

"Beni özledin mi?"

Lauren sahte bir masumiyetle gözlerini kocaman açtı. "Çok meşguldüm."

Duvara kadar yürüyen Nick dirseğini üzerine koyup sessizce onu izlemeye başladı. "Söylesene..." dedi gülümseyerek. "Beni hiç özlemedin mi?"

"Çok meşguldüm," diye tekrarladı Lauren ama soğukkanlılığını bir ölçüde kaybetmişti, sonra ekledi: "Hem seni neden özleyeyim ki? Michigan'daki tek dünden razı ve bekâr erkek sen değilsin ki."

Kara kaşlarını memnuniyet içinde tahmin yürütürken yukarı kaldırdı. "Bana benimle seviştikten sonra bundan

hoşlanıp yeni tecrübeler edinmeye karar verdiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Yüce Tanrım! Başka erkeklerle birlikte olup olmamasını hiç umursamamıştı bile!

"Artık başka erkeklerle kıyaslama yapabilecek durumda olduğuna göre bana kaç verirsin?" diye sataştı.

"Bu çok çocukça bir soru," dedi Lauren küçümseyici bir tavırla.

"Haklısın. Hadi gidelim." içkisinden geri kalanı bir dişişte bitirip kadehini masalardan birinin üzerine koyduktan sonra Lauren'inkini de alıp kendi kadehinin yanına koyarak birden onun elinden tuttu. Bileğini kıvrarak güçlü parmaklarını onunkilerin arasına geçirdi. Lauren kendi parmaklarına kenetlenen parmakların sıcaklığını fark ettiğinde öylesine sersemlemişti ki binanın köşesinde bilmediği bir kapıya doğru sürüklenirken durup düşünmeye fırsat dahi bulamadı.

Nick kapıyı açmak için elini uzattığında Lauren'ın nihayet aklı başına gelmiş ve geri çekilmişti. "Nick... Sana bir soru sormak istiyorum ve bu soruyu dürüstçe yanıtlamanı bekliyorum." Nick başını salladıktan sonra sözlerine devam etti. "Harbor Springs'te yanından ayrıldıktan sonra beni hiç görmek... Demek istediğim benimle birlikte olmak istedin mi?"

Nick ona mantıklı bir şekilde baktı. "Hayır."

Tekrar kapıyı açmaya yöneldiğinde Lauren hâlâ bu ke-limenin indirdiği darbenin etkisi altındaydı. "Nereye gidiyoruz?"

"Benim evime ya da seninkine, fark etmez."

"Neden?" diye sordu Lauren inatla.

Nick dönüp ona baktı. "Senin gibi zeki bir kız için bu çok aptalca bir soru."

Lauren çileden çıkmıştı. "Sen tanıdığın en haddini bilmez, en kendini beğenmiş..." Durup sakinleşmek için derin bir nefes aldıktan sonra sertçe ekledi: "Öniime gelenle rahat bir şekilde birlikte olmakla başa çıkamam, ayrıca her istediği kadını elde edeceğini sanan senin gibi insanlardan da hiç hoşlanmam!"

"Dört hafta önce benden çok hoşlanmışa benziyordun arpa," diye sakin bir sesle hatırlattı ona Nick.

Suratı kızaran Lauren'ın gözleri alev saçıyordu. "Dört hafta önce senin özel biri olduğunu sanıyordum!" diye öfkeyle karşılık verdi. "Dört hafta önce senin üstünü değiştirir gibi yatak değiştiren ahlaksız, kadın düşkün bir milyoner olduğunu bilmiyordum. Sen bir erkekte nefret ettiğim her şeye sahipsin... Kişiliksiz, önüne gelenle yatan ve ahlakı bozuk birisin! Acımasız ve bencilsin... Eğer gerçekte kim olduğunu bilseydim, seninle asla muhatap olmazdım!"

Nick karşısında durup kendisine hakaret ederek başkaldıran fırtınalı genç güzelliği baştan aşağı süzdü. Tehlikeli bir şekilde yumuşak sesle meydan okudu: "Artık kim olduğumu ve ne yaptığımı bildiğine göre benimle hiçbir şey yapmak istemiyor musun? Doğru mu anlıyorum?"

"Aynen öyle!" dedi Lauren. "Ve..."

Tekbir hamleyle onu omuzlarından yakalayıp kollarına alan Nick vahşi ve küstah bir şekilde onu öpmeye başladı. Lauren bu beklenmedik temas karşısında iirperdi, dahası bedenleri birleşirken hissettiği *o zevk anı* anımsayarak heyecanlandı. Kollarını Nick'in boynuna doladı ve bedenini onun kaslı bedenine yaklaştırdı. Nick inleyerek, "Bu

delilik," diye mırıldandı. "Her an biri buraya girip bizi görebilir."

Ve böylece dudaklarını onunkilerden çekmişti. Onu bırakınca Lauren güçsüz bir şekilde arkasındaki parmaklıklara yaslandı. "Geliyor musun?" diye sordu Nick.

Lauren kafasını salladı. "Hayır, sana söyledim..."

"Bana ahlakla ilgili nutuk çekmeyi bırak," dedi Nick buz gibi bir sesle Lauren'ın sözünü keserek. "Git ve kendin kadar saf bir erkek bul, karanlıkta el yordamıyla hareket edip nasıl sevişeceğinizi birlikte öğrenirsiniz, eğer istediğin buysa."

Derin bir kesiğin birkaç dakika sonra kanamasının durması gibi Lauren bu sözlerin acısını artık hissetmemeye başlamıştı. Hissettiği tek şey öfkeydi. "Bekle," dedi Nick kapıyı açarken. "Metresin, kız arkadaşın ya da Ericka her neyin ise annemin küpeleri onda olmalı. Küpeler onun yatağında, onun evinde, *onun sevgiliyle birlikteyken* orada unuttum. Ericka senin olabilir... Seni istemiyorum. Ama annemin küpelerini geri istiyorum." Acı dinmeyen bir ağrı gibi içinde büyüyordu ve artık sesi titremeye başlamıştı. "O küpeleri geri istiyorum..."

Lauren yatağına uzanmış Nick'le ayrıldıkları sahneyi gözünün önüne getirirken bakışlarını tavana dikmişti ve tavanda da kalbindeki kadar iç karartıcı belirsiz bir boşluk vardı. Nick partiye Ericka'yı getirmiş olmasına rağmen oradan Lauren ile birlikte ayrılmak istemişti. En azından bu gece, Lauren'ı Ericka'dan daha fazla arzulamış olmalıydı. Lauren belki de onunla gitmediği için aptallık etmişti.

Kızgın bir şekilde karnının üstüne döndü. Gururu ve

kendine olan saygısı nereye gitmişti? O kendini beğenmiş, ahlaksız çapkınla geçici, iğrenç bir ilişki yaşamayı nasıl olur da aklından geçirirdi? Artık onu düşünmeyecekti. Onu tamamen aklından çıkaracaktı. Sonsuza dek!

Bu düşünce iyice aklına yer etmiş olan Lauren Pazartesi günü işe gidip kendini tamamen işine adadı.

Öğle saatlerinde diğer sekreterlerden bazıları onu iş çıkışında yakınlardaki bir barda içki içmeye davet edince bu teklifi memnuniyetle kabul etti. Öğle yemeğinden döndüğünde ise masasının üzerindeki telefon çalıyordu. Çantasını bırakıp omzunun üzerinden Jim'in boş ofisine baktı ve sonra telefona cevap verdi. "Bayan Danner?" Arayan Bay Weatherby'dı. "Lütfen hemen personel bölümüne gelin."

Beş dakika sonra Lauren Bay Weatherby'nin ofisinde otururken, "Fazla vaktimiz yok, o yüzden kısa keseceğim," dedi Bay Weatherby. "Öncelikle, iş başvurusu sırasında çalışanların doldurduğu başvuru formundaki bilgilerin otomatikman Global Endüstri bilgisayarlarına girildiğini size söylemem gerek. Herhangi bir projede belli bir alanda uzmanlaşmış ya da yeteneği olan birine ihtiyaç duyulduğunda personel bölümüne bilgi verilir ve bilgisayar istenilen

özelliğe sahip çalışanları arar. Bu sabah Global Endüstri personel müdürü akıcı bir şekilde italyanca konuşan, deneyimli ve işini iyi yapan bir sekretere acilen ihtiyaç duyulduğuna dair bir telefon almış. Bilgisayar *sizi* seçti. Aslında, siz bilgisayarın ikinci seçeneğisiniz. Birinci seçenek Luciana Palermo adında daha önce bu projede görev almış ama şu an hasta olduğu için izinde olan bir kadın.

"Önümüzdeki üç hafta boyunca öğleden sonraları çalıştığınız pozisyonundan ayrılmanız gerekiyor. Öğle tatilinden döndüğünde Bay Williams'i görev değişikliğiniz konusunda bilgilendirir ve bu proje üzerinde çalıştığınız süre boyunca başka bir sekreterin onun işleriyle ilgilenmesini ayarlarım."

Lauren'ın bu keyfi görev değişikliğine karşı itirazları tutarsız sözler halinde ağızından dökülmüştü. "Ama ben hâlâ işimi öğrenmeye çalışıyorum vejim... Bay Williams... Bundan hiç hoşlanmayacaktır..."

"Bay Williams'in başka bir seçeneği yok," diye sakin bir şekilde açıkladı Bay Weatherby. "italyanca bilginize bu projede neden ihtiyaç duyulduğunu tam olarak bilmiyorum, bildiğim tek şey bunun öncelikli ve gizli bir iş olduğu." Ayağa kalktı. "Derhal Bay Sinclair'in ofisine gitmeniz gerekiyor."

"Ne?" Korkuyla ayağa fırlayan Lauren'ın nefesi kesilmişti. "Bay Sinclair onun için görevlendirilen kişinin ben olduğumu biliyor mu?"

Bay Weatherby onu utandıran bir bakış attı. "Bay Sinclair şu an toplantıda ve sekreteri bu önemsiz yer değişimi hakkında görüşmek için işini bölmek istemedi."

Lauren, Nick'in özel resepsiyon bölümünün tam orta-

sında yer alan yuvarlak masaya doğru zümrüt yeşili, tüylü döşemenin üzerinde yürürken sekseninci kata heyecan yüklü bir hava hâkimdi. "Adım Lauren Danner," dedi resepsiyon görevlisine. "Bay Sinclair'in iki dil bilen bir sekretere ihtiyacı varmış, beni personel bölümü gönderdi."

Nick'in ofisinin kapıları açılıp altı adam dışarı çıkarken resepsiyon görevlisi omzunun üzerinden Lauren'a baktı. "Bay Sinclair'e geldiğinizi söylerim," dedi kibar bir şekilde. Tam uzanacakken telefon çalmaya başladı. Elini ahizenin üzerine koyarak Lauren'a fısıldadı: "İçeri girin. Bay Sinclair sizi bekliyor."

Lauren gergin bir şekilde içinden, *Hayır, o Lucia Palermo'yu bekliyor*, diye geçirdi.

Ofisinin gül ağacından yapılma yüksek kapıları hafif aralıktı ve Nick sırtı kapıya dönük bir şekilde masasında oturmuş telefonla konuşuyordu. Derin bir nefes alan Lauren, krem rengi halıyla kaplı büyük odaya girerek sessizce kapıyı arkasından kapattı.

Bir süre durduktan sonra, "Pekâlâ," dedi Nick hattın diğer ucundaki kişiye. "Washington'daki ofisi arayıp iş ilişkileri takımımıza bu gece Dallas'taki Global Petrol'de olmalarını istediğimi söyle."

Telefonu omzuyla kulağının arasına sıkıştırıp masasındaki bir dosyayı alarak okumaya başladı. Ceketini çıkarmış olduğundan yavaşça sayfaları çevirirken beyaz gömleği geniş, kaslı omuzlarını ve üçgenimsi sırtını daha da belirginleştiriyordu. Erkeksi vücudunun kuvvetini, parmaklarının ucunda sıcak ve esmer tenini hissedişini hatırlayınca Lauren'ın elleri karıncalanmıştı...

Bakışlarını kaçırarak içinde serbest kalan tehlikeli duyguları dindirmeye çalıştı. Sol tarafında üzeri camla kaplı

kocaman bir sehpa vardı... Tam karşısında da U şeklinde dizilmiş yosun yeşili üç kanepeli. Tanıştıkları gece Nick orada eğilip bileğini kontrol etmişti...

"Oklahoma Rafinerisi'ne bu konu halledilene kadar bazı sorunlar yaşayabileceklerini söyle," dedi sakın bir şekilde. Kısa bir duraksama anı yaşandı. "Tamam. İş ilişkileri takımıyla Dallas'ta buluştuğunda bana haber ver." Telefonu kapatıp okuduğu dosyada bir sayfa daha çevirdi.

Lauren orada olduğunu belirtmek için ağzını açar açmaz durdu. Ona Nick diyemezdi, dahası ona "Bay Sinclair" diye hitap etmeyi de kesinlikle reddediyordu. Gül ağacı masaya doğru yürürken, "Resepsiyon görevlisi içeri girebileceğimi söyledi," dedi.

Nick hemen ona doğru döndü. Dosyaların bulunduğu klasörü gelişigüzel bir şekilde masasının üzerine atıp ellerini ceplerine soktu ve sessizce ona bakmaya başladı. Lauren gözlerinden ne düşündüğünü kestiremiyordu. Lauren tam karşısına geçene dek bekledi ve sonra, "Özür dilemek için çok kötü bir zaman seçmişsin, Lauren," dedi. "Beş dakika içinde bir öğle yemeği görüşmesi için çıkmak zorundayım."

Kibirli bir tavırla ona özür borçlu olduğunu düşündüğü için neredeyse Lauren'ın nefesi kesilmişti, yine de neşeli bir şekilde ona gülümsemeyi tercih etti. "Egonu zedelemek istemezdim ama buraya senden özür dilemek için gelmedim. Personel bölümündeki Bay Weatherby beni gönderdiği için geldim."

Nick'in çenesi kasılmıştı. "Neden?" diye sertçe sordu.

"Önümüzdeki üç hafta boyunca özel bir projede sana yardım etmem bekleniyor."

"O halde vaktimi boşa harcıyorsun," dedi Nick alay

edercesine. "Öncelikle, bu seviyede çalışmak için yeterince vasıflı ve tecrübeli değilsin, ikincisi, seni burada istemiyorum."

Bu saygısızlık karşısında öfkesi kızgın bir top haline gelen Lauren onu kışkırtmadan edememişti.

"Harika!" dedi neşeyle ve bir adım geri çekildi. "Şimdi, lütfen Bay Weatherby'yı arayıp bunu ona söyler misin? Ona çoktan neden seninle çalışmak istemediğimi söyledim, ama o buraya gelmem konusunda ısrar etti."

Nick dahili telefona bastı. "Bana Weatherby'yı bağla," dedi kızgın bir şekilde ve sonra bakışlarını Lauren'a çevirdi. "Neymiş bu *nedenler*?"

"Ona senin kendini beğenmiş, kibirli bir zampara olduğunu ve seninle çalışmaktansa ölmeyi tercih edeceğimi söyledim," diye öfkeli bir şekilde yalan söyledi Lauren.

"Weatherby'a bunları mı söyledin?" diye kısık ve tehditkâr bir ses tonuyla sordu Nick.

Lauren'ın yüzündeki gülümseme kaybolmamıştı. "Evet."

"Peki, Weatherby ne söyledi?"

Bakışlarının buz gibi soğuk esintisine daha fazla katlanamayan Lauren manikürüne bakıyormuş gibi yaptı. "Yattığın kadınların çoğunun senin hakkında muhtemelen böyle düşündüğünü, dahası şirkete olan sadakatimi sana karşı hissettiğim anlaşılır tiksintinin üzerinde tutmam gerektiğini söyledi."

"Lauren..." dedi Nick yumuşak bir sesle. "Kovuldun."

Lauren içten içe öfke, acı ve korku ile sarsılrsa da soğukkanlılığını korudu. Başıyla krallara layık bir işaret yaparak, "Senin için çalışmamı istemeyeceğinden emindim ve Bay

Weatherby'a bunu anlatmaya çalıştım," dedi. Gül ağacı kapılara doğru yöneldi. "Ama o, iki dil bildiğimi öğrenince fikrini değiştireceğini sanmıştı."

"İki dil mi?" Nick onu küçümsercesine dalga geçti.

Eli kapının kolu üzerindeyken ona döndü. "Aynen öyle. Sana hakkında ne düşündüğümü İtalyanca konuşarak kursuz bir şekilde söyleyebilirim." Çenesindeki sinirlerin attığını görünce iğneli bir dille ekledi: "Ama İngilizce söylemek çok daha tatmin edici... Seni aşağılık herif!"

Kapıyı ardına kadar açan Lauren lüks resepsiyon bölümüne doğru yürümeye başladı. Nick'in eli kendi elinin üzerine kapandığında asansörü çağırmak için düğmeyi yumruklamakla meşguldü. Nick dışlerinin arasından, "Ofisime dön," diye homurdandı.

"Çek ellerini üzerimden," diye öfkeyle fısıldadı Lauren.

"Şu an dört kişi bizi seyrediyor," diyerek onu uyardı Nick. "Ya kendi rızanla benimle birlikte ofise gelersin ya da seni onların gözleri önünde yerde sürükleyerek götürürüm."

"Dene de gör!" diye sertçe çıktı Lauren. "Beni taciz ettiğin için sana dava açar ve dördünü de tanık olarak mahkemeye çağırıyorum!"

Beklenmedik bir şekilde bu tehdidi istemeden de olsa Nick'in gülümsemesine neden olmuştu. "Gözlerin akıl almaz derecede güzel. Sinirlendiğin zaman..."

"Kendine sakla!" Lauren hızla bileğini ondan kurtardı.

"Saklıyordum," diye takıldı Nick imalı bir şekilde.

"Benimle böyle konuşamazsın... Hiçbir yerini istemiyorum."

"Küçük yalancı. Her yerimi istiyorsun."

Nick'in kendine olan bu güveni Lauren'ın nefesini kesmişti. Yenilmiş bir şekilde omzunu mermer duvara yaslayıp yalvaran bakışlarla ona baktı. "Nick, lütfen gitmeme izin ver."

"Yapamam." Kaşlarını çatınca alnı kırıışmıştı. "Seni her gördüğümde, seni bir türlü aklımdan çıkaramıyorum."

"Ama beni kovdun!"

' Gülümsedi. "Az önce tekrar işe aldım."

Son beş dakika içinde etkisi altında kaldığı karışık duygular Lauren'ı o kadar güçsüz düşürmüştü ki Nick'in etkileyici gülümsemesine karşı koyamıyordu, ayrıca bu işe çok ihtiyacı vardı. Kızgın bir biçimde duvardan uzaklaşarak Nick'i takip etti. Bu kez sekreterin ofisine girmişlerdi.

"Mary," der demez beyaz saçlı kadın bakışlarını ona çevirdi. "Bu Lauren Danner. Lauren, Rossi projesi üzerinde çalışacak. Ben öğle yemeğindeyken onu boş masaya yerleştir ve bu sabah Rossi'den gelen mektubu çevirmeye başlasın." Gözlerinin içi gülerek Lauren'a döndü. "Döndüğümde uzun bir konuşma yapmamız gerekecek."

Masasındaki isim plakasının beyan ettiği üzere Mary Callahan, ofisteki varlığı konusunda Lauren'dan daha hevesli görünmüyordu. Açık mavi gözleriyle Lauren'ı baştan aşağı süzerken bu durumu, "Oldukça gençsiniz, Bayan Danner," diyerek özetledi Mary.

"Hızlı yaşılanırım," diye yanıtladı Lauren. Yaşlı kadının delici bakışlarını görmezden gelerek geniş ofisinde Mary'nin tam karşısındaki masaya oturdu.

Saat bir buçukta Mary'nin telefonu çaldığında Lauren masasından kalkarak telefona cevap verdi. Görgülü bir kadının sesi emin olamayarak sordu: "Mary?"

"Hayır, ben Lauren Danner," dedi Lauren en iyi sekreter edasıyla. "Bayan Callahan şu an ofisinde değil. Mesajınızı alabilir miyim?"

"Ah, merhaba, Lauren," dedi ses içten bir şaşkınlıkla. "Ben Ericka Moran. Nick'in işini bölmek istemiyorum, ona New York'tan bineceğim uçağın yarın geç saatte şehre varacağını söyler misin? Ona havaalanından direk Recess Club'a geçeceğimi ve onunla orada saat yedide buluşacağımı söyle."

Ericka'nın onu hatırlamış olmasının verdiği şaşkınlık, Lauren'ın Nick'in kız arkadaşlarından mesaj almak zorunda kaldığı için hissettiği üzüntüyü gölgede bırakmıştı. "Hâlâ öğle yemeğinde, ama gelince mesajını ona iletirim," diye söz verdi çabucak. Telefonu kapatır kapatmaz tekrar çalmaya başlamıştı. Bu kez arayan kadın kısık ve boğuk bir Güneyli aksanıyla konuşuyordu. Ondan "Nicky'yi" istedi.

Lauren ahizeyi o kadar güçlü bir şekilde sıkıyordu ki eli acımaya başlamıştı. Yine de kibar bir şekilde, "Üzgünüm, kendisi şu an burada değil. Mesajınız varsa alabilir miyim?" dedi.

"Ah, lanet olsun," dedi telefondaki çekici ses. "Ben Vicky. Nick Cumartesi gecesi düzenlenecek olan partinin resmi olup olmadığını söylemedi ve ne giyeceğim hakkın-da hiçbir fikrim yok. Onu bu gece evinden ararım."

Telefonu neredeyse hızla çarpacakken, *iyi edersin!* diye içinden geçirdi Lauren.

Ama Nick öğle yemeğinden döndüğünde, tekrar sakinleşmişti. Kendi kendine üç hafta boyunca esas planına sadık kalarak Nick'e herhangi bir iş arkadaşına davrandığı gibi kibar ve arkadaşça davranacağına söz verdi. Eğer onu

sıkıştırırca, sadece hoşuna gitmiş gibi yapacaktı ve eğer bu durum onu sinirlendirirse -çok daha iyiydi!

Masasındaki dahili telefon çaldı. Nick'in güçlü, bariton sesi içine sabırlı bir şekilde bastırıldığı hoş ve hafif bir ürperti yaymıştı. "Lauren, içeri gelebilir misin lütfen?"

Anlaşılan, o *uzun konuşmayı* yapmaya artık hazırdı. Lauren ona bırakılan mesajları alıp ofisine gitti. "Evet?" dedi ince kaşlarını soru sorarcasına kaldırarak.

Nick kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş masasının kenarında oturuyordu. "Buraya gel," dedi sessizce.

Lauren temkinli bir şekilde onun bu sakın duruşunu ve gözlerindeki miskin, tatlı bakışı süzdü. İleri doğru gidip ona erişemeyeceği bir mesafede durdu.

"Yeterince yakın değil," dedi Nick.

"Bence *oldukça* yakın."

Gözleri neşeyle parlarken sesi ikna edici bir şekilde kalınlaşmıştı. "Aramızdaki bazı kişisel meseleleri yoluna koymamız gerekiyor. Neden bu akşam yemeğe çıkıp konuşmuyoruz?" diye öneride bulundu.

Lauren yarı gerçeklik payı olan bir nedenden ötürü kibar bir şekilde onu reddetti. "Özür dilerim ama benim zaten bir randevum var."

"Pekâlâ, yarın akşam nasıl?" diye sordu elini ona doğru uzatarak.

Lauren, uzattığı avcuna mesajlarını bıraktı. 'Yarın akşam da senin bir randevun var... Saat yedide Bayan Moran'la Recess Club'da.'

Nick bu hatırlatmaya aldırış etmemişti. "Çarşamba günü İtalya'ya gidiyorum..."

"İyi yolculuklar," diyerek sözünü kesti Lauren hemen.

"Cumartesi günü döneceğim," diye devam etti Nick hafif bir sabırsızlıkla. "İstersen..."

"Üzgünüm," dedi Lauren onu biraz daha sinirlendirmek için keyifle gülümseyerek. "Cumartesi günü işim var, aslında sen de meşgulsün. Vicky, Cumartesi günkü parti- nin resmi olup olmadığını sormak için aradı." Gözle görölür bir şekilde sabrının taşmasından zevk aldığı için göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle ekledi: "Sana Nicky diyor. Bence bu çok sevimli... Vicky ve Nicky."

"Randevuyu iptal ederim," dedi Nick sertçe.

"Ama ben randevumu iptal edemem. Konuşmak istedi- ğin başka bir şey var mıydı?"

"Evet, lanet olsun, var. Seni üzdüm ve özür dilerim..."

"Özrünü kabul ediyorum," dedi Lauren keyifle. "Her neyse, sadece gururum incindi."

Gözlerini kısarak ona baktı. "Lauren, senden özür dile- meye çalışıyorum, böylece kaldığımız..."

"Az önce özür diledin," diye sözünü kesti Lauren.

"Böylece kaldığımız yerden devam edebiliriz," diye bitirdi yatıştırılamaz bir şekilde. Düşünceli bir sessizliğin ardından devam etti. "İkimizin de iyiliği için, dedikoduları engellemek adına bu departmandayken ağzımızı sıkı tut- malıyız, ama eğer ikimiz de yeterince dikkatli davranırsak bence üstesinden gelebiliriz."

Lauren'ın pürüzsüz yanaklarını renklendiren bu kez neşe değil öfke olmuştu, ama sesinde sadece şaşkınlık du- yuluyordu. "Neyin üstesinden gelebiliriz? Basit bir aşk ilişkisinin mi?"

"Lauren..." dedi Nick onu uyaran bir ses tonuyla. "Seni istiyorum ve senin de beni istediğini biliyorum. Ayrıca seni cinsellikle tanıştıran ilk erkek olduğum için bana kız- gın olduğunun da farkındayım ve..."

"İnan bana... Sana hiç kızgın değilim!" Lauren aldatı-

cı bir tatlılıkla ona karşı çıktı. "O geceyi dünyalara değişmem." Dikkatli bir şekilde geriye doğru bir adım atarak yavaşça ekledi: "Aslına bakarsan kendi yaşımda bir kızım olduğunda seni aramaya çoktan karar verdim bile. Eğer o zaman da hâlâ *aktifsen* onu sana gönderebilirim ve böylece..."

Bir adım yeterli olmamıştı. Nick ileri doğru atılarak onu bileklerinden yakaladı ve bacaklarının arasına yerleşti. Bakışları öfke ve tutkunun oluşturduğu korkutucu bir karışımla alevlenmişti. "Seni güzel, haddini bilmez..." Kafasını eğip saf, müthiş bir açlıkla acımasız ve ısrarcı bir şekilde dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Lauren dişlerini birbirine kenetleyerek öpücüğünün ezici ısrarına karşı koymaya çalışıyordu. Büyük bir fiziksel çaba harcayarak yüzünü diğer tarafa çevirdi. "Lanet olsun, kes şunu!" dedi nefes nefese ve sonra yüzünü onun göğsüne gömdü.

Omuzlarını tutan elleri yavaşça gevşedi. Nick konuşmaya başladığında sesi şaşkınlıktan düzensiz çıkıyordu. "Kendimi durdurabilecek olsaydım, inan bana durdururdum!" Parmaklarını saçlarının arasında gezdirip yüzünü ellerinin arasında alarak ona bakması için zorladı. "Harbor Springs'ten ayrıldıktan sonra hep sem düşündüm. Bugünkü öğle yemeği boyunca seni düşünmekten başka hiçbir şeye konsantre olamadım. Buna engel *olamıyorum*."

İtirafı Lauren'ın direncini yok etmiş, hiçbir öpücüğün yapamayacağı şekilde onu yatıştırmış ve tahrik etmişti.

Nick, yumuşak dudaklarının titreyişinden onun teslim olduğu anlamıştı. Başını yavaşça tekrar eğerken gözlerinde kümelenen ateşler hızla kocaman alevlere dönüşmüştü.

"Lauren'ın burada olmasını gerektiren *öncelikli ve çok*

gizli proje bu mu?" Jim'in keyifli bir şekilde ağır ağır sorduğu soru öpüşmelerini bölünce ikisi de kafalarını onun durduğu yere, Mary'nin ofisine açılan kapıya doğru çevirdi.

Jim kapının önünden ofise doğru ilerlerken Lauren Nick'ın kollarından kendisini kurtarmıştı. Nick'i hedef alarak, "Bu Lauren için işleri oldukça zorlaştırıyor," diye ciddiyetle devam etti sözlerine. "Her şeyden önce... Korkarım Mary az önceki manzaranın bir kısmına şahit olduysa sana körü körüne bağlı olduğu için Lauren'ı suçlayacağına eminim."

Mary onları gördüğü için Lauren'ın hissettiği korku Jim'in bir sonraki sözlerinin yarattığı şokun tamamen gölgesinde kalmıştı, "ikincisi..." Hafif bir gülümsemeyle yalan söyledi: "Lauren'ın Cumartesi günü iptal etmesini istediğin randevusu benimle. Senin en eski ve en yakın arkadaşlarından biri olduğuma ve haftada yedi gün olduğuna göre, *geceme* el koymanın centilmence olduğunu hiç sanmıyorum."

Nick sinirlenerek kaşlarını çatı ama Jim soğukkanlı bir şekilde devam etti. "ikimiz de Lauren'ın peşini bırakmaya niyetli olduğumuza göre, sanırım bazı kurallar koymamız gerekecek. Şimdi..." dedi keyifle. "Adil oyun burada, ofiste mi olacak yoksa başka bir yerde mi? Kurallara uymaya son derece..."

Nihayet Lauren konuşma yetisine kavuşmuştu. "Bu saçmalığı daha fazla dinlemek istemiyorum," dedi kapıya doğru giderek.

Yolundan çekilen Jim meydan okuyan gülümsemesini Nick'e yöneltmişti. "Söylediğim gibi Nick, tamamen *ra-zıyım*..."

Nick hemen sözünü kesti: "Bu zamansız ziyaretin için geçerli bir sebebinin olmasını umuyorum."

Jim gülümseyerek yumuşadı. "Aslına bakarsan, var. Ben dışarıdayken Curtis aramış. Sanırım bir anlaşma hakkında konuşmak istiyor..."

İsmi duyduğu sırada Lauren neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi. Curtis. Avuçları terlemeye başlamıştı. Curtis, Philip Whitworth'un ondan kulak vermesini istediği altı isimden biriydi.

Curtis bir anlaşma hakkında konuşmak istiyor.

Nick'in ofisinde konuşulanları duymak için çabaladığı sırada kanı kulaklarında zonklarken sandalyesine çöktü. Mary'nin elektrikli daktilosundan çıkan sesler de konuşmaları duymasını imkânsızlaştırıyordu.

Curtis soyad olmaktan ziyade ön ad olmalıydı. Philip'in ona verdiği isim Michael Curtis'di, ama Jim sadece Curtis'ten bahsetmişti. Lauren çekmecesinden Global Endüstri'nin telefon rehberini çıkardı. Curtis adında iki adam vardı -belki de onlardan biriydi. Jim'in, ihanetiyle Philip'in şirketinin gelişmesini engelleyen ispiyoncu için aracılık yapabileceğine inanamıyordu. Jim böyle bir şeye bulaşmış olamazdı.

"Eğer yapacak işin yoksa..." Mary'nin sesi buz gibiydi. "Sana kendi işlerimin bir bölümünü vermekten mutluluk duyarım."

Yüzü kızaran Lauren azimle işine döndü.

Nick günün geri kalanını toplantı yaparak geçirdi ve saat beş olduğunda Lauren rahat bir nefes aldı. Sinco'nun giriş katından yükselen sesler ve kapanan çekmeceler bir iş gününün daha bittiğini gösteriyordu. Lauren, onlara bar da katılmasını hatırlatan kadına dalgın bir şekilde başını

salladı. Gözleri uzun adımlarla masasının köşesine gelen Jim'in üzerindeydi.

"Kuşlaşmak ister misin?" diye sordu Jim başıyla ofisini işaret ederek.

Masasının önündeki deri koltuğa oturunca, "Eee?" diyerek Lauren'a takıldı. "Anlat bakalım... Aramızdaki resmiyeti korumamız gereken noktayı çoktan geriden bıraktık."

Lauren gergin bir şekilde alnına düşen saçlarını itti. "Neden orada durup... Her şeyi-dinledin? Neden hakkımızda... Sen ve benim hakkımda... O tür şeyler söyledin?"

Jim, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. "Öğle yemeğinden dönüp Nick'in yanında görevlendirildiğini öğrenince, iyi olduğundan emin olmak için oraya gelmek istedim. Mary bana az önce Nick'in ofisine girdiğini söylemişti, ben de kapıyı açıp kurtarılmaya ihtiyacın olup olmadığını görmek için baktım. Orada durmuş melek gibi gülümseyerek başka kadınlardan gelen mesajları ona iletiyor ve *ilişki* teklifini geri çeviriyordun."

Başını sandalyesinin arkasına yaslayan Jim gözlerini kapatarak kahkaha attı. "Lauren, muhteşemdin! Onun iyice üzerine gidip kendi yaşında bir kızın olduğunda onu arayacağını ve böylece... Şey... Anladığım kadarıyla o seninle birlikte oldu?"

Tek gözünü açtığında Lauren'ın kıpkırmızı olan yanaklarını görüp umursamazca elini salladı. "Her neyse, Nick'in fiziksel misillemelerine yeterince karşı koyuyor gibisin. Nick üzerinde baskı kurup sana senden başka bir şeye konsantre olamadığını söylediğinde gitmek üzereydim. O cümleye kanıp batmaya başladın, ben de içeri girerek sana kendine gelebilmen için fırsat verdim."

"Neden?" diye üsteledi Lauren.

Şüphe uyandıracak kadar uzun bir süre tereddüt etti. "Sanırım seni onun ardından gözyaşı dökerken gördüğüm ve incinmeni istemediğim için... Çünkü seni üzerse istifa edersin ve senin burada olman hoşuma gidiyor." Lauren onu incelerken kahverengi gözleri hayranlıkla bakıyordu. "Sadece son derece dekoratifdeğilsin, genç bayan, aynı zamanda zeki, akıllı ve beceriklisin."

Lauren gülümseyerek iltifatını kabul etti, fakat konunun peşini bırakmayacaktı. Jim neden araya girdiğini açıklamıştı ama neden *kasıtlı bir şekilde* Nick'in Lauren ve onun arasında bir şeyler olduğunu düşünmesine uğraştığını açıklamamıştı. "Ama..." Lauren cesur bir şekilde tahmin yürüttü. "Eğer Nick benimle ilgilendiğini düşünürse, onun gözünde daha büyük bir mücadele olurum. Eğer böyle bir şey olursa, peşime düşmek için daha fazla zaman ve çaba harcar, sence de öyle değil mi?" Jim bu soruyu yanıtlamayamadan Lauren sakın bir şekilde sözünü tamamladı: "Ve eğer benim peşime düşmekle meşgul olursa, Ericka Moran'a fazla zaman ayıramaz, öyle değil mi?"

Jim gözlerini kısmıştı. "Nick, Ericka ve ben birlikte üniversiteye gittik. Yıllardır arkadaşız."

"Yakın arkadaş mı?" Lauren onu kışkırtıyordu.

Jim ona sert bir bakış atıp omuzlarını silkerek konuyu umursamadığını göstermeye çalıştı. "Ericka ve ben nişanlıydık, ama bu uzun yıllar önceydi." Ona şeytani bir şekilde güldü. "Belki de Nick'e söylediğim gibi yapıp senin peşine düşmeliyim."

Lauren gülümsedi, "içimde senin de onun kadar bıkın ve alaycı olduğuna dair bir his var." Jim o kadar şaşkın

görünüyordu ki Lauren sataşarak ekledi: "Öylesin... Ama buna rağmen çok çekicisin."

"Teşekkür ederim," dedi Jim ilgisizce.

Nick hakkında daha fazla şey öğrenmek için can attığından, "Sen ve Nick üniversitedeyken aynı dernekte miydiniz?" diye sordu.

"Hayır, Nick üniversitede burslu okuyordu. Bulunduğum derneğe üye olmaya maddi açıdan gücü yetmezdi. Onun için üzgün görünmene gerek yok, seni sevimli aptal. Parası yoktu ama zekiydi... O çok iyi bir mühendis. Ayrıca benim istediğim birkaç kız da dahil olmak üzere bir sürü kız arkadaşı vardı."

"Ona acımıyordum," diye inkâr etti Lauren gitmek için ayağa kalkarken.

"Bu arada..." Jim onu durdurdu. "Mary ile konuşup birkaç hafta önce kimin kimi tahrik ettiği konusunu açığa kavuşturdum."

Lauren bozguna uğramış bir şekilde içini çekti. "Keşke konuşmasaydın.

"Konuştuğum için mutlu olmalısın. Mary Nick'in büyükbabası için çalışırdı, Nick'i bebekliğinden beri tanır. Ona son derece bağlıdır. Aynı zamanda, özellikle hiç hoşlanmadığı Nick'in peşine düşen kavgacı, genç kadınlara karşı oldukça sabit fikirlidir. Konuşmasaydım hayatını cehenneme çevirebilirdi."

"Eğer o kadar sabit fikirliyse..." dedi Lauren isyankâr bir şekilde. "Hâlâ nasıl Nick adına çalışabildiğini anlamıyorum."

Jim göz kırptı. "Nick ve beni çok sever, ikimizin de ıslah olabileceğine inanıyor."

Lauren kapı girişinde durup ona doğru döndü. "Jim..."

dedi beceriksizce. "Yukarı çıkmanın nedeni sadece ben miydim? Demek istediğim, Curtis'in bir anlaşma hakkından konuşmak istediğini uydurdun mu?"

Jim kahverengi gözleriyle merakla onu süzdü. "Hayır, uydurmadım. Ama sadece bir bahaneydi." Evrak çantasını açıp içine kâğıtları sokmaya başlarken güldü. "Sen gittikten sonra Nick'in de oldukça açık bir şekilde bana söylediği üzere, Curtis meselesi oraya gidip işini bölmemi gerektirecek kadar acil değilmiş. Hem neden Curtis'i soruyorsun?"

Lauren'ın tüyleri birden diken diken oldu. Kendi kendini ele verdiğini sanarak, "Hiçbir sebebi yok, sadece merak ettim," dedi.

Jim evrak çantasını aldı. "Hadi gel, dışarıya kadar sana eşlik edeyim."

Mermer lobiyi birlikte geçtiler ve Jim ağır cam kapılardan birini Lauren'ın önden geçmesi için açtı. Gün ışığına çıkar çıkmaz Nick'in kaldırımın kenarında kendisini bekleyen upuzun, gösterişli gümüş rengi bir limuzine doğru hızlı adımlarla yürüdüğünü gördü.

Nick arka koltuğa yerleşmek üzere dönüp binaya doğru baktığında onları fark etti. Bakışları Lauren'ın üzerinde odaklanmadan önce Jim'in üzerinde gezindi. Gri gözleriyle gülümseyerek Lauren'a uyarıyla karışık bir söz verdi: Yarın onu bu kadar kolay atlatamayacaktı.

Nick lüks otomobilin arka koltuğuna yerleşir yerleşmez şoför, "Nereye gitmek istiyorsunuz, Bay Sinclair?" diye sordu.

"Metro Havalimanı." Kafasını çevirip Lauren'ın Jim ile birlikte geniş bulvardan geçişini seyretti. Saf bir estetik be-

ğeniyle yavaşça salınan kalçalarına baktı. Duruşunda hareketlerine zarafet katan bir durgunluk ve gurur vardı.

Şoförün trafikte bir açıklık yakalamasıyla limuzin otomobillerin oluşturduğu yoğunluğa daldı. Düşündükçe Nick, Lauren hakkındaki her şeyi çekici bulduğunu fark ediyordu. Onu tanıdığı süre içinde, Lauren onu neşelen-dirmiş, çileden çıkarmış ve cinsel açıdan heyecanlandır-mıştı. O eğlence ve şehvetin, güzellik ve başkaldırının son derece albenili bir şekilde paketlenmiş hali gibiydi.

Nick yumuşak koltuğa yaslanarak onunla yaşamayı planladığı ilişkiyi düşünmeye başladı. Çalışanlarından biriyle birlikte olması delilikti; eğer böyle bir şey olacağını önceden bilseydi ona arkadaşlarından birinin şirketinde iş ayarlardı. Ama artık çok geçti. *Otuu istiyordu.*

Onu ilk gece, bir kadeh tonik vermek için arkasını döndüğünde karşısında saçı başı darmadağınık bir genç kız değil de zarif, güzel bir kadın bulduğu andan beri istiyordu. Yaşadığı şoku incelerken Lauren'ın yüzünde beliren ifadeyi hatırlayınca gülümsedi. Şaşırmasını beklemişti ve saklamadan her anından zevk almıştı.

Nick o gece ona karşı mesafeli davranacağına karar vermişti. Onun için çok gençti... Gülümseyerek *ayakka-bı* ayağına uyarırsa onu yakışıklı bir kurbağaya çevireceğini söylediğinde hissettiği tarifi olmayan cinsel istekten hiç hoşlanmamıştı. O öğlen Tony'nin restoranında yemek yerken tutkusu mantığından ağır basmamış olsaydı, onu asla Harbor Springs'e davet etmezdi.

Ve o bir bakireydi...

Nick'in vicdanı onu rahatsız ediyordu, huzursuz bir şekilde içini çekti. Onunla sevişmemiş olsaydı bile çok geçmeden başka bir adam onunla sevişecekti. Jim Williams

da onu istiyordu. Cumartesi günkü partide yöneticilerinin birçoğunun hayranlıkla onu szdğn hatırlayınca diğerk birçok erkeğinde onu istediğini düşündü.

Nick'in aklına Lauren'ın o gece balkonda dururkenki hali gelmişti. Öfkeli bir melek gibi *"Dört hafta önce senin özel biri olduğnu sanıyordum!"* diye bağırmıştı ona. *"Dört hafta önce senin kişisiz, önüne gelenle birlikte olan, ahlaksız biri olduğnu bilmiyordum!"* Hislerini nasıl dile getireceğini kesinlikle çok iyi bildiğini düşündü zgn bir şekilde.

Tüm içgüdüleri Lauren'la gizli bir ilişki yaşımasının hayatını tamamen karıştıracığına dair onu uyarıyordu. oktan ona tedirginlik vermeye başlamıştı bile. Onu Harbor Springs'ten gönderdiğinde aldığı onunla görüşmekten kaçınma kararına bağı kalmalıydı. Cumartesi günkü partide onu o lanet olası kışkırtıcı elbisenin içinde son derece seksi ve göz kamaştırıcı bir haldeyken görmemiş olsaydı bu kararına bağı kalmak zorunda olacaktı.

İnkâr etmiş olsa da Lauren'ın o gece onu istediğini anlamıştı. Bugün ofisindeyken de onu istemişti. O sevimli, kızgın güzelliğe ğreteceğı ilk şey cinselliğı kabul edip tutkularına teslim olması olacaktı. Daha sonra ona bir erkeğinin bir kadına yatakta verebileceğı her duyguyu tattıracaktı. Ona onu nasıl tatmin edeceğini de ğretecekti. Harbor Springs'te seviştikleri sırada tatlı ve tecrübesiz bir şekilde bunu denediğini hatırlayınca kasıkları sertleşti. Oturuş pozisyonunu değıştirirken suratını asarak üzerindeki etkisinin inanılmaz olduğnu düşündü.

Peki ya Lauren duygusal olarak gizli bir ilişkiyle başa çıkamazsa? Ya ilişkileri bittiğinde altüst olursa? Nick onu asla incitmek istemiyordu.

Nick uzanıp evrak çantasını açtı ve içinden az sonra onunla görüşmek için gelen adamlarla yapacağı anlaşmayla ilgili olan arazi istimlak sözleşmelerini çıkardı. Olası sonuçları düşünerek endişelenmek için artık çok geçti. Nick onu fena halde istiyordu -ve Lauren da onu.

On Ciüncii ^BÖLÜM

Ertesi gün, öğleden sonra saat birde, Lauren sekseninci kata çıktığında Mary, Bay Sinclair'in onunla bir an önce görüşmek istediğini söyledi. Gerginliğini bastırmaya çalışan Lauren, ensesinde gevşek bir şekilde topladığı saçlarını düzelterip Nick'in odasına girdi. "Beni görmek istemişsin?" dedi kibarca.

Okumakta olduğu dokümanları masasının üstüne bırakan Nick arkasına yaslanıp miskin miskin onu süzmeye başladı. "Harbor Springs'e gittiğimiz gün de saçlarını böyle toplamıştın," dedi. Kaim sesi baştan çıkartıcı bir şekilde boğuklaşmıştı. "Bu çok hoşuma gidiyor."

"O halde..." dedi Lauren onu ciddiye almaksızın. "Bundan sonra daha farklı toplarım."

Nick güldü. "Demek artık bu şekilde oynayacağız?"

"Ne oynamaktan bahsediyorsun?"

"Dün başladığımız küçük oyundan."

"Seninle oyun oynadığım falan yok," dedi kendinden

emin bir şekilde. "Ödül istemiyorum." Ama istiyordu.. Onu sonsuza dek, sadece kendisi için istiyordu. Ve bu aptalca zayıflığı yüzünden kendisinden nefret ediyordu.

Nick, Lauren'ın yüzünde beliren endişeli ifadeyi memnuniyetle izlerken masasının önündeki koltuğu işaret etti. "Otur. Ben de gönderdiğim bir dosyayı incelemek üzereydim."

Çalışmaya başlamaya hazır olduğunu duyunca rahatlayan Lauren koltuğa oturdu ama Nick dosyayı alıp açtığı an nefesi kesildi. Ön yüzüne GİZLİ - PERSONEL DOSYASI yazan bir mühür basılmış ve hemen altına daktilo harfleriyle LAUREN E. DANNER/ÇALIŞAN NUMARASI: 98753 yazan bir etiket yapıştırılmıştı.

Kasıtlı bir şekilde testlerden düşük not almak için uğraştığını ve ilgilendiği pozisyonları sıralarken ilk seçeneğe genel müdür yazdığını hatırlayınca narin elmacık kemikleri kızardı.

"Hımmm," dedi. "Lauren *Elizabeth* Danner. Elizabeth güzel bir isim, Lauren da öyle. İkisi de sana yakışıyor."

Onunla flört ederken tatlı bir şekilde kendisine eziyet etmesine dayanamayan Lauren sert bir şekilde, "Bana hiç evlenmemiş olan iki teyzemin isimlerini vermişler. Biri şaşıymış, diğerinin de sigilleri varmış," dedi.

Nick söylediklerine aldırmış etmeden yüksek sesle dosyayı okumaya devam etti. "Göz rengi, mavi." Dosyanın üstünden ona baktı, gri gözleri içten ve muzipti. "Evet, kesinlikle maviler. O gözlerde bir erkek rahatlıkla kendisini kaybedebilir... Muhteşemler."

"Gözlüğümü takmadığım zaman sağ gözüm kayardı," dedi Lauren umursamazca. "Ameliyat olmak zorunda kaldım."

"Şaşı gözlü, gözlüğünü burnunun üstüne takan küçük bir kız... Çok sevimli olduğuna bahse girerim."

"Çalışkan görünüyordum, sevimli değil."

Tam olarak ne yapmaya çalıştığını biliyormuşçasına Nick'in dudakları seğirmeye başladı. Başvuru formuna geçmişti, Lauren formu gözden geçirirken onu seyrediyordu, bakışları aşağıya, tercihlerini listelediği yere yaklaşıyordu. Yazdıklarını gördüğü anı hemen anlamıştı. "Bu da ne böyle!" dedi. Çok şaşırmıştı ama sonra kakhaha atmaya başladı. "Weatherby ve ben bundan sonra daha dikkatli olmalıyız. En çok hangimizin işini istiyorsun?"

"İkinizin işini de istemiyorum," dedi Lauren kısaca. "Öyle yazdım, çünkü Sinco'ya görüşmeye giderken orada çalışmak istemediğime karar vermiştim."

"Ve bu yüzden testlerden bilerek düşük not aldın, öyle mi?"

"Evet, öyle."

"Lauren..." Nick yumuşak, baştan çıkarıcı bir sesle konuşmaya başlar başlamaz Lauren içgüdüsel bir şekilde alarmla geçmişti.

"Ben de *senin* karışık dosyanı okuma şerefine erdim," diye soğuk bir şekilde sözünü kesti Lauren. Şaşkınlığını görünce ekledi: "Halka ilişkilerdeki dosyanı... Bebe Leonardos ve Fransız film yıldızı hakkındaki her şeyi biliyorum. Hatta *iş arkadaşlarından birinin* seni görmeye geleceğini söyleyip beni gönderdikten sonraki gün Ericka Moran ile çekilen fotoğrafını bile gördüm."

"Ve..." Düz bir ses tonuyla tamamladı. "Ve üzüldün."

Hissettiği üzüntüyü itiraf etmeyi reddederek, "Senden tiksindim," diye sertçe karşılık verdi Lauren. Sinirlerine

hâkim olarak az önceki sakinliğiyle sözlerine devam etti. "Artık işe başlayabilir miyiz?"

Bir dakika sonra Nick tüm gün süren bir toplantıya çağırılmış ve böylece Lauren'ı rahat bırakmıştı. Fakat Mary Callahan'ın sık sık ona çevirdiği düşünceli bakışlar Lauren'ın yeterince huzurunu kaçırmıştı.

Ertesi gün sabah onda oldukça huzursuz görünen Jim Lauren'ın masasında belirdi. "Az önce Nick aradı. Hemen yanına gitmeni istiyor, tüm gün sana ihtiyacı olacaktı." İçini çekerek Lauren'ın onun için hazırlamakta olduğu raporu işaret etti. "Hadi git. Bunu ben tamamlarım."

Lauren oraya vardığında Mary gitmişti ama ceketini ve kravatını çıkarmış olan Nick başını eğmiş notlara konsantre olmuş bir halde masasında oturuyordu. Gömleğinin kollarını kıvrımış ve ilk birkaç düğmesini açmıştı. Lauren'ın bakışları yanık tenli boğazına takıldı. Dudaklarını nabız atışlarını hissettiği boşluğa gömmesinin üzerinden henüz çok geçmemişti...

Güzel bir şekilde kesilmiş siyah saçlarına, çenesinin ve yanaklarının sert kıvrımlarına baktı. İç i özlemlerle sızlayarak onun gördüğü en yakışıklı ve en çekici adam olduğunu düşündü. Fakat konuşmaya başladığında sesi sakin ve umursamazdı. "Jim hemen buraya gelmemi istediğini söyledi. Senin için ne yapmamı istiyorsun?"

Nick kafasını kaldırıp ona baktı, yüzüne büyük bir gülümseme yayılmıştı. "Güzel bir soru," diye takıldı ona.

Lauren cinselliğe yaptığı imayı bilerek aldırış etmedi. "Anladığım kadarıyla bana vereceğin acil bir iş varmış."

"Evet."

"Nedir?"

"Kafeye gidip bana yiyecek bir şeyler almanı istiyorum."

"Bu..." Lauren'ın birden nefesi kesilmişti. "Senin acilden anladığın bu mu?"

"Çok acil," diye yanıtladı Nick ciddi bir şekilde. "Açlıktan ölmek üzereyim."

Lauren yumruklarını sıkmıştı. "Senin için sadece boş ve eğlenceli bir seks objesi olabilirim ama aşağıda yapmam gereken önemli bir iş beni bekliyor ve Jim'in bana ihtiyacı var."

"Benim de sana ihtiyacım var, tatlım. Sabahtan beri burada..."

"Sakın bana tatlım deme!" diye bağırdı Lauren ama istemedi de olsa bu sıradan söz Nick'in hoşuna gitmişti.

"Neden?" diye sorarak onu kandırmaya çalıştı. Gülümsemesi yüzünü aydınlatmıştı. "Çok tatlısın."

"Bana tekrar tatlım derssen hiç de öyle olmadığımı görürsün," diyerek ona göz dağı verdi Lauren.

Kullandığı ses tonu üzerine Nick kaşlarını çatınca, Lauren kendisine hâlâ onun sekreteri olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı. Kaba bir şekilde, "Pekâlâ!" diyerek teslim oldu. "Kahvaltıda ne yersin?"

"Sinir bozucu sekreterleri," diye dalga geçti Nick.

Lauren ağır adımlarla geçici ofisine döndüğünde Mary'nin gelmiş olduğunu fark etti. "Paraya ihtiyacın yok, Lauren," dedi kadın. "Kafede bize ait bir hesap var."

Lauren o an iki şeyi birden fark etmişti: Birincisi Mary her zamanki buz gibi ses tonuyla ona Bayan Danner demek yerine Lauren demişti, ikincisi ise gülümstiyordu -ve Mary Callahan'ın gülümseyişi görülmeye değerdi! İçten

ve onu son derece sevimli gösteren, dahası sert yüz hatlarını yumuşatarak yüzünü aydınlatan bir gülümsemeydi bu.

Lauren kendisini bu bulaşıcı gülümsemeye karşılık verirken bulmuştu. "Kahvaltıda ne yer?" diye sordu.

Mary'nin gözleri ışıldadı. "Sinir bozucu sekreterleri."

Nick böylesine önemsiz bir istek uğruna zamanını aldığı için Lauren'ın gönlünü almak istercesine ona teşekkür etti ve nazik bir şekilde ona bir fincan kahve içmesi için ısrar etti.

"Ben hazırlarım, ama yine de teşekkürler," dedi Lauren sertçe. Nick barın yanına geçip gelişigüzel bir şekilde bara yaslanarak Lauren'ın kahvesine krema ve şeker ekleyişini izlerken oldukça rahatsız olmuştu.

Kahvesini almak için uzandığında elini kolunun üstüne koydu. "Lauren..." dedi kısık bir sesle. "Seni kırdığım için üzgünüm. İnan bana böyle bir şey yapmak istememişim."

"Özür dileyip durmana gerek yok," diye karşılık verdi Lauren ve kolunu çekti. "Olanları unuttum." Kahvesini alıp masaya doğru ilerlemeye başladı.

"Bu arada," dedi Nick gelişigüzel bir şekilde. "Bu gece İtalya'ya gidiyorum. Ama Pazartesi gününden itibaren sabahları da burada olmana ihtivacım olacak."

"Ne kadar süre boyunca?" diye sordu Lauren şaşkın bir şekilde.

Nick gülmeye başladı. "Bu küçük oyunumuzu kazanmam ne kadar sürerse."

Bu sözlerle birlikte düello başlamış oldu ve iradelerinin savaşı Lauren'ın bitkin düşmesine sebep oluyordu.

Lauren kahve fincanını henüz masasına koymuşken Nick dahili telefonda onu arayıp ofisine gelmesini ve

İtalyan mucit, Rossi'ye bir mektup yazmasını istedi. "Kahveni de getir," diyerek onu odasına davet etti.

Hızlı bir şekilde mektubu Lauren'a dikte ettirdiği sırada hiç ara vermeden yumuşak bir ses tonuyla, "Güneş saçlarına vurduğunda saçların altın gibi parlıyor," dedi ve sonra mektubuna geri döndü. Farkında olmadan iltifatın yarısını not alan Lauren ona öldürücü bir bakış atınca da sırtıttı.

Nick saat birde Lauren'dan ofisindeki bir toplantıda bulunmasını ve not almasını istedi. Toplantının ortasında Lauren kafasını kaldırıp baktığında onu baygın baygın üst üste attığı bacaklarına bakarken yakaladı. Tüm vücudunu sıcak basarken bacak bacak üstüne atmayı bıraktı, Nick de gözlerinin içine bakıp anlamlı bir şekilde gülümsedi.

Toplantıya ara verildiğinde Lauren gitmek için ayağa kalkınca Nick onu durdurdu. "Rossi'nin bilmek istediklerimi anlayabilmesi için sana yazdırdığım soruları İtalyanca'ya çevirmeyi bitirdin mi?" Ona doğru etkileyici bir şekilde özür dilercesine gülümseyerek ekledi: "Seni acele ettirmek istemiyorum, tatlım, ama onları Casano'ya giderken yanıma almalıyım."

Lauren aptal kalbinin kendisine her tatlım dediğinde neden altüst olduğunu kızgın bir şekilde merak etti. "Hızır," diye yanıtladı.

"Güzel. Peki şimdiye kadar yaptığın işlerden Rossi projesinin ne olduğunu anladın mı?"

Lauren kafasını salladı. "Hayır, pek anlamadım. Çok fazla teknik terim var. Sadece Rossi'nin Casano'da yaşayan bir kimyager olduğunu ve senin ilgini çeken bir şey icat ettiğini biliyorum. Ayrıca araştırmasını finanse etmenin yanı sıra icat ettiği şeyi gelecekte üretmek istediğinin de farkındayım."

"Sana daha önce açıklamış olmalıydım. Buradaki işini daha eğlenceli bir hale getirebilirdi." Baştan çıkaran adam beklenmedik bir şekilde bir anda ciddi bir patrona dönüşmüştü. "Rossi bazı sentetik maddeleri, naylon da dahil olmak üzere, ana maddenin görünümünü ya da dokusunu değiştirmeksizin su geçirmez, yanmaz ve toprağa karşı dayanıklı yapan bir kimyasal geliştirdi. Bu maddeden yapılan döşemelerin ve giysilerin eskimesi ya da bozulması imkânsız."

Ona bir iş arkadaşıymış gibi davranıyordu ve Lauren birlikte geçirdikleri hafta sonundan beri ilk kez onun yanında kendisini rahat hissetmeye başlamıştı. "Peki bu kimyasal gerçekten hiçbir şeyi değiştirmeden ya da hiçbir şey zarar vermeden işe yarıyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Nick suratını asarak. "Ama bu gezide öğrenmeye kararlıyım. Şimdiye kadar sadece birkaç örnek gördüm. Yasalara uygun bir şekilde laboratuvarı test edilmesi için yanımda bir örnek getirmeliyim, ancak Rossi gizliliğe çok önem veriyor. *Beni* test ettiğini söyledi."

Lauren burnunu buruşturdu. "Kulağa biraz tuhaf geliyor."

"Evet, çok tuhaf biridir." İçini çekti. "Casano'da küçük bir kulübede yaşıyor, balıkçılıkla geçinen küçük bir İtalyan kasabasında. Kendisini koruması için beslediği köpekleri var ama laboratuvarı tamamen korunaksız olan yarım kilometre ötedeki bir barakada."

"En azından örnekleri görmüşsün."

"Doğru düzgün test edilmedikçe örneklerin hiçbir anlamı yok. Örneğin, bulduğu kimyasal herhangi bir şeyi

suya karşı dayanıklı yapabilir... Ama üzerine süt döküldüğünde ne olacak? Ya da herhangi bir alkolsüz içki?"

"Ama-ya her şey gerçekten de söylediği gibiyse?" diye sordu Lauren.

"O halde Global Endüstri ile iş birliği içerisindeki iki şirket arasında bir konsorsiyum oluşturur ve Rossi'nin buluşunu tüm dünyaya tanıtırım."

"Muhtemelen sana örnek verirse laboratuvarında birinin örneği analiz edip hangi kimyasalları kullandığını öğrenmesinden korkuyordur. Çünkü bu şekilde buluşunu çalabilirler."

"Haklısın," diye yanıtladı Nick gülümseyerek. Hiçbir şey söylemeden kolunu Lauren'ın beline dolayıp serbes eliyle de çenesini kavradı. "Sana italya'dan bir hediye getireceğim. Ne istersin?"

"Annemin küpelerini," dedi Lauren sertçe. Hızla geriye çekilip kendisini onun kollarından kurtardı ve sonra topuklarının üstünde dönerek Mary'nin ofisine doğru yürümeye başladı. Arkasından yükselen Nick'in boğuk kahkahasını duyabiliyordu.

Gidişini izlerken Nick içinde tuhaf, alışılmadık bir duygunun ve kendisini savunmasız hissettiren bir hassasiyetin belirdiğini fark etti. Onu görmek hoşuna gidiyor, gülümsemesi içini ısıtıyor ve ona dokunmak tüm vücudunun arzusuyla dolmasına neden oluyordu. Özgüveni ve doğal, saf bir bilmişliği vardı. Hayatına giren diğer kadınlara kıyasla Lauren oldukça masumdu -ama yine de açık açık ona meydan okuyacak cesarete ve tüm baskılarına karşı koyacak güce sahipti.

Yüzündeki gülümseme soldu. Lauren'ı zorluyordu ve daha önce hayatında hiçbir kadına böyle davranmamıştı.

Sınsice yaklaşıp onu köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu ve Lauren bu yüzden kendisinden nefret etmemiş miydi? Ama yine de Nick buna engel olamıyordu... Hissettiği arzudan daha fazlasıydı; ondan gerçekten hoşlanıyordu. Cesareti-ne, inatçılığına, hatta idealizmine tapıyordu.

içindeki, ne olduğunu bilmediği ve istemediği duygu tekrar harekete geçince Nick bunu aklının bir köşesine itti. Onu istiyordu çünkü o güzel bir bilmeceydi. Ondan hoşlanıyor ve onu istiyordu. Hepsı bu... Daha fazlası olamazdı.

Saat 16:55'te California, Oklahoma ve Texas'tan Nick'in planladığı ortak görüşme için arama gelmişti. Mary ona görüşmenin hazır olduğunu söylediğinde, Nick not alması için Lauren'ı içeri göndermesini istemişti.

"Görüşme sırasında telefonun hoparlörü açık olacak," diye açıkladı Mary. "Senden sadece bahsi geçen rakamları not almanı istiyor."

Lauren odasına girdiğinde görüşme çoktan başlamıştı. Nick kendi sandalyesini işaret ettikten sonra masasına oturup not alabilmesi için ayağa kalktı. Lauren sandalyeye oturduktan iki dakika sonra arkasından üzerine doğru eğilerek ellerini iki yanından masanın üzerine yerleştirdi ve dudaklarını saçlarında gezdirmeye başladı.

Lauren kendisine hâkim olamayarak, "Lanet olsun, kes şunu!" diye bağırdı.

Aynı anda üç erkek sesi şaşkınlıkla sordu:

"Ne?"

"Ne?"

"Ne?"

Nick hoparlöre doğru eğilip ağır ağır, "Sekreterim çok

hızlı konuştuğunuzu düşünüyor ve size yetişebilmesi için daha yavaş konuşmanızı istiyor," dedi.

"Tek yapması gereken söylemek," diye karşılık verdi gücenen adamlardan biri.

"Umarım mutlusundur!" diye öfkeyle fısıldadı Lauren.

"Hayır, değilim," diye kulağına doğru güldü Nick. "Ama yakında olacağım."

Onu kendi notlarını kendisi alması için yalnız bırakmaya niyetlenen Lauren not defterini sertçe kapatıp sandalyesini arkaya doğru itmeye çalıştı. Ama Nick'in vücudu sandalyeyi engelliyordu. Ona kırıcı bir şey söylemek için başını çevirdiğinde ise öpüşüyle soluksuz kaldı. Nabız atışları hızlanmış, akli karmakarışık olmuştu. Dudaklarını ondan uzaklaştırdığında, Lauren o kadar sarsılmıştı ki bir süre gözlerini ona dikmekten başka bir şey yapamamıştı.

"Ne düşünüyorsun, Nick?" diye sordu bir ses hoparlörden.

"Bence her defasında daha iyiye gidiyor," diye yanıtladı Nick boğuk bir sesle.

Görüşme nihayet sona erdiğinde, Nick masasındaki bir diğmeye basınca Lauren Maıy'nin ofisine giden kapının elektronik olarak kapandığını gördü. Nick onu kollarından yakalayıp sandalyeden kaldırarak kendisine doğru çevirdi. Ağzını ona yaklaştırdığında Lauren çaresizce çekiciliğine kapıldığını hissetti. "Yapma!" diye yalvardı. "Lütfen bunu bana yapma."

Kollarını daha sıkı tutmaya başlamıştı. "Neden beni istediğini itiraf edip sonuçlarının tadını çıkarmaya bakmıyorsun?"

"Pekâlâ," dedi Lauren bitkin bir şekilde. "Sen kazandın."

İtiraf ediyorum... Seni istiyorum." Gözlerindeki zafer pırıltısını görünce çenesini hafifçe kaldırdı. "Sekiz yaşındayken, evcil hayvan dükkânında gördüğüm maymunu da istiyordum."

Zafer ısıltısı kaybolmuştu. "Ve?" diyip sinirli bir şekilde soluyarak onu bıraktı.

"Ve ne yazık ki onu aldım," dedi Lauren. "Daisy beni ısırınca bacağıma on iki dikiş atmak zorunda kaldılar."

Nick kahkaha atmakla öfkesine yenik düşmek arasında kalmış gibi görünüyordu. "Ona Daisy adını verdiğin için seni ısırmış olmalı."

Lauren dalga geçmesine aldırış etmedi. "Ve on üç yaşındayken de erkek ve kız kardeşlerim olsun istiyordum. Babam tekrar evlenerek bu isteğimi yerine getirdi, böylece kıyafetlerimi ve erkek arkadaşlarımı çalan bir üvey kız kardeşim, harçlığını çalan bir üvey erkek kardeşim oldu."

"Peki tüm bunların bizimle ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var!" Karşı çıkmak istercesine ellerini kaldırdı ama sonra yenik düşerek indirdi. "Seni istediğimi ama beni tekrar incitmene izin vermeyeceğimi söylemeye çalışıyorum."

"Seni incitmeyeceğim."

"Tabii ki inciteceksin!" dedi kızgın bir şekilde gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak. "Beni üzmemek istemeyebilirsin ama üzeceksin. Çoktan üzdün. Yanından ayrıldığımda, yatak arkadaşlarından biriyle Palm Springs'e gittin. Sen oradayken benim ne yaptığımı biliyor musun?"

Nick ellerini ceplerine soktu, yüzünde tedbirli bir ifade belirmişti. "Hayır. Ne yapıyordun?"

"Ben..." Lauren histerik bir kahkaha atmak üzereyken tıkanmışa benzer bir sesle, "Telefonun yanına oturmuş

aramanı beklerken gözlerine uyumlu olsun diye sana gri bir kazak örüyordum," dedi. Sonra ona baktı, anlaması için gözleriyle ona yalvarıyor gibiydi. "Seninle gizli bir ilişkiye girersem, sen duygusal açıdan hiçbir şey hissetmeyeceksin ama ben hissedeceğim. Ben hislerimle bedenimi birbirinden koparıp seninle yatağa atlayıp hoşça vakit geçirdikten sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmam. Beni önemsemeni isterim, çünkü ben seni önemserim. Başka bir kadınla olduğunu düşünürsem seni kıskanırım. Ve eğer başka biriyle olduğunu *bilirsem*, çok üzülür ve deliye dönerim."

Onunla alay etse ya da ikna etmeye çalışsa, Lauren ağlamaya başlayacaktı. Ama hiçbir şey yapmadığını görünce bundan güç aldı. Hatta üzgün bir şekilde gülümsemeyi bile başarmıştı. "İlişkimiz olsa, bittiğinde arkadaş olmamızı isterdin, değil mi? Öyle olmasını beklersin."

"Doğal olarak," dedi Nick.

"O halde *ilişkimiz* bittiğine göre artık arkadaş olabilir miyiz?" Sesi titreyerek ekledi: "Arkadaşım olduğunu bilmek gerçekten çok hoşuma giderdi."

Nick kafasını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece durup gizemli gri gözleriyle ona bakmaya devam etti.

Daha sonra Lauren arabasına doğru ilerlerken durumu olgun bir biçimde idare ettiği için kendisini tebrik etti. Ona karşı dürüst olmuş ve lafı dolandırmamıştı; aynı zamanda cazibesine karşı koymuş ve prensiplerine bağlı kalmıştı. *Doğru* olanı yapmıştı, kendisini daha güçlü ve daha iyi hissediyordu.

Kollarını direksiyonun üzerine koyup ağlamaya başladı.

Lauren haftanın geri kalanını ofiste deli gibi çalışarak geçirdi. Eve döndüğünde ise ya Nick'i düşünüyor ya da babasının maddi durumu için endişeleniyordu. Hastane, masrafların yarısının bir defada ödenmesini istiyordu. Aklına gelen tek şey annesinin muhteşem kuyruklu piyanosunu satmaktı ama bu düşünce kalbini acıtıyordu. O aynı zamanda Lauren'ın piyanosuydu ve Michigan'dayken piyanosunu çok özlemişti. Çalmayı, eskiden yaptığı gibi tüm sıkıntılarını ve hayal kırıklıklarını klavyenin üzerine dökmeyi özlemişti. Öte yandan babasının durumu hiç iyi değildi ve eğer tekrar hastaneye gitmesi gerekirse son faturasını ödemediği için geri çevrilme ihtimalini göze alamazdı.

Cuma günü öğleden sonra geç saatlerde, Susan Brook onu halka ilişkiler bölümünde durdurdu. "Haftaya Perşembe günü Jim'in doğum günü," dedi Lauren'a. "Burada herkesin kendi patronu için kek getirmesi gelenek gibi bir

şeydir." Gülümsemesine engel olamayarak ekledi: "Kek ve kahve işten on beş dakika önce çıkmak için çok geçerli bir sebep."

"Tabii, kek getirebilirim," dedi Lauren ona hemen. Saatine baktıktan sonra Susan Brook'a iyi akşamlar dileyip hızla adımlarla masasına doğru yürümeye başladı. Philip Whitworth onu akşam yemeğine davet etmişti ve Lauren geç kalmak istemiyordu.

Üstünü değiştirmek için evine giderken, Philip'e Curtis'le ilgili anlaşılmadan bahsetmeyi düşündü. Fakat bu konu onu endişelendiriyordu. Birinin onuruna ve işine müdahale etmeden önce bildiklerinden emin olmalıydı. Philip'in Rossi projesini "işe yarar bir bilgi" olarak görebileceği aklına gelmişti, bu da ona teklif ettiği on bin doları ödeyebileceği anlamına geliyordu ama vicdanı aklından böyle bir şey geçirdiği için ona şiddetle karşı çıkıyordu. Hastaneye bir mektup yazıp üç bin dolar ödeyebileceğini söylemeye karar verdi. Bu kadarını bankadan borç alabilirdi.

Daha sonra, yemekten Philip ona Sinco'daki işinden memnun olup olmadığını sordu. Lauren olumlu bir yanıt verince, "Sana verdiğim isimlerden herhangi birinden söz edildiğini duydun mu?" diye sordu.

Lauren duraksadı. "Hayır, duymadım."

Philip hayal kırıklığına uğramış bir şekilde içini çekti. "Teklif vermeyi düşündüğümüz önemli sözleşmeler sadece birkaç hafta sonra. O zamana dek Sinco'ya kimin bilgi sızdığını öğrenmek zorundayım. Bu anlaşmalara *ihtiyacım var.*"

Lauren, Curtis ya da Rossi'den ona söz etmediği için kendisini suçlu hissediyordu. Philip'e olan bağlılığı, doğru

olanı yapma isteği arasında kalmış ve hiç olmadığı kadar akli karışmıştı.

"Sana Lauren'ın yardımcı olamayacağını söylemiştim," diye araya girdi Carter.

Lauren bu işe nasıl karıştığını hâlâ anlayamıyordu. Kendisini savunmak adına, "Herhangi bir şey öğrenebilmem için henüz çok erken," dedi. "Özel bir projede çalışmak için sekseninci katta görevlendirildim, bu yüzden dün Nick... Bay Sinclair italya'ya gidene kadar Sinco'da tam zamanlı çalışmıyordum."

Nick'in ismi ağzından çıkar çıkmaz odaya gergin bir hava hâkim olmuş ve Whitworthlar'ın üçü de gözle görülmür bir şekilde kaskatı kesilmişti.

Carter'in gözleri heyecanla ısıldamaya başlamıştı. "Lauren, harikasin! Nasıl oldu da onun yanında çalışmaya başladın? Şu işe bak, her türlü gizli bilgiye erişe..."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diyerek onun sözünü kesti Lauren. "İş başvurusu formuna İtalyanca bildiğimi yazdığım için onun yanında çalışıyorum, çünkü özel bir proje üstünde çalışacak çok iyi İtalyanca bilen bir sekretere ihtiyacı vardı."

"Ne tür bir proje?" Philip ve Carter bu soruyu aynı anda sormuştu.

Lauren kadehinin üzerinden dikkatle kendisini izleyen Carol'a huzursuz bir şekilde baktı. Ve sonra bakışlarını iki adama çevirdi. "Philip... Sinco'da çalışmayı kabul ettiğimde benden o altı isimden birini duyduğumda sana söylememden başka bir şey istemeyeceğine dair söz vermiştin. Lütfen bana başka bir şey sorma. Eğer sana herhangi bir şey söylersem, senden bilgi sızdıran kişiden hiçbir farkım kalmaz."

"Elbette haklısın, canım," diyerek ona hemen katıldığını belirtti.

Ama Lauren gittikten bir saat sonra Philip oğluna döndü. "Sinclair'ın dün italya'ya gittiğini söyledi. Şu pilot olan arkadaşını arayıp uçuş planına erişip erişemeyeceğini sor. italya'da tam olarak nereye gittiğini bilmek istiyorum."

"Gerçekten bunun önemli olduğunu mu düşünüyorsunr"

Philip kadehindeki konyağa dikkatle bakıyordu. "Lauren'ın bunu önemli bulduğu çok açık. Öyle olmasaydı endişelenmeden bize *ne olduğunu* söylerdi." Bir süre sustuktan sonra ekledi: "Nereye gittiğini bulabilirsek, izini sürmeleri için oraya birkaç dedektifgöndermeni istiyorum. içimde büyük bir şeyin üzerinde olduğuna dair bir his var."

Lauren düğün çiçeği sarısı bir kazak ve pantolon giyerken yatak odasının camının dışındaki küçük termometreye baktı. Sonbaharın güneşli Pazar gününe ve lüks bir şekilde döşenmiş evine rağmen kendisini yalnız hissediyordu. Sonunda Jim'e doğum günü hediyesi almak için alışverişe çıkmanın kendisini meşgul edeceğine karar verdi. Ona ne alacağını düşünürken aniden çalan zil sesi ile irkildi.

Kapıyı açtığı anda boylu poslu vücudu neredeyse kapı girişini kaplayan adama şaşkınlıkla bakakaldı. Krem rengi açık yakalı bir gömlek ve gelişigüzel bir şekilde omuzlarına oturan kahverengi süet ceketiyle Nick o kadar yakışıklı görünüyordu ki Lauren neredeyse ağlayacaktı. Sesinin sakin ve sadece biraz meraklı çıkması için kendisini zorladı. "Selam. Burada ne arıyorsun?"

Nick kaşlarını çatı. "Hiçbir fikrim yok."

Gülümsemesine engel olamayarak, "Genelde geçiyordum, uğradım bahanesi kullanılır," dedi.

"Neden bunu düşünemedim ki?" Nick umursamazca alay etti. "Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Bilmiyorum," dedi Lauren dürüstçe. "Davet etmeli miyim?"

I Onu tepeden tırnağa süzüp bakışlarını önce dudaklarına, sonra da gözlerine çevirdi. "Yerinde olsam, etmezdim."

Nick'in bakışlarıyla açık açık meydan okuması karşısında nefesi kesilen Lauren, buna rağmen onunla olan tüm bağlantısını koparma kararına sadık kalmaya kararlıydı. Ve az önceki bakışlarından anladığı kadarıyla orada olma nedeni son derece kişiseldi. İstemeyerek de olsa kararını vermişti. "O halde tavsiyene uyuyorum. Güle güle, Nick," dedi kapıyı kapatmak için harekete geçtiği sırada. "Ve uğradığın için teşekkürler."

Nick hafifçe başını eğerek kararı kabullenince Lauren kapıyı kapattı. Kurşun gibi ağırlaşan bacaklarını yürümeye zorlarken aynı zamanda kendisine yaklaşmasına izin vermesinin ne kadar çılgınca olduğunu düşünüyordu. Ama odanın ortasına erişmeden içinde verdiği savaşa yenik düşmüştü. Topuklarının üstünde dönerek hızla kapıya doğru gidip kapıyı ardına kadar açmasıyla kendisini Nick'in kolları arasında buldu. Nick bir elini kapının üst çerçevesine koymuş dururken yüzünde şeytani ve hoşnut bir gülümsemeyle Lauren'ın kızaran suratına bakıyordu.

"Merhaba, Lauren. Buralardaydım, sana uğramak istedim."

"Ne istiyorsun, Nick?" Lauren içini çekti, mavi gözlerini onunkilere dikmişti.

"Sem."

Kararlı bir şekilde tekrar kapıyı kapatmaya kalkıştığında Nick elini araya koyarak onu durdurdu. "Gerçekten gitmemi mi istiyorsun?"

"Sana Çarşamba günü *benim* ne istediğimin bununla hiçbir ilgisinin olmadığını söyledim. Önemli olan kendi iyiliğim ve..."

Nick çocukça bir gülümsemeyle sözünü kesti. "Sana söz veriyorum asla kıyafetlerini giymem, harçlığını ya da erkek arkadaşlarını da çalmam. Ve eğer bana bir daha Nicky demeyeceğin üzerine yemin edersen, seni ısırmam." Bu sözler üzerine Lauren gülümsemesine engel olamamıştı.

Kenara çekilip geçmesine izin verdi ve sonra ceketini alıp giysi dolabına astı. Arkasını döndüğünde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Nick'in sırtını kapalı kapıya yasladığını gördü. "Tekrar düşündüm de..." Şeytani bir şekilde sırıttı. "O kısmı geri alıyorum. Seni ısırmak çok hoşuma giderdi."

"Sapık!" diye onu kışkırtarak karşılık verdi Lauren. Heyecandan kalbi öylesine hızlı atıyordu ki söylediklerinin farkında bile değildi.

"Yanıma gelirsen, sana ne kadar sapık olabileceğimi gösteririm," diye yumuşak bir sesle rica etti Nick.

Lauren dikkatle bir adım geri çekildi. "Kesinlikle hayır. Kahve mi içersin, kola mı?"

"Fark etmez."

"O zaman kahve hazırlıyorum."

"Önce beni öp."

Lauren omzunun üzerinden ona bir bakış attıktan sonra mutfağa doğru yürüdü. Kahve hazırladığı sırada Nick'in

mutfak kapısının girişinde durup kendisini izlediğinin farkındaydı.

"Sana böyle bir yerde yaşayabileceğin kadar maaş veriyor muyum?" diye sordu gelişigüzel bir şekilde.

"Hayır. Bu bölgede hırsızlık sorunu var, o nedenle eve göz kulak olurken kira vermeden burada kalabiliyorum." Kendisine doğru yürüdüğünü duyunca telaşla masaya doğru dönüp fincanları ve tabakları yerleştirdi. Doğruduğunda Nick'in arkasında durduğunu biliyordu ama dönüp onunla yüzleşmekten başka şansı yoktu.

"Beni özledin mi?" diye sordu.

"Sence?" diye sertçe kaçamak bir yanıt verdi ama Nick gülmeye başladığına göre yeterince sert olamamıştı.

"Güzel. Ne kadar özledin?"

"Bugün egonun okşanmasına mı ihtiyacın var?" diye hafifçe karşılık verdi.

"Evet."

"Öyle mi, neden peki?"

"Çünkü yirmi üç yaşında güzel bir kadına vuruldum ve onu bir türlü aklımdan çıkaramıyorum."

"Çok yazık," dedi Lauren, bir yandan da hissettiği mutluluğu saklamaya çalışıyordu.

"Değil mi?" diye alay etti. "O tenime batan bir diken, ayağımın altında beliren bir su kabarcığı gibi. Gözleri melek, vücudu aklıma uyuşturuyor, ayrıca bir ingilizce profesörünün kelime bilgisine ve bıçak kadar keskin bir dile sahip."

"Teşekkür etmeliyim, sanırım."

Ellerini kollarına, sonra da omuzlarının kıvrımlarına götürüp sıkıca tutarak göğsüne birkaç santim mesafe ka-

lana dek onu kendisine doğru çekti. "Ve ondan hoşlanıyorum," diye ekledi.

Ağzını kasıtlı bir şekilde yavaşça aşağı doğru götürürken Lauren çaresizce dudaklarının kendi dudaklarını kavramasını bekliyordu. Ama bunun yerine dudaklarını es geçip boynunu ve omuzlarını keşfe çıkmıştı. Önünde Nick'in vücudu arkasında mutfak masası olduğundan Lauren'in orada öylece durmaktan başka elinden bir şey gelmiyordu. Alnında bıraktığı öpücükler tenini yakıyordu, sonra yavaşça dudaklarına doğru inmeye başladı. Fakat çok az bir mesafe kala durdu ve önceki isteğini tekrar etti: "Öp beni, Lauren."

"Hayır," diye fısıldadı titreyerek.

Nick omuzlarını silkip acele etmeden diğer yanağını öpmeye başladı, kulağına geldiğinde onu öpmeye ara verip tüm kıvrımlarını ve boşluğunu diliyle takip etti. Kulak memesini hafifçe ısırınca Lauren şaşkınlıkla irkildi. Aralarında tuhaf bir akımın dolaştığını fark edince ikisi birden bunun verdiği müthiş şaşkınlıkla kaskatı kesildi. "Tanrım!" diye mırıldandı Nick ve dudakları yeniden Lauren'in boynundan omuzlarına doğru inmeye başladı.

"Nick, lütfen..." diye güçsüzce fısıldadı Lauren.

"Lütfen ne?" diye boğazına doğru mırıldandı. "Lütfen ikimizi de bu durumdan kurtar mı demek istiyorsun?"

"Hayır!"

Kafasını kaldırırken, "Hayır mı?" diye tekrarladı yumuşak bir sesle. "Seni öpmemi, üstündekileri çıkarmamı ve seninle sevişmemi istemiyor musun?" Dudakları onu tahrik edecek kadar yakındı ve tekrar sertçe kendisini öptüğünü hissetmek isteyen Lauren neredeyse bayılmak üzereydi. Ama bunun yerine Nick başını hafifçe eğerek dudaklarını

onunkilere dokundurdu. "Lütfen, öp beni," dedi ikna edici boğuk bir sesle. "Harbor Springs'teyken beni öpüşünü, kollarımın arasındayken ne kadar sıcak ve güzel olduğunu düşünüp duruyorum..."

Sessizce inleyerek teslim olan Lauren ellerini Nick'in kaslı göğsünün üzerinde kaydırıp onu öptü. Nick'in vücudunun ürperdiğini, kollarını etrafına dolamadan hemen önce dudaklarına karşı kesilen nefesini ve tutkuyla ağzını açtığını hissedebiliyordu.

En sonunda dudaklarını dudaklarından çektiğinde arzu şiddetli bir şekilde vücudunda gezinmeye başlamıştı. "Yatak odası ne tarafta?" diye boğuk bir sesle fısıldadı.

Lauren kollarının arasından uzaklaşıp gözlerini ona dikti. Nick'in yüzü kızarmıştı ve gri gözleri arzudan ıslı ıslı parılıyordu. Bu ısrarcı gözlere bakıp güçlü tutkusuna teslim olduğu en son zamanı hatırladı. Hatıraları içini ürpertircesine ardı ardına gözlerinin önünden geçiyordu: Nick onunla Harbor Springs'teyken sevişmiş, sanki ona doyamıyormuş gibi onu kollarının arasında tutup okşamış ve sonra hiçbir şey olmamış gibi evine göndermişti. Ardından Lauren onun sırf fiziksel zevk uğruna, duygusal açıdan en ufak bir şey hissetmediği bir kadınla hassas, tutkulu ve sert bir şekilde sevişebileceğini utanarak ve üzülerek öğrenmişti.

Lauren, Nick'in şu an kendisini Harbor Springs'teyken istediğinden daha fazla istediğini biliyor, bunu hissedebiliyordu. Hatta neredeyse Nick'in tutkudan fazlasını hissettiğine bile inanmak üzereydi ki Harbor Springs'teyken de böyle olduğuna inanmıştı. Ama bu kez emin olmak istiyordu. Gururu Nick'in onu tekrar kullanmasına izin vermeyecekti.

"Nick..." dedi gergin bir şekilde. "Sanırım önce birbirimizi tanısak daha iyi olur."

"Zaten birbirimizi tanıyoruz," diye ona hatırlattı Nick. "Hem de çok yakından."

"Demek istediğim... Herhangi bir şeye başlamadan önce... Birbirimizi daha iyi tanımamızı istiyorum."

"Biz çoktan bir şeye başladık, Lauren," dedi. Sesinden sabırsızlandığını belli oluyordu. "Ve ben bunu sonuçlandırmak istiyorum. Sen de öyle."

"Hayır, ben..." Nick uzanıp göğüslerinin belirgin yuvarekliliğini kavrayıp başparmaklarını sertleşen göğüs uçlarının etrafında gezdirmeye başlayınca nefesi kesildi.

"Beni ne kadar istediğini hissedebiliyorum," dedi Nick. Ellerini aşağı doğru indirip kalçalarını kavradı ve onu kendisine doğru çekerek sertleşen erkekliğini fark etmesini sağladı. "Ve sen de seni ne kadar istediğimi hissedebiliyorsun. O halde birbirimiz hakkında bilmemiz gereken başka ne var? Başka neyin önemi var?"

"Neyin mi önemi var?" Lauren sertçe kollarının arasından kendisini kurtardı. "Bana bunu nasıl sorarsın? Sana senin gibi sıradan, duygusal olmayan bir ilişkiyi kaldıramayacağımı söyledim. Benimle ne yapmaya çalışıyorsun?"

Nick'in çenesi gerilmişti. "Haftalardır ikimizin de başına giren ağrıyı dindirebilmek için seni o yatak odasına götürmeye çalışıyorum. Seninle tüm gün, yorgunluktan hareket edemeyecek hale gelene dek sevişmek istiyorum. Ya da... Eğer daha açık konuşmamı istersen..."

"Peki ya sonra?" diye öfkeyle sordu Lauren. "Kuralları bilmek istiyorum, lanet olsun! Bugün sevişir, yarın sıradan arkadaşlarımız gibi davranırsınız, öyle mi? İstersen yarın başka bir kadınla sevişebilirsiniz ve benim bunun üzerinde

durmamam gerekir, değil mi? Ve yarın eğer ben de başka bir adamla sevişirsem hiç umrunda olmaz... *Doğru mu?*"

"Evet," diye sertçe yanıt verdi Nick.

Lauren cevabını almıştı -Nick ona öncekinden daha fazla değer vermiyordu. Sadece onu daha fazla istiyordu. Yorgun bir şekilde, "Kahve hazır," dedi.

"Ben de hazırım," dedi kabaca.

"Ama ben değilim!" Lauren'ın kızgınlığı giderek artıyordu. "Senin bir Pazar günü öğleden sonrası oyun arkadaşın olmaya kazır değilim. Eğer canın sıkılıyorsa git ve geçici bir ilişkiyi kaldırabilecek biriyle oyun oyna."

"Benden ne istiyorsun?" diye soğuk bir şekilde sordu.

Lauren içinden, *beni sevmeni istiyorum*, diye geçirdi. "Senden hiçbir şey istemiyorum," dedi. "Sadece git ve beni yalnız bırak."

Nick küstah bakışlarla onu süzdü. "Gitmeden önce sana bir tavsiye vermek istiyorum," dedi buz gibi bir sesle. "Büyü biraz!"

Lauren suratına tokat yemiş gibi hissediyordu. Çileden çıkmış bir şekilde ona hakaret etmeye başladı. "Son derece haklısın!" dedi öfkeyle. "Yapmam gereken bu. Bugünden itibaren bir yetişkin gibi davranıp *tavsiyeni* uygulamaya başlayacağım! Hoşuma giden her erkekle birlikte olacağım. Sen hariç. Sen benim için çok yaşlı ve gülünçsün. Şimdi defol evimden!"

Nick cebinden ufak kadife bir kutu çıkarıp sertçe mutfak masasına koydu. "Sana bir çift küpe borçluydum," dedi uzun adımlarla mutfaktan dışarı çıkarken.

Lauren ön kapının şiddetle çarptığını duydu, ardından titreyen parmaklarıyla ufak kutuyu alıp açtı. İçinde annesinin altın halka küpelerini bulmayı umuyordu ama onun

yerine ışıldayan bir çift inci küpe vardı. K pelerin durduğu kutu o kadar narindi ki inciler havada asılı kalan iki tane kocaman yağmur damlası gibi görünüyordu. Lauren birden kutuyu kapattı. Sinirli bir şekilde hangi kız arkadaşının bu küpeleri yatağında kaybettiğini düşünmeye başlamıştı. Yoksa küpeler ona italya'dan aldığı *hediyesi* miydi?

Üst kata çıkıp çantasını ve omuzlarını örtmek için daha sıcak tutan bir kazak aldı. Planladığı gibi Jim'e doğum günü hediyesi almak için alışverişe çıkacak ve son bir saat içinde olanları tamamen aklından çıkaracaktı. Nick Sinclair artık aklını meşgul etmeyecekti. Onu zihninden silecekti. Fakat alt çekmeceyi açar açmaz o aşağılık herifi in ördüğü güzel kazağ  bakakalmıştı.

Kazağı çekmeceden çıkardı. Jim neredeyse Nick'le aynı  l  deydi ve muhtemelen bu kazağı çok sevecekti. İçine işleyen acıya aldırmayarak kazağı ona vermeye karar verdi.

On 7*><Lşinci ^Bb'LUm

Lauren ertesi sabah üzerinde şık, bordo renkli bir takım ile kararlı bir şekilde ışı l ışı l gülümseyerek ofise girdi. Jim ona bakar bakmaz gülümsemeye başlamıştı. "Lauren, muhteşem görünüyorsun... Ama senin üst katta olman gerekmiyor muydu?"

Lauren ona mektuplarını verirken, "Artık gerekmiyor," diye yanıtladı. *Küçük oyunları* bittiğine göre Nick'in sabahları onu artık yukarıda istemeyeceğini düşünmüştü.

Ama yanılmıştı. Beş dakika sonra Lauren'in üzerinde çalıştığı bir rapor hakkında konuştukları sırada Jim'in masasındaki telefon çalmıştı. "Arayan Nick," dedi Jim ahizeyi ona uzatırken.

Nick'in sesi kamçı gibiydi. "Hemen yukarı gel! Sana tüm gün burada olmanı istediğimi söyledim ve bu konuda ciddiğim. Şimdi kımıl da!"

Telefonu yüzüne kapatınca Lauren ahizeye sanki az önce onu ısırmış gibi baktı. Nick'in onunla böyle konuşa-

cağını beklememişti. Daha önce kimse kendisiyle bu gibi bir ses tonuyla konuşmamıştı. "Üst kata çıksam iyi olacak," dedi telaşla yerinden doğrulurken.

Jim'in yüzünde kuşku dolu bir ifade belirdi. "Bu kez onu neyin sinirlendirdiğini merak ediyorum."

"Sanırım ben sinirlendirdim." Jim'in yakışıklı suratına yavaşça yayılan ciddi gülümsemeyi görmüştü ama buna ayıracak vakti yoktu.

Birkaç dakika içinde Lauren sakın görünmeyi başarak Nick'in odasının kapısını tıklattı. Orada olduğunu fark etmesi için iki dakika boyunca bekledi, ancak Nick ona yukarı çıkması için bağırdıktan sonra masasında yazı yazıp varlığını görmezden gelmeye devam ediyordu. Sinirli bir şekilde omuzlarını silkerek masasına doğru gidip küçük kadife mücevher kutusunu ona doğru uzattı.

"Bunlar annemin küpeleri değil ve onları istemiyorum," dedi taş gibi sert suratına doğru. "Annemin küpeleri sıradan altın, halka küpelerdi, inci değil. Bu küpelerin küçük bir parçası kadar bile değerli değillerdi, sadece manevi değerleri vardı. Benim için paha biçilmezlerdi. O küpeler benim için çok *önemliydi* ve onları geri istiyorum. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Elbette," diyerek soğuk bir şekilde kafasını kaldırmadan yanıtladı Nick. Elini uzatıp Mary'yi çağırmak için düğmeye bastı. "Ama onlar kayboldu. Ve onları sana geri getiremeyeceğime göre, sana benim için manevi değeri olan bir şey vermek istedim. O küpeler büyükanneme aitti."

Lauren'ın midesi düğümlenmişti, "Yine de onları kabul edemem," derken sesindeki kırgınlık kaybolmuştu.

"O halde buraya bırak." Masasının köşesini işaret etti.

Lauren kutuyu bırakıp geçici ofisine geri döndü. Bir

dakika sonra Mary peşinden gitti, arkasından Nick'in ofisinin kapısını kapatıp Lauren'ın masasına doğru ilerledi. İçten bir şekilde gülümseyerek az önce Nick'in ona verdiği talimatları aktardı. "Önümüzdeki birkaç gün içinde Bay Rossi'den bir telefon bekliyor. Adam aramaya karar verdiği zaman burada hazır olmanı ve çevirmenlik yapmanı istiyor. Bu arada işlerimin bir kısmında bana yardımcı olursan çok sevinirim. Eğer hâlâ boş vaktin kalırsa, Jim'in işlerinden bazılarını buraya getirebilirsin."

Lauren sonraki üç gün boyunca Nick'in hayal bile edemeyeceği yönlerini görmüştü. Durmaksızın peşinden koşan muzip adam gitmiş, yerine oldukça göz korkutucu, soğuk ve mesafeli bir resmiyetle davranan güçlü, hareketli bir iş adamı gelmişti. Telefonda ya da toplantıda olmadığı zamanlarda Lauren'a not tutturuyor ya da masasında çalışıyordu. Sabahları ondan önce işe geliyor ve Lauren işten çıkarken bile orada oluyordu. Yardımcı sekreteri olarak Lauren onun herhangi bir şekilde canını sıkmaktan son derece korkuyordu. Nick'in hata yapmasını beklediğini, böylece onu kovmak için geçerli bir sebebi olacağını biliyordu.

Çarşamba günü Lauren'ın korktuğu başına geldi; Nick'in dikte ettirdiği detaylı bir sözleşmenin bir paragrafını gözden kaçırmıştı. Nick dahili telefondan sert bir ses tonuyla kendisini çağırdığında, Lauren zamanın geldiğini anlayarak ve tüm vücudu titreyerek ofisine gitti. Ama canlı canlı derisini yüzmek yerine -ki Lauren aslında yapmak istediğinin bu olduğunu biliyordu- hatasını gösterdikten sonra sözleşmeyi ona uzattı. "Tekrar yaz," dedi sertçe. "Ve bu kez doğru olsun."

Bu sözlerin ardından Lauren az da olsa rahatladığını hissetti. Eğer Nick onu bu hatası yüzünen kovmadıysa, anlaşılan ondan kurtulmak için bir bahane aramıyordu. İşini ne kadar kötü yaparsa yapsın, Rossi'den gelecek telefon için ofiste hazır olmasına ihtiyacı vardı.

Aynı gün öğle saatlerinde nefes nefese bir ses, "Ben Vicky Stewart," diyerek Lauren'a kendisini tanıttı. Lauren kafasını kaldırıp baktığında karşısında inanılmaz bir esmer güzelinin durduğunu gördü.

"Şehirdeydim ve Nicky... Bay Sinclair'in öğle yemeği için müsait olup olmadığını görmek için uğramaya karar verdim," dedi Lauren'a. "Ona geldiğimi söylemene gerek yok, içeri girebilirim."

Birkaç dakika sonra Vicky ve Nicky ofisten birlikte çıkıp asansöre doğru ilerlediler. Samimi bir şekilde elini Vicky'nin sırtının aşağısına koyan Nick, esmer güzelin anlattıklarına gülmekle meşguldü.

Lauren hemen daktilosunun başına geçti. Vicky Stewart'in yavaş yavaş konuşma tarzından, Nick'e sahip-
lenici bir şekilde bakmasından ve sessizce gülmesinden nefret ediyordu. Aslında ona dair her şeyden nefret ediyordu ve nedenini de çok iyi biliyordu -çünkü ümitsizce, geri dönülemez ve sırılısıklam bir şekilde Nick Sinclair'e âşıktı.

Onunla ilgili her şeye tapıyordu... Etrafını saran güç ve otoriteden uzun adımlarındaki özgüvene, derin düşüncelere daldığında yüzünde beliren ifadeye kadar her şeyine tapıyordu. Pahalı kıyafetlerini üzerinde taşıyış şekline ve telefonda konuştuğu kişiyi dinlerken altın kalemını dalgın dalgın parmaklarının arasında çevirişine bayılıyordu. O... Lauren kendisine acı verip umutsuz hissetmesine neden

olan bir üzüntüyle onun dünyadaki en güçlü, en merak uyandıran ve en enerjik erkek olduğuna karar verdi. Ve Nick daha önce gözüne hiç bu kadar erişilmez görünmemişti.

"O kadar üzülmene gerek yok, canım," dedi Mary Calahan öğle yemeğine çıkmak için ayağa kalkarken. "Hayatında bir sürü Vicky Stewart oldu. Ama hiçbiri çok uzun sürmedi."

Mary'nin içini rahatlatmaya çalışması Lauren'ın kendisini daha kötü hissetmesine neden olmuştu. Mary'nin sadece Nick'le arasında olanları değil, Lauren'ın şu an Nick'e karşı neler hissettiğini de bildiğinden şüpheleniyordu. "Ne yaptığı umrumda değil!" dedi gururlu ama kızgın bir ses tonuyla.

"Öyle mi?" Mary ona gülümseyerek karşılık verdikten sonra öğle yemeğine gitti.

Nick öğleden sonraya dek dönmemişti ve Lauren bu süre boyunca öfkeyle onun kimin yatağına -kendisinininkine mi, Vicky'ninkine mi- girdiğini düşünüp durmuştu.

Ofisten ayrıldığında, kıskançlıktan o kadar sinirleri bozulmuş ve böylesine ahlaksız bir adamı sevdiği için kendisinden o kadar tiksiniyordu ki şiddetli bir şekilde başı ağrı-maya başlamıştı. Eve dönünce de amaçsız bir şekilde lüks oturma odasında gezinip durmuştu.

Nick'in yanında olmak her geçen gün onu daha da çok üzüyordu. Sinco'dan ayrılmak zorundaydı -ona bu kadar yakın olup onu sevdiği halde başka bir kadının yanında olduğunu görmeye dayanamıyordu. Kendisine sırf mecbur olduğu için yanında bulundurduğu ama varlığından hiç hoşlanmadığı bir ofis malzemesiymiş gibi bakmasına katlanamıyordu.

Birdenbire Lauren'ın içinden hem Nick Sinclair'e hem de Philip Whitworth'a canınız cehenneme demek, tüm eşyalarını toplayıp evine, ailesinin ve arkadaşlarının yanına dönmek geldi. Ama elbette bunu yapamazdı. Onların paraya...

Aniden durdu, aklına çoktan düşünmüş olması gereken bir çözüm gelmişti. Detroit'te işini iyi yapan sekreterlere ihtiyacı olan ve onlara yüksek maaş ödeyen başka büyük şirketler de olmalıydı. Jim'in doğum günü keki için malzeme almaya gittiğinde bir de gazete alacak ve hiç vakit kaybetmeden yeni bir iş aramaya başlayacaktı.

Bu arada geçen sene kendisine ders veren Jonathan Van Slyke'ı arayıp ona kuyruklu piyanosunu satın almasını da teklif edecekti. Görür görmez o piyanoyu istediğini biliyordu.

Piyanosunu satmayı aklından geçirdiğinde hissettiği üzüntüye rağmen Lauren haftalardır ilk kez kendisini huzur dolu hissediyordu. Ucuz, ufak bir ev bulup buradan taşınacaktı. O zamana dek Sinco'da elinden geldiğince iyi bir iş çıkaracaktı -ve eğer Philip'in ona verdiği isimlerden birini duyarsa, duyar duymaz unutacaktı. Philip kendi kirli işlerini kendi başına yapmak zorunda kalacaktı. Lauren, Nick'e asla ihanet edemezdi.

Ertesi sabah Lauren mermer lobide yürürken dikkatli bir şekilde Jim'in doğum günü kekinin yanı sıra içinde bir de pakete sarılı gri kazağın bulunduğu kutuyu denge- de tutmaya çalışıyordu. Kendisini rahatlamış ve hafiflemiş hissediyordu, kahverengi bir takım elbise giymiş yaşlı bir adam asansöre binebilmesi için ona yol verdiğinde gülüm- sedi.

On üçüncü katta duran asansörün kapıları açılınca La- uren koridorun tam karşısında bulunan, üzerinde Global Endüstri Güvenlik Bölümü yazan kapıyı gördü.

"Affedersiniz," dedi kahverengi takım elbiseli adam. "Bu katta inmeliyim."

Lauren kenara çekilince yanından geçip gitti. Lauren yaşlı adamın koridorda ilerleyerek güvenlik ofisine doğru gidişini izledi.

Güvenlik bölümünün en önemli görevi, başta esas araş- tırmaların yürütüldüğü ülke çapındaki tesisler olmak üze-

re Global Endüstri'nin tüm üretim tesislerini ya da devlet sözleşmelerinin dahil olduğu işleri korumaktı. Ama burada, genel merkezde, güvenlik bölümü genelde evrak işlerini yürütüyordu. Detroit'in yöneticisi olan Jack Collins oldukça sıkılmış olsa da bozulan sağlığı ve ilerleyen yaşı onü araziden uzaklaştırıp bu masa başı işini kabul etmeye zorlamıştı.

Rudy adındaki oldukça hevesli, yuvarlak yüzlü asistanı Jack ofise girdiğinde ayaklarını masasının üzerine uzatmış oturuyordu. Hemen yerinde doğrularak, "Eee, ne var ne yok?" diye sordu genç adam.

"Muhtemelen hiçbir şey." Jack evrak çantasını masasının üstüne koyup içinden üzerinde "GÜVENLİK SORUŞTURMASI RAPORU/LAUREN E. DANNER/ÇALIŞAN NUMARASI: 98753" yazan dosyayı çıkardı. Jack, Rudy'den pek hoşlanmıyordu ama emekli olmadan önceki işinin bir bölümü de onu eğitmekti. İstemeyerek açıklamaya başladı: "Az önce binadaki bir sekreterle ilgili yaptığımız soruşturmanın raporunu aldım."

"Sekreter mi?" Rudy hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Sekreterler hakkında güvenlik kontrolü yaptığımızı bilmiyordum."

"Normalde yapmıyoruz. Ama kendisine özel bir görev verildi... Gizli bir proje ve bilgisayar otomatikman onu seçip güvenlik soruşturması düzenlenmesini istedi."

"Peki sorun nedir?"

"Sorun şu ki Missouri'deki soruşturmacılar önceki patronuna teyit ettirdiklerinde kendisi için üniversiteye gittiği beş yıl boyunca yarı zamanlı çalıştığını söylemiş. Sinco'daki Weatherby'ın sandığı gibi tam zamanlı değil."

"Yani başvuru formunda yalan söylemiş, öyle mi?" diye sordu meraklanmaya başlayan Rudy.

"Evet ama sorun sadece bu değil. Tam olarak, orada tam zamanlı çalıştığını söylememiş. Aslında üniversiteye hiç gitmediğini belirterek yalan söylemiş. Missouri'deki soruşturmacılar üniversiteyi kontrol ettiklerinde sadece mezun olmadığını aynı zamanda yüksek lisans diploması olduğunu da öğrenmişler."

"Eğer üniversiteye gittiyse neden gitmediğini söylemiş olabilir ki?"

"Canımı sıkan da bu. Üniversiteye gitmediği halde gittiğini iddia etmiş olsa bunu anlayabilirdim. Üniversite diplomasının işe girmesine yardımcı olacağını sandığını düşünürdüm."

"Canını sıkan başka ne var?"

Kafasını kaldıran Jack, Rudy'nin yuvarlak suratına ve hevesli gözlerine bakıp omuzlarını silkti. "Hiçbir şey," diye yalan söyledi. "Sadece içimin rahat etmesi için onu soruşturmaya devam etmek istiyorum. Bu hafta sonu birkaç test için hastaneye gideceğim ama Pazartesi günü bu konuda çalışmaya başlarım."

"Sen hastanedeyken onu benim soruşturmama ne dersin?"

"Eğer daha fazla test için beni orada tutmaya karar verirlerse seni arar ve ne yapman gerektiğini söylerim."

Lauren ofise girdiğinde, "Bugün benim doğum günüm," dedi Jim. "Normalde sekreterler patronları için kek getirir ama sanırım bu kuralı bilecek kadar uzun bir süredir burada değilsin." Sesi biraz üzgün geliyordu.

Lauren gülmeye başladı. O ana dek Philip Whitworth'a

verdiği sözün üzerinde ne kadar büyük bir yük oluşturduğunu fark etmemişti. Bu ağırlık aniden kaybolmuştu. "Sana sadece kek pişirmekle kalmadım, ayrıca senin, için bir de hediyem var," dedi neşeyle. "Ben yaptım." I

Jim Lauren'ın kendisine uzattığı paketi açıp kazağı görünce çocuk gibi sevindi. "Zahmet etmeseydin..." Kazağı üzerine tuttuğu sırada neşe içinde gülüyordu. "Ama etmene sevindim."

"Sana doğum günün kutlu olsun demek ve bana her konuda yardım ettiğin için teşekkür etmek istemişim," dedi Lauren.

"Aklıma gelmişken, Mary bana Nick'in her an patlamak üzere olan bir dinamit gibi olduğunu söyledi. Tüm işlerle çok iyi başa çıkıyormuşsun. Anlaşılan onun beğenisini tamamen kazanmışsın," diye ekledi Jim sessizce.

"Ben de Mary'den hoşlanıyorum," dedi Lauren. Nick'ten bahsettiği için gözleri gölgelenmişti.

Jim, Lauren üst kata çıkana kadar bekledi ve sonra telefonunu alıp dört numaraya bastı. "Mary, bu sabah oradaki son durum nasıl?"

"Kesinlikle patlamaya hazır," diyip güldü Mary.

"Nick öğleden sonra ofiste olacak mı?"

"Evet, neden?"

"Yanında kibrit çıkıp neler olacağını görmeye karar verdim."

"Jimmy, sakın yapma!" dedi boğuk ve sert bir sesle Mary.

"Saat beşten biraz önce görüşürüz, güzelim," dedi Jim ve Mary'nin uyarısına kulak asmayarak güldü.

Lauren öğle yemeğinden döndüğünde masasının üzeri-

210.

rinde bir vazo gördü. Nefes kesecek kadar muhteşem görünen iki düzine gül vazonun içine zarif bir şekilde yerleştirilmişti. Zarfın içinden çıkardığı karta şaşkınlıkla bakakaldı Lauren. Üzerinde, "Teşekkür ederim, tatlım," yazılıydı ve sonunda J harfi vardı.

Lauren kafasını kaldırdığında gelişigüzel bir şekilde omzunu kapıya yaslamış olan Nick'in girişte durduğunu fark etti. Ama çenesinin gerginliğinde ya da gri gözlerinin donukluğunda tesadüfi hiçbir şey yoktu. "Gizli bir hayranından mı?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

Lauren son dört gündür ilk defa ona hitap ediyordu. "Pek de gizli bir hayran sayılmaz," diye kaçamak bir yanıt verdi.

"Kimden?"

Lauren ciddi anlamda gerilmişti. Nick o kadar kızgın görünüyordu ki Jim'in isminden bahsetmenin akıllıca olmadığına düşündü. "Tam olarak emin değilim."

"Tam olarak emin değil misin?" diyiverdi Nick. "İsmi J harfiyle başlayan kaç adamla görüşüyorsun? Kaçı teşekkür etmek için yüz dolardan pahalı güllere layık olduğunu düşünüyor?"

"Yüz dolar mı?" diye tekrar eden Lauren dile getirilen miktara o kadar şaşırmıştı ki Nick'in zarfı açıp içindeki kartı okumuş olma ihtimalini tamamen göz ardı etmişti.

"Giderek daha iyiye gidiyor olmalısın," diye kabaca dalga geçti Nick.

Her ne kadar ürkmüş olsa da Lauren çenesini kaldırdı. "Artık daha iyi öğretmenlerim var!"

Buz gibi bakışlarla onu tepeden tırnağa süzen Nick arkasını dönüp ofisine gitti ve günün geri kalan kısmı boyunca Lauren'ı tamamen yalnız başına bıraktı.

Jim beşe beş kala üzerinde gri kazağı ve iki tabağa paylaştırdığı dört dilim kekle Mary'nin ofisine girdi. Tabakları Mary'nin boş masasının üzerine koyup kapı girişinden Nick'in ofisine doğru baktı. "Mary nerede?" diye sordu.

"Bir saat önce çıktı," dedi Lauren. "En yakın yangın söndürücünün asansörün yanında olduğunu söylememi istedi... Her ne demekse. Hemen dönerim. Bu mektupları Nick'e götürmeliyim."

Ayağa kalkıp masasının etrafını döndüğünde elindeki mektuplara bakıyordu, fakat bir anda şaşkınlıktan olduğu yerde kalakaldı. "Seni çok özledim, sevgilim," diyen Jim onu kollarına almıştı bile.

Jim kısa bir süre sonra aniden onu bırakınca Lauren geriye doğru bir adım sendeledi. "Nick!" dedi. "Lauren'in bana doğum günü hediyesi olarak verdiği kazağa bak. Kendi örmüş. Sana bir dilim kek getirdim... Onu da kendisi pişirmiş." Nick'in yüzündeki sert ifadeyi görmezden gelip gülerek ekledi: "Aşağı dönmeliyim." Lauren'a dönüp, "Sonra görüşürüz, canım," dedikten sonra dışarı çıktı.

Lauren şoke olmuş bir şekilde arkasından bakakalmıştı. Nick onu hızla kendisine doğru çevirdiğinde hâlâ Jim'in arkasından bakıyordu. "Seni intikam düşkünü küçük fahişe, ona benim kazağımı vermişsin! Bana ait olan başka neyi aldı, söyle?"

Sesi yükselen Lauren, "Başka neyi mi aldı?" diye tekrarladı. "Sen neden söz ediyorsun?"

Nick'in kavrayışı sıkılaşmıştı. "Nefis vücudundan, tatlım. Bundan söz ediyorum."

Lauren'ın şaşkınlığının yerini önce idrak daha sonra da öfke almıştı. "Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin, seni ikiyüzlü!" diyerek patladı Lauren. Artık on-

dan çekinmeyecek kadar kızgındı. "Seninle tanıştığımдан beri bana bir kadının istediğı erkekle cinsel ihtiyaçlarını tatmin etmesinde hiçbir kötölüğün olmadığını söyleyip duruyorsun. Ama şimdi..." Öfkesi neredeyse nefesinin kesilmesine sebep olmuştu. "Ama öyle yaptığımı sandığında bana hakaret etmekten de geri kalmıyorsun. Hem de onca insanın içinde sen... Yatak odası Olimpiyatlarında Birleşmiş Milletler adına mücadele eden sen!"

Nick ellerini hızla geri çekti. Kısık ama tehlikeli bir şekilde kontrollü bir sesle, "Çık git buradan, Lauren," dedi.

Lauren gittikten sonra öfke ve üzüntü içinde yılan gibi kıvranıp dururken bara gidip kendisine sert bir burbon doldurdu.

Lauren'ın bir sevgilisi vardı. Lauren'ın muhtemelen birden çok sevgilisi vardı.

Pişmanlık asit gibi içine yayılmıştı. Lauren artık insanların sevişmeden önce birbirlerine âşık olması gerektiğine inanan romantik bakışlı bir aptal değildi. O güzel vücudu başkaları tarafından tamamen keşfedilmişti. Nick'in gözleri önünde onun Jim'in kolları arasında çıırılçılak yatan görüntüsü belirmişti.

İkisini dikledikten sonra hissettiğı acıyı ve gözlerinin önünde beliren görüntüleri ortadan kaldırmak için bir tane daha doldurdu. Kadehini alıp kanepeye gitti, oturup ayaklarını sehpanın üzerine uzattı.

İçki yavaş yavaş onu uyuşturan sihirli etkisini göstermiş ve öfkesi dinmişti. Yerinde ise sızlayan bir boşluktan başka hiçbir şey kalmamıştı.

Ertesi sabah Lauren Jim'e, "Sen neyin etkisi altındasın böyle?" diye sordu.

Jim sırtıyordu. "Kontrol edemediğim bir dürtünün diyebiliriz."

"Çılgınlıklademeyi tercih ederim!" diye bağırdı. "Ne kadar kızdığını tahmin edemezsin. Bana hakaret etti! Sanırım delirdi."

"Bence de," dedi Jim halinden memnun bir şekilde. "O sana deli oluyor. Ayrıca Mary de böyle düşünüyor."

Lauren gözlerini devirdi. "O halde *hepiniz* delirmişsiniz. Yukarıda onunla birlikte çalışmam gerekiyor. Şimdi bunu nasıl yapacağım?"

Jim gülmeye başladı. "Çok ama çok dikkatli olmalısın," diye ona tavsiye etti.

Bir saat içerisinde Lauren, Jim'in ne demek istediğini anlamış ve sonraki günler boyunca kendini bıçak sırtında yaşıyormuş gibi hissetmişti. Nick insanüstü bir hızla çalışmaya başlayınca, üst düzey yöneticilerinden getir götür işleriyle uğraşan insanlara kadar herkesin onun hızına yetiştirebilmek için deli gibi koşturmasına ve onu sinirlendirmekten kaçınmalarına sebep olmuştu.

Eğer herhangi birinin çabaları onu memnun etmişse sevinçli bir şekilde oldukça kibar davranıyordu. Ama eğer memnun olmadıysa -ve genelde olmuyordu- Lauren'in kanını dondurur bir şekilde buz gibi bir acımasızlıkla sorumlu kişiye saldırıyordu. Demokratik bir tarafsızlıkla hoşnutsuzluğunu santral çalışanlarından başkan vekillerine dek herkese bulaştırıp santral çalışanlarını ağlatan, başkan vekillerini terleten onur kırıcı sözlerle herkesin canına okuyordu. Kendilerinden emin bir şekilde ofisine giren yüksek kademeli yöneticiler birkaç dakika içinde dışarı sıvışırken çok geçmeden hesap defterlerini kapıp bilgisayar çıktılarını korumak istemesine göğüslerine bastırarak

oradan kaçmak isteyecek olan müfettişleri uyaran bakışlar atıyorlardı.

Ertesi hafta Çarşamba günü sekseninci katta binadaki her kata ve her bölüme yayılan daha gergin bir hava hâkimdi. Asansörlerde kimse gülüşmüyor, fotokopi makinelerinin başında kimse dedikodu yapmıyordu. Yükselen tansiyondan sadece Mary Callahan etkilenmemiş görünüyordu. Ama Mary, Nick'in sert dilinden yakasını kurtarıırken aynı şey Lauren için geçerli değildi.

Mary'ye karşı her zaman kibar olan Nick onu günde en az üç kez arayan Vicky Stewart'a karşı ise son derece canayakın davranıyordu. Ne kadar meşgul ya da o an ne yapıyor olursa olsun, Vicky için her zaman vakit ayırabiliyordu. Ve o her aradığında telefonu alıp sandalyesine iyice yerleşiyordu. O kadınla konuşurken Nick'in sesindeki miskin, baştan çıkarıcı boğuk tonu duyan Lauren'ın ise her defasında yüreği burkuluyordu.

O Çarşamba akşamı, Nick'in Chicago'ya gitmesi gerekiyordu ve Lauren gittiğini görmek için sabırsızlanıyordu. Günlerce süren gerginliğin, kendisine sanki varlığı onu tiksindiriyormuş gibi davranmasının ardından soğukkanlılığının yok olduğunu hissediyor, öfkesine ve gözyaşlarına ancak iradesiyle hâkim olabiliyordu.

Gitmeden iki saat önce saat dörtte Nick muhasebe çalışanlarıyla yaptığı toplantıda Lauren'ı Mary'ye not almakta yardımcı olması için konferans salonuna çağırdı. Toplantı sırasında Lauren tüm dikkatini elindeki not defterine vermişti, Nick'in sesi havayı yırttığında kalemı sayfaların üzerinde uçuyordu. "Anderson!" diye bağırdı acımasızca. "Bakışlarını Bayan Danner'ın göğüslerinden alabilirsen bu toplantıyı bitirebiliriz." Lauren'ın yüzü kıpkırmızı olurken

yaşlı Anderson suratı kalp krizi geçirmek üzereymişçesine morarmıştı.

Muhasebe çalışanlarının sonuncusu da konferans salonunu terk ettikten sonra Lauren, Mary'nin onu uyaran bakışlarına aldırmayarak öfkeyle Nick'e döndü. "Umarım mutlusundur!" dedi kızgın bir sesle. "Sadece beni aşağılamakla kalmadın o yaşlı adam senin yüzünden neredeyse kalp krizi geçirecekti. Finalde ne yapmayı planlıyorsun?"

"Ağzını açan ilk kadını kovmayı planlıyorum," diye soğuk bir şekilde karşılık verdi Nick ve yanından geçip gidecek konferans salonundan çıktı.

Öfkeden deliye dönen Lauren peşinden gitmeye kalkıştığı sırada Mary onu durdurdu. Yüzünde neşeli bir tebessümle Nick'in ardından bakarken, "Onunla tartışma," dedi. Az önce bir mucizeye tanık olmuş gibi görünüyordu. "Şu anki ruh haliyle seni kovar ve hayatının geri kalanı boyunca pişmanlık duyar."

Lauren tereddüt edince nazik bir şekilde ekledi: "Cuma gecesine dek Chicago'dan dönmeyecek, bu da bize biraz dinlenmek için iki gün verir. Yarın dışarıda bir yerde uzun bir öğle yemeği yiyelim... Tony'nin restoranı olabilir. Bunu hak ettik."

Nick'in yakıcı enerjisi olmadan, ertesi sabah yönetici süiti rahatsız edici bir şekilde boş görünüyordu. Lauren kendi kendine son derece huzur verici olduğunu ve bu halini çok sevdiğini söylüyordu ama aslında hiç hoşlanmamıştı.

Öğlen Mary'le birlikte Lauren'ın önceden rezervasyon yaptırdığı Tony'nin restoranına gittiler. Sıradan, resmi siyah bir takım giyen başgarson restoranın girişinde du-

ruyordu, ancak Tony geldiklerini görünce hemen kapıya gitti. Neredeyse ayaklarını yerden kesercesine Mary'ye sarıldığını gören Lauren şaşkınlıkla bir adım geri çekildi. "Nick'in babası ve büyükbabası için çalıştığın zamanlar daha çok hoşuma gidiyordu," diyordu. "Eskiden en azından seni ve Nick'i görebiliyordum."

Sonra yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümsemeye Lauren'a döndü. "Evet, küçük Laurie, Nick'i, Mary'yi ve beni tanıyor-sun. Artık aileden birisin."

Onları masalarına kadar geçirdikten sonra Lauren'a gülümsedi. "Ricco sizinle ilgilenir," dedi. "Ricco senin çok güzel olduğunu düşünüyor... İsminden her bahsedildiğinde yüzü kızarıyor."

Siparişlerini alan Ricco'nun, Lauren'ın kadehine şarap doldururken yanakları kızarmıştı. Mary'nin gözleri ışıldıyordu ama o masadan ayrıldıktan sonra Lauren'a dönüp hiçbir giriş cümlesine gerek duymadan, "Nick hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

Şarap Lauren'ın genzine kaçmıştı. "Lütfen, bu güzel öğle yemeğinin tadını kaçırmayalım. Onun hakkında yeterince şey biliyorum."

"Ne gibi mesela?" diye üsteledi Mary kibarca.

"Kendini beğenmiş, ukala, huysuz, diktatör bir zorba olduğunu mesela!"

"Ve onu seviyorsun?" Bu bir soru değil düşünceydi.

"Evet," dedi Lauren sinirli bir şekilde.

Lauren'ın ses tonunu duyan Mary'nin neşesini saklamaya çalıştığı çok açıktı. "Onu sevdiğinden emindim. Ayrıca onun da seni sevdiğinden şüpheleniyorum."

Kalbinde alevlenen ıstırap dolu umudu bastırmaya ça-

lısan Lauren yüzünü masanın yanındaki mozaik cama çevirdi. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Öncelikle sana normalde hayatındaki kadınlara davrandığı gibi davranmıyorum."

"Bunun farkındayım. Başkalarına çok iyi davranıyor," dedi Lauren üzgün bir şekilde.

"Kesinlikle!" diyerek ona katıldı Mary. "Kadınlara karşı her zaman neşeli... Hoşgörülü ve umursamaz bir tavır takınır. İlişkisi sürdüğü sürece özenli ve canayakındır. Bir kadın canını sıkmaya başladığında, nazik ama kesin bir şekilde onu hayatından çıkarır. Bildiğim kadarıyla hiçbir kadın daha önce onda şefkat ya da tutkudan daha derin bir duygu uyandırmadı. Onu kıskandırmak için her ne kadar yaratıcı yöntemler geliştirseler de Nick eğlenmek ya da ara sıra hiddetlenmek dışında daha güçlü bir tepki göstermedi. Ve bu noktada devreye sen giriyorsun."

Nick'in yatağını paylaştığı diğer kadınlarla böylesine doğru bir şekilde kıyaslandığını duyan Lauren utanmıştı ama bunu inkâr etmesinin hiçbir yararı olmadığını biliyordu.

"Sen..." diye sessizce konuşmaya devam etti Mary. "İçindeki saf öfkeyi uyandırdın. Sana ve kendisine çok kızgın. Ama yine de seni hayatından çıkarmıyor; hatta seni aşağıya bile göndermiyor. Jim'in yanında çalışmana izin vermemesi ve Rossi nihayet telefon açtığında seni yukarı çağırmayı düşünmemesi sana da garip gelmiyor mu?"

"Bence benden intikam almak için böyle yapıyor," dedi Lauren suratını asarak.

"Bence de. Belki de ona hissettirdiğin duygular yüzünden senden intikam almaya çalışıyor. Ya da sana karşı hislerinin değişmesi için sende bir kusur bulmaya çalışıyor.

Bilmiyorum. Nick komplike bir adamdır. Jim, Ericka ve ben onunla çok yakınız ama bizlerle bile arasına belli bir mesafe koyuyor. Hiç kimseyle paylaşmayacağı bir yanı var, biz de dahil!.. Neden bu kadar çekingen görünüyorsun?" Mary sözünü kesip sordu.

Lauren içini çekti. "Aramızı yapmaya çalışıyorsun ama bana kalırsa yanlış kadınla konuşuyorsun. Ericka ile konuşmalısın, benimle değil."

"Aptal olma..."

"Birkaç hafta önce Harbor Springs'te verilen partiyle ilgili gazetede yazanları okudun mu?" Sözlerine devam etmeden önce utangaç bakışlarını Mary'nin yüzünden kaçırdı. "Nick'le birlikte Harbor Springs'teydim, Ericka geleceği için beni eve gönderdi. Ve bana ondan *iş arkadaşı* olarak bahsetti."

"Zaten öyle!" diyen Mary masanın üzerinden uzanıp Lauren'ın elini sıktı. "Çok yakın arkadaşlar, aynı zamanda iş arkadaşları oluyorlar... Hepsi bu. Nick onun babasının şirketinde yönetim kurulunda ve babası da Global Endüstri'nin yönetim kurulunda. Ericka Nick'ten Koy'daki evi satın alacaktı. O evi hep çok sevmiştir, muhtemelen Nick'le bir anlaşmaya varmak için oradaydı."

Zihni Nick'le olan durumunun hâlâ ümitsiz olduğunu hatırlatsa da rahatlayan ve sevinen Lauren'ın kalbi birdenbire hafiflemişti. En azından onu kız arkadaşının evine, kız arkadaşının yatağına götürmemişti! Ricco'nun yemekleri servis etmesini bekledikten sonra, "Nick'i ne kadar zamandır tanıyorsun?" diye sordu.

"Yıllardır," dedi Mary. 'Yirmi dört yaşındayken babası ve büyükbabası için muhasebeci olarak çalışmaya başla-

dım. Nick o zamanlar dört yaşındaydı. Altı ay sonra babasını kaybetti."

"Küçükken nasıldı?" Lauren kalbinin sahibi olan ama onu istemiyormuş gibi davranan güçlü ve esrarengiz adam hakkında olabildiğince çok şey bilmek için can atıyordu.

Mary özlemle gülümsedi. "Ona küçükken Nicky dedik. O görebileceğin en sevimli, koyu renk saçlı küçük şeytandı... Babası gibi gururlu ve bazen de inatçıydı. Kuvvetli, neşeli ve zekiydi... Her annenin sahip olmaktan gurur duyabileceği türde bir çocuktü. Kendi annesi hariç..." Yüz ifadesi durgunlaşmıştı.

Nick'in Harbor Springs'teyken annesi hakkında konuşmaya ne kadar isteksiz olduğunu hatırlayan Lauren, "Annesine ne oldu?" diye üsteledi. "Onun hakkında pek konuşmadı."

"Biraz bahsetmiş olmasına bile şaşarım. *Asla* onun hakkında konuşmaz." Geçmişten bahsederken Mary'nin gözleri dalmıştı. "Zengin, şımarık, nazlı ve huysuz olmasının yanı sıra son derece güzel bir kadındı. O bakması zevkli ama kolay kırılan içi boş bir Noel ağacı süsü gibiydi. Tüm kusurlarına rağmen Nicky ona tapardı.

"Kocası öldükten hemen sonra Nicky'yi büyükannesinin ve büyükbabasının yanında bırakarak çekip gitti. Nicky, evi terk ettikten aylar sonra bile dönmesini bekleyerek pencereden bakardı. Babasının öldüğünü ve ona geri dönemeyeceğinin farkındaydı ama annesinin de dönemeyeceğine inanmayı reddediyordu. Onun hakkında hiç soru sormaz, sadece onu *beklerdi*. İster istemez büyük ebeveynlerinin annesinin gelmesine izin vermediğini sandım, hatta açık konuşmak gerekirse bu yüzden onları suçladım... Fakat yanıldığımı çok geçmeden anladım.

"Ve sonra bir gün, Noel'den yaklaşık iki ay önce, Nicky pencerede onu beklemekten vazgeçti ve aniden ortalıkta fırtına gibi esmeye başladı. O zaman babası öleli neredeyse bir sene olmuştu. Annesi tekrar evlenmiş ve bir erkek çocuk doğurmuştu ama hiçbirimizin bebekten haberi yoktu. Her neyse... Nicky çok hareketliydi, beş sent kazanmak adına her türlü ufak tefek işi yapıyordu. Tüm parasını biriktirdi ve Noel tatilinden iki hafta önce *çok özel bir hediye* alabilmek adına beni alışverişe çıkmaya ikna etti.

"Büyükannesi için bir hediye aradığını düşündüm, çünkü hanımefendilere layık olması gerektiğini söyleyerek beni bir sürü dükkâna sürükleyip durmuştu. Ancak günün ilerleyen saatlerinde annesine Noel hediyesi almak istediğini fark edebilmiştim.

"Şehir merkezinde bulunan kocaman bir alışveriş merkezinin indirim bölümünde, Nicky nihayet aradığı *çok özel hediye* bulmuştu... Küçük, mineli, şirin bir ilaç kutusuydu. Nicky havalara uçmuştu, dahası hevesi bulaşıcıydı. Beş dakika içinde satıcıyı hediye paketi yapmaya ve *beni* de kendisini hediyesini verebilmek için annesinin evine götürmeye ikna etmişti."

Gözleri dolan Mary Lauren'a baktı. "O... Annesine eve dönmesi için *rüşvet* vermeye kalkmıştı ama ben bunu anlayamamıştım." Yutkunup devam etti. "Nicky'yle birlikte Grosse Pointe'e giden otobüse binmiştik, o kadar heyecanlıydı ki yerinde duramıyordu. Bana sürekli saçlarının ve kıyafetlerinin düzgün olup olmadığını soruyordu. Tekrar tekrar, *iyi görünüyor muyum, Mary?* diye sorup durmuştu.

"Güçlük çekmeden evi bulmuştuk.. Noel için güzel bir şekilde süslenmiş görkemli bir evdi. Zili çalmak üzereyken Nicky elini koluma koydu. Başımı eğip ona bak-

tim, daha önce onun kadar çaresiz görünen bir çocuk görmemiştim. *Mary*; dedi. *Beni beğeneceğinden etniti misin?"*

Yüzünü restoranın camına doğru çeviren *Mary*'nin sesi titriyordu. "O kadar hassas görünüyordu ki zaten çok sevimli küçük bir çocuktu. Annesinin onu gördükten sonra oğlunun kendisine ihtiyacı olduğunun farkına varacağına, en azından arada sırada onu ziyaret edeceğine inanmıştım. Her neyse uşak bizi içeri alıp *Nicky*'le beni bir mağazanın vitrini için süslenmiş gibi duran kocaman bir Noel ağacının olduğu güzel bir misafir odasına götürmüştü. Ama *Nicky* ağacı fark etmemişti. Tek gördüğü ağacın yanındaki üzerinde büyük bir kurdele olan parlak, kırmızı bisikletti ve yüzü hemen aydınlanmıştı. *Gördün mü*, diye sordu bana. *Beni unutmadığını biliyordum. Sadece benim onu ziyaret etmemi bekliyormuş*. Elini uzatıp bisiklete dokunmak üzereyken odanın tozunu alan hizmetçi neredeyse kafasını uçuracaktı. Ona bisikletin bebek için olduğunu söyleyince *Nicky* bisiklet onu yakmış gibi hemen elini geri çekmişti.

"Annesi nihayet aşağı indiğinde ise oğluna söylediği ilk sözler... *Ne istiyorsun, Nicholas?* oldu. *Nicky* hediyesini verip onu kendisi için özel olarak seçtiğini söyledi. Annesi kutuyu ağacın altına koymaya yönelmişken hemen orada açması için ısrar etti..."

Mary gözlerini silmek zorunda kalmıştı. "Annesi pake-ti açıp küçük, zarif ilaç kutusuna baktıktan sonra *Ben ilaç kullanmıyorum, Nicholas... Bunu biliyorsun*, dedi. Sonra kutuyu odanın tozunu alan hizmetçiye vererek, *Ama Bayan Edwards ilaç kullanıyor*, diye ekledi. *Eminim onun çok işine yarayacaktır*. *Nicky* hizmetçinin hediyesini cebine attığını görünce kibar bir şekilde *Mutlu Noelle!*; *Bayan Edwards* dedikten sonra annesine *bakıp Açtık gitmemiz gerek*, dedi.

"Otobüs durağına gidene dek başka hiçbir şey söylemedi. Yol boyunca gözyaşlarını tutmaya çabaladım ama Nicky'nin yüzü... ifadesizdi. Otobüs durağında bana dönüp elini elimden çekti. Üzgün bir sesle *Artık ona ihtiyacım yok, Mary. Artık büyüdim. Hiç kimseye ihtiyacım yok*, dedi." Mary'nin sesi titriyordu. "O günden sonra da elinden tutmama izin vermedi."

Acı veren kısa bir sessizlikten sonra Mary sözlerine devam etti. "Bildiğim kadarıyla o günden sonra Nick büyükannesi ve ben hariç hiçbir kadına hediye almadı. Duyduğuma göre hesapsızca para harcar ama her ne olursa olsun kız arkadaşlarına asla hediye vermezmiş. Bunun yerine onlara para verip istedikleri bir şeyi seçmelerini söylemiş... Mücevher, kürk ya da başka bir şey seçmeleri umrunda olmazmış. Sadece hediye kendisi seçmezmiş."

Lauren Nick'in kendisine verdiği güzel kúpeleri ve birbirli bir şekilde onları istemediğini söyleyişini hatırladı. Yüreği burkulmuştu. "Neden annesi onu unutup hiç yokmuş gibi davranmak istesin ki?"

"Ancak tahmin yürütebilirim. O Grosse Pointe'nin önde gelen ailelerinden birinden geliyordu. Tanınmış bir güzeldi, sosyeteye ilk kez tanıtıldığı balonun kraliçesiydi. Onun gibi insanlar için soy çok önemlidir. Hepsi çok zengin, o nedenle sosyal statüleri aile bağlarının prestijine dayanıyor. Nick'in babasıyla evlendiğinde kendi sınıfı onu dışlamıştı. Günümüzde artık böyle değil... Paranın kendi prestiji var. Nick onun ve kocasının çevresine girip çıkıyor ve onları tamamen gölgede bırakıyor. Elbette çok zengin olmasının yanı sıra yakışıklı olmasının da ona hiçbir zararı yok.

"Yine de Nick ilk zamanlarda bu konuda ciddi sorunlar

yaşadı. Annesi onu etrafında istemiyordu, üvey babası da. Böylesine merhametsiz ve bencil oluşunu anlayabilmen için annesini tanıman gerek. Kendisi haricinde önemsemediği tek şey Nick'in üvey erkek kardeşi... Onun üzerine titrer."

"Onu görmek Nick'i çok üzüyor olmalı."

"Üzüldüğünü sanmıyorum. Hediyesini hizmetçiye verdiği gün ona duyduğu sevgi öldü. Sevgisini özenle ve tamamen ortadan kaldırdı. Sadece beş yaşındaydı ama o zaman bile böyle bir şeyi yapacak güce ve kararlılığa sahipti."

Birdenbire Lauren'ın içinden Nick'in annesini boğazlamak ve Nick'i bulup istese de istemese de ona tüm sevgisini vermek gelmişti.

O sırada Tony masalarının yanında belirip Mary'ye üzerinde bir isim yazan ufak bir kâğıt uzattı. "Bu adam az önce seni aradı. Ofisinde kilitli olan bazı belgelere ihtiyacı olduğunu söyledi."

Mary elindeki nota baktı. "Sanırım ofise dönmeliyim. Lauren, sen burada kal ve yemeğini bitir."

"Neden makarnanızı yemediniz?" Kaşlarını çatıp Tony her iki kadına da suçlarcasına bakıyordu. "Tadı güzel değil miydi?"

Peçetesini masaya bırakıp çantasına uzanırken, "Ondan değil, Tony," dedi Mary. "Lauren'a Carol Whitworth'tan bahsediyordum, iştahımız kaçtı."

İsim Lauren'ın kulaklarında çınlayıp sertçe beynine çarpmıştı. Konuşmaya çalıştığı sırada nefesini kesen inkâr dolu sessiz bir çılgılık boğazında yükseldi.

"Laurie?" Mary'nin uzaklaşan sırtına dehşetle bakmayı sürdürürken Tony endişeli bir şekilde omzunu sıktı.

"Kim?" diye deliye dönmüş bir şekilde fısıldadı. "Mary kim dedi?"

"Carol Whitworth. Nick'in annesi."

Lauren üzgün görünen mavi gözlerini onunkilere dikti. "Tanrım..." diye boğuk bir sesle soludu. "Tanrım... Bu olamaz!"

Lauren binaya geri dönmek için bir taksi tuttu. Yaşadığı şok biraz olsun dinmiş, yerinde soğuk bir hissizlik bırakmıştı. Mermer lobide resepsiyon masasına doğru gidip telefonu kullanmak için izin istedi. "Mary?" dedi. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum... Eve gidiyorum."

O gece bornozuna sarınıp oturduğu yerden evindeki boş şömineye gözlerini dikti. Geçen sene ördüğü battaniyeyi omuzlarına iyice dolayıp üşümesine engel olmaya çalıştı ama ürperti içindeydi. Whitworthlar'ın evine yaptığı son ziyareti her düşündüğünde içi ürperiyordu: Carol Whitworth öz oğluna komplo düzenleyen üç kişinin küçük, samimi toplantısına tüm soğukkanlılığıyla başkanlık ediyordu. Kendi oğlu. Güzel ve kusursuz oğlu. Bunu ona nasıl yapabildiğini Lauren'ın aklı almıyordu.

Lauren öfkeyle titreyip Carol Whitworth'un o kırıksız, kendini beğenmiş, güzel suratını tırmalamak isteyen tırnaklarıyla battaniyesini kavradı.

Eğer ispiyonculuk yapan biri varsa, Lauren bu kişinin Nick değil de Philip olduğundan emindi. Ama eğer bu kişi Nick ise, eğer gerçekten Whitworth işletmelerinden bilgi sızdırması için birine para veriyorsa bile onu suçlayamazdı. Elinden gelse Whitworth işletmelerini Philip'in başına yıkardı.

Nick onu seviyor olabilirdi; Mary öyle olduğunu düşü-

nüyordu. Whitworthlar'la olan bağlantısını öğrendiği anda annesine olan sevgisini öldürdüğü gibi ona karşı hissettiği tüm duygular da yok olurdu. Neden Sinco'da işbaşvurusu yaptığını bilmek ister ve Lauren yalan söylese bile bunun bir tesadüf olduğuna asla inanmazdı.

Lauren yaşadığı aşk yuvasına üzgün, küçümseyen bir bakış attı. Philip Whitworth'un şımarttığı metresi gibi yaşıyordu. Ama buna son verip evine dönecekti. Gerekirse maaşındaki açığı kapatmak için iki ayrı işte çalışıp piano dersi verirdi. Fakat artık Detroit'te kalamazdı. Gittiği her yerde Nick'i görmeye çalışmak, onu hiç düşünüp düşünmediğini merak etmek Lauren'ı delirtirdi.

. * .

Ertesi sabah, "Bugün daha iyisin, değil mi?" diye sordu Jim. Ve sonra ilgisizce ekledi: "Mary, Carol Whitworth'tan bahsettiğinizi ve senin kendini kötü hissettiğini söyledin."

Ofisinin kapısını kapatıp az önce daktilodan çıkardığı sayfayı ona uzatırken Lauren'ın yüzü solgun ama sakın görünüyordu.

Jim kâğıdı açıp üzerindeki dört satıra baktı. "Kişisel nedenlerden ötürü istifa mı ediyorsun? Bu da ne demek oluyor böyle? Ne tür kişisel nedenler?"

"Philip Whitworth uzaktan akrabam. Düne kadar Carol Whitworth'un Nick'in annesi olduğunu bilmiyordum."

Jim şaşkınlıktan sandalyesinde kaskatı kesilmişti. Kızgın ve kafası karışık bir şekilde ona bakıyordu. "Bana neden bunları söylüyorsun?"

"Çünkü bana neden istifa ettiğimi sordun."

Jim kasılan yüz hatları yavaşça eski haline dönerken sessizce onu seyrediyordu. "Demek onun annesinin ikinci eşiyle akrabası," dedi en sonunda. "Peki, ne var bunda?"

Lauren onunla tartışmayı beklemiyordu. Bitkin bir şekilde bir sandalyeye çöktü. "Jim, Philip Whitworth'un akrabası olarak onun için casusluk yapıyor olabileceğim ne zaman aklına gelecek?"

"Casusluk mu yapıyorsun, Lauren?"

"Hayır."

"Whitworth senden bunu mu istedi."

"Evet."

"Ve sen de kabul ettin, değil mi?"

Lauren kendisini bu kadar kötü hissedebilmesinin mümkün olduğunu bilmiyordu. "Bunu aklımdan geçirdim ama buraya iş görüşmesine gelirken yapamayacağıma karar verdim. Asla işe alınacağımı beklemiyordum..." Kısaca ona o gece Nick'le nasıl tanıştığını anlattı. "Ve ertesi gün benimle iş görüşmesi yaptın ve bana bu işi teklif ettin."

Başını geriye atıp gözlerini kapadı. "Nick'e yakın olmak istedim. Bu binada çalıştığını biliyordum, o yüzden teklifini kabul ettim. Ama Philip'e en ufak bir bilgi sızdırdım."

"Buna inanamıyorum," dedi Jim kısaca. Başı çatlıyor-muşçasına parmaklarıyla alnını ovuşturuyordu. Dakikalar sessizce geçip gitti. Lauren hiçbir şeyi fark etmeyecek ya da umursamayacak kadar üzgündü. Sadece orada oturup onun konuşmasını bekledi. "Önemi yok," dedi en sonunda. "İşi bırakamazsın. Buna izin vermiyorum."

Lauren şaşkınlıkla ona bakakalmıştı. "Sen neden bah-

sediyorsun? Philip'e bildiğim her şeyi anlatabileceğimi hiç umursamıyor musun?"

"Anlatmazsın."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye meydan okudu Lauren.

"Sağduyu. Eğer bizi ispiyonlamak isteseydin buraya gelip istifam vermez ve Whitworth'la akraba olduğunu söylemezdin. Ayrıca Nick'i seviyorsun ve bana kalırsa o da seni seviyor."

"Sevdiğini sanmıyorum," dedi Lauren sessiz bir gururla. "Seviyor olsa bile onunla akraba olduğumu öğrendiği anda benimle tüm ilişkisini keser. Neden Sinco'ya iş başvurusu yaptığımı bilmek ister ve ona yalan söylemek istesem bile ki istemiyorum bunun tesadüf olduğuna asla inanmaz..."

"Lauren, bir kadın eğer doğru anı yakalarsa bir erkeğe hemen hemen her şeyi itiraf edebilir. Nick dönene kadar bekle, sonra da..."

Lauren kesin bir şekilde kafasını sallayarak karşı çıkınca onu tehdit etmeye kalktı. "Bu şekilde önceden haber vermeden istifa edersen sana iyi bir referans veremem."

"Vermen beklemiyorum."

Jim, Lauren'ın ofisi terk edişini izledi. Birkaç dakika boyunca yerinden kımıldamayıp düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Sonra yavaş yavaş uzanıp telefonu tuşladı.

"Bay Sinclair." Sekreter Nick'in yanına gidip kafasını eğdi ve konferans masasında uluslararası ticaret anlaşmasıyla ilgili sohbet eden Amerikalı önde gelen yedi iş adamını rahatsız etmemek için sesini alçalttı. "Rahatsız ettiğim

için üzgünüm, efendim, ama Bay James Williams sizi arıyor..."

Nick başım salladı, sandalyesini geriye iterken aniden gelen telefon karşısında hissettiği korkuyu yüzü ele vermemişti. Maıy'nin Jim'e telefon açtırmasına ne tür bir felaketin neden olabileceğini hayal edemiyordu. Sekreter özel bir odaya kadar ona eşlik etti ve Nick hemen telefonu eline aldı. "Jim, ne var?"

"Hiçbir şey, sadece biraz rehberliğine ihtiyacım var."

"Rehberlik mi?" diye kızgın bir şekilde inanamayarak tekrarlardı. Burada uluslararası bir ticaret görüşmesinin ortasındayım ve sen..."

"Biliyorum, o yüzden kısa keseceğim. İşe aldığım yeni satış müdürü üç hafta sonra on beş Kasım'da işe başlayabilir."

Nick öfkeyle küfretti. "Ne olmuş?" diye çıkıştı.

"Seni arama sebebim, Kasım'da işe başlamasının senin için bir mahsuru olup olmadığını ya da daha önce de konuştuğumuz gibi beklemeyip Ocak'ta işe başlamasını hala isteyip istemediğini öğrenmekti. Ben..."

"Buna inanamıyorum!" Nick sinirli bir şekilde Jim'in sözünü kesti. "İşe ne zaman başlayacağı umrumda değil ve sen de bunu biliyorsun. On beş Kasım gayet iyi. Başka bir şey var mı?"

"Hepsi bu kadar," diye soğukkanlılıkla yanıtladı Jim. "Chicago nasıl?"

"Rüzgârlı! Yemin ediyorum, sırfbunu sormak için beni toplantıdan çıkardıysan..."

"Peki, özür dilerim. Seni rahat bırakacağım. Bu arada Lauren bu sabah istifa etti."

Bu haber Nick'in suratına tokat gibi inmişti. "Pazartesi günü döndüğümde onunla konuşurum."

"Konuşamazsın... İstifası şu andan itibaren geçerli. Senin yarın Missouri'ye dönmeyi planlıyorsun."

"Yeteneklerini kaybediyor olmalısın," diye dişlerini gıcırdatarak dalga geçti Nick. "Genelde onlar sana âşık olur ve sen de onlardan kurtulmak için onları başka bir bölüme atarsın. Lauren seni bu zahmetten kurtarmış."

"O beni sevmiyor."

"Bu senin sorunun, benim değil."

"Canın cehenneme! Onunla oynamak istedin, kabul etmeyince de onu rengi solup bitkin düşürene kadar çalıştırdın. O sana âşık ve sen ondan başka kadınların bıraktığı mesajları almasını istiyorsun..."

"Lauren'ın umrunda değilim!" diye bağırdı Nick öfkeyle. "Ve seninle onun hakkında tartışacak vaktim yok."

Ahizeyi sertçe çarpıp konferans odasına geri döndü. Yedi adam birden endişeyle karışık suçlar gözlerle Nick'e bakıyordu. Karşılıklı anlaşma gereği, çok acil bir durum olmadıkça hiçbiri toplantı sırasında telefon kabul etmiyordu. Sandalyesine oturan Nick kibarca, "Böldüğüm için özür dilerim. Sekreterim problemi fazla büyütüp aramayı buraya yönlendirmiş," dedi.

Nick tüm dikkatini önündeki işe vermeye çalışıyordu ama Lauren'a ait görüntüler gözlerinin önünde uçuşup duruyordu. Satış ve pazarlamayla ilgili hararetli bir tartışmanın ortasında, Michigan Gölü'ne giderlerken Lauren'ın başını gökyüzüne çevirip gülüşünü, omuzlarına dökülen saçlarının rüzgârda dalgalanışını görüyordu.

Büyüleyici yüzüne bakışını hatırladı.

"Bu ayakkabı ayağına uyarırsa bana ne olacak peki?"

"Seni yakışıklı bir kurbağaya çevireceğim."

Ama kurbağa yerine onu gözü dönmüş bir deliye çevirmişti! Haftalardır kıskançlıktan kuduruyordu. Lauren'ın telefonu her çaldığında hangi sevgilisinin onu aradığını merak ediyordu. Ofisteyken herhangi bir erkek ona her baktığında, vahşice bir dürtüyle içinden adamın dişlerini dökmek geliyordu.

Yarın gitmiş olacaktı. Pazartesi günü onu göremeyecekti. İkisi için de en iyisi buydu. Tüm lanet olası şirket için en iyisi buydu; kendi yöneticileri bile onun geldiğini gördüklerinde yolundan çekilmek istiyordu!

Toplantıya saat yedide ara verdi ve akşam yemeğinin ardından özür dileyerek odasına çıktı. Şık otelin ana koridorunda asansörlere doğru ilerlerken seçkin bir mücevherr dükkânının vitrininin önünden geçti. Işıl ışıl elmaslarla süslü muhteşem bir yakut kolye gözüne çarpınca olduğu yerde durdu. Kolyeyle uyumlu küpelere baktı. Belki Lauren'a bu kolyeyi alırsa... Birdenbire kendisini Mary'nin yanında durmuş mineli bir ilaç kutusu alan küçük bir çocuk gibi hissetmişti.

Başını vitrinden çevirip koridorda ilerlemeye devam etti. Rüşvetin yalvarmanın en küçük düşürücü yöntemi olduğunu acımasızca kendisine hatırlattı. Lauren'a fikrini değiştirmesi için yalvarmayacaktı. Hiç kimseye hiçbir şey için yalvarmayacaktı.

Odasına dönünce yokluğunda ortaya çıkan iş meseleleriyle ilgili aramalar yaparak bir buçuk saati telefonun başında geçirdi. Telefonu kapattığında saat neredeyse on bir olmuştu. Pencereye doğru gidip Chicago'nun ışıltılı manzarasına baktı.

Lauren gidiyordu. Jim telefonda renginin solgun ve yor-

gun olduğunu söylemişti. Ya hastalandıysa? Ya hamileyse? Öyle olsa bile ne önemi vardı ki? Çocuğun kendisinden mi bir başkasından mı olduğundan bile emin olamazdı.

Bir zamanlar emin olabilirdi. Bir zamanlar Lauren'ın bildiği tek erkek oydu. Acı acı, muhtemelen Lauren'ın *kendisine* bir şeyler öğretebilecek deneyime artık sahip olduğunu düşündü.

Küpeleri vermek için evine gittiği Pazar gününü düşünmeye başladı. Onu yatağa atmaya kalktığında Lauren sertçe karşı koymuştu. Teklifettiği şey birçok kadını memnun ederdi ama Lauren memnun olmamıştı. Cinselliğin yanı sıra duygusal olarak da karşılık görmek istediğini dile getirmişti. Ondan bir tür *bağlılık* beklemişti.

Nick yatağında gerindi. Öfkeli bir şekilde iyi ki gidiyor diye içinden geçirdi. Evine döndüğünde dizlerine kapanıp ona onu sevdiğini söyleyen ve istediği bağlılığı veren kasabalı bir aptal bulması hiç de zor değildi.

Toplantı ertesi sabah saat tam onda tekrar başladı. Görüşmede bulunan tüm adamlar zamanları son derece değerli olan endüstriyel devler olduğundan herkes tam vakitinde orada olmuştu. Komitenin başkanı konferans masasının etrafında oturan altı adama bakıp, "Nick Sinclair bugün bize katılamayacak. Benden acil bir mesele yüzünden bu sabah Detroit'e gitmesi gerektiğini size iletmemi istedi," dedi.

Üyelerden biri, "Hepimizi bekleyen acil meseleler var," diye homurdandı. "Nick'in buradan halledemeyeceği sorunu neymiş?"

"İşçi ve işveren ilişkileriyle ilgili olduğunu söyledi."

Bir başka üye, "Bu bir bahane değil!" diye çıkıştı. "Hepimizin çalışanlarımızla sorunları var."

"Nick'e bunu hatırlattım," diye karşılık verdi başkan.

"Ne dedi?" dedi içlerinden biri.

"*Hiç kimsenin* buna benzer bir çalışan soruyla karşılaşmadığını söyledi."

Lauren bir kucak dolusu eşyayı daha arabasına taşıdıktan sonra durup bulutlarla kaplı Ekim gökyüzüne baktı. Sıkıntılı bir şekilde ya yağmur ya da karın yağacağını düşündü.

Sonra eve geri döndü. Eşyalarının geri kalanını taşıırken kapıyı ayağıyla açabilmesi için hafifçe aralık bırakmıştı. Kaldırımdaki ufak su birikintisine girdiği için ayakları ısladığından eğilip bez spor ayakkabılarını çıkardı. Ayakkabılarını arabasıyla eve giderken giymeyi planlıyordu, bu yüzden bir an önce onları kurutmak zorundaydı. Ayakkabılarını mutfaka götürüp fırının içine koydu ve kapağını açık bırakarak düğmesini çevirdi.

Üst kata çıkıp başka bir çift ayakkabı giydikten sonra son bavulunu da kapattı. Tek yapması gereken Philip Whitworth'a bir not yazmaktı, sonra gidebilirdi. Gözlerini yakan gözyaşlarını sabırsız parmaklarıyla sildi ve bavulunu alıp alt kata taşıdı.

Oturma odasına girdiği sırada arkasında kalan mutfaktan ayak seslerinin geldiğini duydu. Arkasını dönüp Nick'in mutfaktan çıktığını görünce şaşkınlıkla olduğu yerde kaldı. Ona doğru ilerlerken gözlerindeki aldırışsız ışıltıyı görmüştü, tam o sırada zihni onu uyaran bir çığlık attı; Nick'in Philip Whitworth'tan haberi vardı.

Panikleyerek bavulunu elinden bıraktı ve ondan uzak-

İaşmaya başladı. Acele ettiği sırada dizlerinin arkası kanepenin koluna çarpınca dengesini kaybederek sırtüstü minderlerin üstüne düştü.

Davetkâr bir şekilde kanepeye uzanan sevimli güzelliğe bakan Nick'in gözleri mutlulukla ışıldıyordu. "Çok gurur duydum, tatlım, ama önce bir şeyler yemek istiyorum. Fırında pişirilmiş ayakkabılar dışında yemekte ne var?"

Lauren tedbirli bir şekilde ayağa kalktı. Neşeli ses tonuna rağmen Nick'in çenesi demir gibi sert duruyordu. Lauren onun kendisine erişememesi için dikkatle bir adım geri çekildi.

"Kıpırdama," diye yumuşak bir sesle emretti Nick.

Lauren yine donup kalmıştı. "Neden... Neden uluslararası ticaret toplantısında değilsin?"

"Aslında bakarsan..." Yavaş yavaş konuşuyordu. "Bu soruyu bu sabah ben de kendime sordum. Son derece önemli konularda benim oyuma ihtiyacı olan yedi adamı bırakıp gittiğimde kendime bu soruyu defalarca sordum. Buraya gelirken, uçakta yanımdaki koltukta oturan kadın kesekâğdının içine kustuğunda da bu soruyu kendime sordum."

Sinirleri bozulan Lauren gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Nick gergin ve kızgındı ama çok öfkeli görünmüyordu. O halde Philip'ten haberi yoktu.

Ona bir adım daha yaklaşarak devam etti. "Geç kalacağımdan korkup yaşlı bir adamı taksinin arka koltuğundan neredeyse çekip çıkardıktan sonra taksiye binince de bu soruyu kendime sordum."

Lauren çaresizce Nick'in içinde bulunduğu ruh halini çözmeye çalışıyor ama başaramıyordu. "Artık burada olduğuna göre..." dedi titreyen bir sesle. "Ne istiyorsun?"

"Seni istiyorum."

"Sana söyledim..."

"Bana *ne* söylediğini biliyorum," diye sabırsızca sözünü kesti Nick. "Senin için çok yaşlı ve gülünç olduğumu söyledin. Değil mi?"

Lauren kafasını salladı.

"Lauren, Harbor Springs'teki halimden sadece iki ay daha yaşıyım. Buna rağmen kendimi o zaman hissettiğimden çok daha yaşlı hissediyorum. Ama esas sorun şu ki o zaman senin için çok yaşlı olduğumu düşünmüyordun, şu an da pek öyle düşünmüyorsun. Şimdi gidip arabandakileri boşaltacağım, böylece eşyalarını tekrar evine yerleştirebilirsin."

"Ben eve dönüyorum, Nick," dedi Lauren sessiz bir kararlılıkla.

"Hayır, dönmüyorsun," dedi sertçe. "Sen bana aitsin ve eğer beni mecbur bırakırsan seni yukarıdaki yatağa taşıyıp orada bunu sana itirafettiririm."

Lauren onun bunu yapabileceğini biliyordu. Bir adım daha geriye gitti. "Sadece fiziksel olarak benden daha güçlü olduğunu kanıtlamış olursun. Orada itiraf edeceğim hiçbir şey sayılmaz. Sana hiçbir şekilde ait olmak istemiyorum!"

Nick hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Ama ben sana... Her şekilde ait olmak istiyorum."

Lauren'ın kalbi göğüs kafesini delip geçecekmişçesine hızla çarpıyordu. Ait olmakla neyi kastetmişti? Ona evlenme teklif etmediğinin farkındaydı ama en azından kendisini teklif ediyordu. Ona şimdi Philip Whitworth'tan bahsederse ne olurdu?

"Ne kadar ahlaksız ve prensipsiz olduğumu düşün... Kişiliğimi ne kadar iyileştireceğini iyice düşün."

Gölmek ve ağlamak isteği Lauren'ı kontrolünü zorluyordu. Başını eğip gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştığı sırada saçları kalın bir perde gibi önüne düşmüştü. Bunu yapacaktı; kendisinin o berbat klişenin bir parçası olmasına izin verecekti -gizli ilişki yaşadığı patronuna âşık olan sekreter olacaktı. Nick'in de onu sevmesi ihtimaline karşılık gururunu ve kendisine olan saygısını riske atacaktı. En sonunda ona Philip'ten bahsettiğinde ondan nefret etme ihtimalini göze alacaktı.

"Lauren..." dedi Nick boğuk bir sesle. "Seni seviyorum."

Lauren aniden kafasını kaldırdı. Kulaklarına inanamayarak yaşlı gözlerini ona dikmişti.

Gözyaşlarını gören Nick'in yüreği sızlamıştı. "Sakın ağlama," diye onu kısaca uyardı. "Daha önce hiçbir kadına bunu söylemedim ve ben..." Lauren birdenbire kendisini onun kollarına atınca sözlerini tamamlayamadı. Omuzları titriyordu. Tereddütle çenesini tutup kaldırdı ve yüzüne baktı. Islanan gür kirpikleri diken diken olmuştu ve mavi gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Konuşmaya çalıştığı sırada Nick gerilmiş, Chicago'dan beri korktuğu reddedilmeye kendisini hazırlamıştı.

Göğsünden hafif bir inilti yükselerek dudaklarını Lauren'ın dudaklarına bastırdı. Haftalardır kendisine işkence eden bir açlıkla dudaklarını yiyip bitirirken Lauren'ın eriyen, yumuşacık vücudunu kendi sert vücut hatlarına bastırdı. Onu şiddetle öpüyor ama yine de ona doyamıyordu. En sonunda dudaklarını çekti, bedeninin azgın isteklerini bastırarak onu kollarının arasına alıp kalbine doğru bastırdı.

Birkaç dakika hareket etmeyince, Lauren geri çekilerek

ona uzun uzun baktı. Nick onun kararını isteyerek kabul ettiğini anlamıştı. Burada ya da istediği herhangi bir yerde onunla birlikte olacaktı.

"Hayır..." diye sessizce mırıldandı. "Bu şekilde olmaz. Buraya gelip seni alelacele yatağa götüremem. Harbor Springs'teyken öyle yapmıştım ama şimdi olmaz.

Kollarında tuttuğu arsız güzel yine büyüleyici bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten aç mısm? Ayakkabıların yanında sana biraz sotelenmiş çorap hazırlayabilirim. Yoksa omlet gibi daha geleneksel bir şey mi tercih edersin?"

Nick gülerek Lauren'ın pürüzsüz alnına ufak bir öpücük kondurdu. "Duş alırken hizmetçim bana bir şeyler hazırlar. Sonra da biraz uyurum. Dün gece hiç uyumadım."

Lauren ona anlayışlı bir bakış atınca Nick onu bir kez daha öptü.

"Sen de biraz uyusan iyi edersin, çünkü bu gece partiden döndüğümüzde doğruca yatağa gideceğiz, seni sabaha kadar uyutmamayı planlıyorum."

On beş dakika içinde Nick arabadan Lauren'ın eşyalarını indirmişti. "Seni dokuzda alırım," dedi gitmeye hazırlanırken. "Resmi bir parti olacak... Giyecek bir gece elbisen var mı?"

Lauren, Philip'in metresine ait olan giysileri giymekten nefret ediyordu ama bu gece için başka bir seçeneği yoktu. "Nereye gidiyoruz?"

"Çocuk Hastanesi'nin Westin Otel'de düzenlediği yarıdım balosuna. Sponsorlarından biri de benim, o yüzden her sene biletim olur."

"Kulağa pek gizli gelmiyor," dedi Lauren huzursuzca. "Orada birileri bizi birlikte görebilir."

"Herkes bizi birlikte görecek. Yılım en ilgi çekici davet-

lerinden biri ve ben de bu yüzden seninle gitmek istiyorum. Bunun nesi yanlış?"

Eğer yardım balosu seçkin bir davetse diğer Global çalışanlarından hiçbiri orada olmayacaktı ve bu da Nick'in neden ofiste dedikodu çıkıp çıkmamasından endişe etmediğini Lauren'a açıklıyordu. "Hiçbir yanlış yanı yok. Seninle gitmeyi çok isterim," dedi Lauren ve parmak uçlarına yükselip ona veda öpücüğü verdi. "Seninle her yere giderim."

ön tyeûinci ^BÛLUM

Lauren o gece kapıyı açtığında kuzguni siyah smokini, kar beyaz fırfırlı gömleği ve siyah papyonuyla karşısında duran Nick nefes kesici bir şekilde şık görünüyordu. "Harika görünüyorsun," dedi kısık bir sesle.

Nick'in bakışları da hayranlıkla onun vücut hatları ve başının arkasında zarıfçe topladığı parlak saçlarının üzerinde dolaşıp siyah kadife elbisesinin yakasından taşan yumuşak göğüslerinin cezbeden görüntüsü karşısında bir anlığına donup kalmış ve sonra yan tarafında dizine kadar çıkan yırtmacı olan düz eteğini baştan aşağı süzmüştü. Ona beyaz saten astarlı siyah kadife bir pelerin uzatırken, "Hoşuna gitmedi mi?" diye sordu Lauren.

"Çok hoşuma gittiler," dedi Nick ve neyi kastettiğini anlayınca Lauren'ın yüzü kızardı.

Westin Otel Detroit'in şehir merkezinde yer alan muhteşem Rönesans Merkezi'ndeydi. Balonun şerefine yere

kaldırımından otelin girişine kadar kırmızı halı serilmişti. Kemeremanlar halının her iki tarafında da yerlerini almışlardı. Nick'in şoförü limuzini durdurduğunda, muhabirler fotoğraf makinelerini kaldırıp öne doğru üşüşüler.

Kapıdaki görevlilerden biri öne çıkarak Lauren'ın kapısını açtı. Nick lumizinden çıkıp koluna girerek onunla yürürken her iki yandan flaşlar patlıyor ve kameremanlar kırmızı halının üstünde onları takip ediyordu.

Kalabalık balo salonuna girdiklerinde Lauren'ın ilk gördüğü kişi Jim oldu. O da onları görmüştü, yaklaştıkları sırada yüzünde saklamayı beceremediği bir neşe belirmişti. Ama elini uzattığında, Nick'in selam vermeden önce duraksaması Lauren'ın gözünden kaçmadı.

Arkadaşının mesafeli oluşunu umursamıyormuş gibi davranarak, "Chicago'dan erken dönmüşsün," dedi Jim. "Nedenini merak ettim."

"Nedenini çok iyi biliyorsun," diye sertçe karşılık verdi Nick.

Kaşlarını kaldıran Jim hayranlıkla bakan kahverengi gözlerini Lauren'a çevirdi. "Sana ne kadar muhteşem göründüğünü söyledim ama şu an Nick dişierimi dökme isteğini güçlkle bastırıyor olmalı."

"Neden?" Lauren şaşırmıştı. Bakışlarını Nick'in sert yüz hatlarına çevirdi.

Jim gülerek cevap verdi. "Tanık olduğu iki düzine kırmızı gül ve bir öpücükle ilgili bir durum. Bir zamanlar çok sevdiğim ama cesaret edip evlenme teklifedemediğim kızı unutuyor. Cesaretimi toplamamı beklemekten sıkılıp Ericka'ya iki düzine..."

Nick büyük bir kakhaha patlattı. "Seni adi herif," dedi iyi niyetle ve bu kez içtenlikle Jim'in elini sıktı.

Lauren için çiçek kokuları, ıslıl ıslıl avizeler ve muhteşem müziklerle göz kamaştıran büyü bir geceydi. Nick'in kollarında onunla dans edebileceği, tanıdığı insanlarla -herkesi tanıyor gibi görünüyordu- onu tanıştırtırken yanında durabileceği bir gece. Dans pistinden ayrılır ayrılmaz ya da bir kadeh şampanya içmek için durduklarında insanlar hemen etraflarına üşüşüyordu. Lauren, Nick'in oldukça saygı gördüğünü ve sevildiğini görebiliyordu, hatta bu durumdan ötürü tuhaf bir şekilde onunla gurur duymuştu. Nick de onunla gurur duyuyordu -bunu onu arkadaşlarıyla tanıştırtırken yüzündeki sıcak gülümsemeden ve sahiplenir bir şekilde kolunu beline dolayışından anlayabiliyordu Lauren.

"Lauren?"

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Dans ederlerken başını geriye atıp ona gülümsedi. "Hımm?"

"Buradan ayrılmak istiyorum." Gri gözlerindeki tutku Lauren'a neden gitmek istediğini açıklıyordu. Kafasını salladı ve Nick onu dans pistinden uzaklaştırırken hiç itiraz etmedi.

Bunun hayatındaki en muhteşem gece olduğunu düşündüğü sırada tanıdık bir ses tüm sinir sistemine korku saçtı. "Nick," dedi Philip Whitworth. Sesini hafifçe yükseltmiş ve yüzüne sahte bir samimiyet takınmıştı. "Seni görmek çok güzel."

Lauren'ın o an kanı dondu. *Olamaz! Burada, bu şekilde olamaz!* diye içten içe çılgınca dua etmeye başladı.

"Bu genç bayanla tanıştığınızı sanmıyorum," diye ekledi Philip kibarca.

Lauren bakışlarını Philip'ten Carol Whitworth'a ve sonra Nick'e çevirdi. Anne ve oğul... İncecik, muhteşem

bir sarışın kadın ve onun gri gözlerini alan esmer yakışıklı bir adam birbirine kibar davranan yabancılar gibi karşı karşıyaydı. Soğukkanlı ve nazik bir şekilde Nick onları, "Philip Whitworth ve eşi Carol," olarak tanıştırdı.

Birkaç dakika sonra limuzine bindiklerinde Lauren Nick'in kendisini izlediğini hissetmişti. "Sorun nedir?" diye sordu en sonunda Nick.

Lauren titreyerek derin bir nefes aldı. "Carol Whitworth senin annenmiş. Bana birkaç gün önce Mary söyledi."

Nick'in yüzündeki ifade değişmemişti. "Evet, öyle."

"Ben senin annen olsaydım..." diye boğuk bir şekilde fısıldayıp başını çevirdi. "Seninle gurur duyardım. Sana her baktığımda o yakışıklı, zarif, güçlü adamın benim..."

"Sevgilin," diye fısıldadı Nick ve onu kollarının arasına alıp tutkuyla öpmeye başladı.

Dudaklarını ondan ayırmadan Lauren parmaklarını gür, koyu renk saçlarının arasında gezdirdi. "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

İçini çeken Nick'in tüm vücudu rahatlamış gibiydi. "Bunu hiç söylemeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Lauren Nick'in kollarına sokuldu ama mutluluğu kısa ömürlüydü. Philip Whitworth'un onu tanıdığını belli etmediğinde hissettiği rahatlamanın yerini yavaş yavaş korku almaya başlamıştı. Nick'in gözleri önünde Philip'i ve Carol'ı tanıımıyormuş gibi yapan Lauren bir bakıma Nick'i aptal yerine koyarak çirkin bir yalana dahil olmuştu. Korku göğsünde yükseliyordu. Bu gece seviştikten sonra ona *her jeyi* anlatacaktı. Yalanlarıyla ördüğü ağ başını daha fazla derde sokmadan ona *her şeyi* anlatmak zorundaydı.

Eve vardıklarında Nick saten pelerini omzularından alıp sandalyenin üstüne attı. Elleri smokininin ceketindeki

düğmelere gitmiş, ceketini çıkarırken Lauren'ın içi heyecanla dolmuştu. Sakinleşmek için dönüp pencereye doğru yürüdü. Nick'in arkasından yaklaştığını duydu. "Bir içki ister misin?" diye sordu titreyen bir sesle.

"Hayır." Kolunu beline dolayıp onu kendisine doğru çekti ve başını eğerek alnına onu umutlandıran bir öpücük kondurdu. Sıcak dudakları kulağına ve oradan ensesine değdiğinde Lauren kesik kesik ve hızla nefes almaya başlamıştı, Nick ellerini yavaş yavaş karnının üzerinde gezdiriyordu. Bir elini kalçasının kıvrımına yerleştirirken diğer elini yukarı çıkarıp kadifeyle örtülü göğüslerinden birini kavradı. Dokunuşu Lauren'ın çok hoşuna gidiyordu, parmaklarını korsesinden içeri sokup sahiplenir bir şekilde hassas göğüslerini okşayıp sataşınca Lauren, arkasından cesurca kendisine bastırıldığı artan tutkusunu hissetti.

Ellerini omuzlarına götürüp onu kendine doğru döndürdüğünde, Lauren'ın tüm vücuduna ani ve sert bir arzu saplanmıştı. Kollarıyla onu hafifçe sertleşen erkekliğine doğru çekerken araladığı dudaklarıyla onunkilere dokundu. Her geçen dakika yakıcı bir ısrara ve ardından yırtıcı bir aciliyete dönüşen bir açlıkla onu öpüyordu. Derin, saf bir öpücük sırasında dilini ağzından içeri soktu.

Onu kaybetme korkusuyla karışık bir sevgiyle hareket eden Lauren, filizlenen tutkusunu paylaşıp onu daha çok tahrik edebilmek için ateşli bir şekilde yukarı doğru kıvrıldı. Diliyle sıcak dudaklarına sataşıp sırtındaki ve omuzlarındaki sert kasları okşarken içgüdüsel bir şekilde belini kavrayan ellerini hissetti.

Arzuyla uyuşan zihninin gizli bir köşesinde, Nick Lauren'ın onu daha önce hiç böyle öpmediğini ve tahrik eder bir biçimde kalçalarını sert ereksiyonuna doğru hare-

ket ettirerek kasıtlı bir şekilde içinde kopan tutku fırtınasını körüklediğini fark etti. Lauren geri çekilip gömleğinin ön düğmelerini açmaya başlayana dek kollarındaki serbest davranışlı kadını Harbor Springs'teki utangaç ve kararsız kızla karşılaştırmak hiç aklına gelmemişti.

Başını eğerek zarifellerine bakınca hain zihni hiç vakit kaybetmeden Harbor Springs'teki aynı anı tekrar gözlerinin önüne getirdi -ama o zaman, ellerini gömleğinin üstüne koyup düğmelerini açmasını isteyen Nick'ti. Lauren o gece tecrübesiz ve çekingen davranmıştı. O zamandan bu yana oldukça deneyim kazanmış gibi görünüyordu.

Buz gibi bir pişmanlık ve hayal kırıklığı içine akmıştı, elleriyle parmaklarını tutup onu durdurdu. "Bana bir içki hazırlar mısın?" dedi. Aklından geçenler ve onun hakkında hissettikleri yüzünden kendisinden nefret ediyordu.

Sesindeki yorgun ve mağlup ton karşısında şaşırان Lauren ellerini göğsünden indirdi. Bara giti ve hazırladığı sulandırılmış burbonu ona verdi. Lauren, içkisini nasıl sevdiğini hatırladığını görünce Nick'in keyifsiz bir şekilde güldüğünü gördü ama hiçbir yorum yapmadan içkisini dudaklarına götürüp yudumladı.

Tavrı Lauren'ı çok şaşırtmıştı, fakat bir sonraki sözleri karşısında tamamen afallamıştı. Nick bardağı indirirken, "Düşünüp durmayı bırakabilmem için şu işi bir an önce bitirelim. Kaç kişi oldu?"

Lauren ona bakakalmıştı. "Kaç kişi derken?"

"Sevgilin," diye üzgün bir şekilde açıklık getirdi Nick duruma.

Lauren kulaklarına inanamıyordu. Ona ahlak anlayışı çocukçaymış gibi davrandıktan, önüne gelenle birlikte olmayı erdemli bir şeymiş gibi savunduktan ve erkeklerin

deneyimli kadınları tercih ettiğini söyledikten sonra kıskançlık yapıyordu. Çünkü artık onu önemsiyordu.

Lauren kakhaha atması mı, ona vurması mı yoksa sarılması mı gerektiğini bilmiyordu. Bunların yerine yaşattığı tüm sıkıntı ve belirsizlik yüzünden biraz olsun ondan intikam almaya karar verdi. Dönüp bara gitti ve beyaz şarap şişesine uzandı. "Sayısının ne önemi var?" diye masumca sordu. "Harbor Springs'teyken bana erkeklerin artık bekârete değer vermediğini, bir kadının deneyimsiz olmasını istemediklerini ya da beklemediklerini söylemiştin. Öyle değil mi?"

Bardağının içindeki buz küplerine dik dik bakarak suratını astı Nick. "Evet," dedi.

"Ayrıca..." Lauren gülmemek için kendini tutarak sözlerine devam etti. "Erkekler gibi kadınların da fiziksel ihtiyaçları olduğunu ve istedikleri kişiyle bu ihtiyaçlarını giderebileceklerini söylemiştin. Bunu yeterince vurgulamıştın..."

"Lauren..." Kısık bir sesle onu uyardı. "Sana basit bir soru sordum. Cevabının ne olduğu umrumda değil, tek isteğim kafamı kurcalamaması için bana cevap vermen. Bana kaç kişiyle birlikte olduğunu söyle. Onlardan hoşlanıp hoşlanmadığını, onları umursayıp umursamadığını ya da benimle ödeşmek için yapıp yapmadığını söyle. Sadece cevap ver. Üzerine gitmeyeceğim."

Şarap şişesinin tıpasını çıkarmaya uğraşırken Lauren memnuniyetle içinden *Eminim, üzerime gelmezsin!* diye geçiriyordu. "Elbette üzerime gelmezsin," dedi umursamazca. "Ama özellikle..."

"Sana ne söylediğimin farkındayım," diye sertçe çıkıştı Nick. "Şimdi söyle, kaç kişi oldu?"

Lauren onun olduğu tarafa doğru ses tonu karşısında şaşırdığını belirten küçük bir bakış attı. "Sadece bir kişi oldu."

Nick'in gözlerinde kızgın bir pişmanlık alevlenmiş, yumruk yemiş gibi vücudu kaskatı kesilmişti. "Ondan... Hoşlanıyor muydun?"

Tirbuşonu iyice tıpanın içine sokarken, "O zaman onu sevdiğimi sanmıştım," dedi Lauren neşeyle.

"Pekâlâ, onu bir kenara bırakalım," dedi Nick kibarca. En sonunda şarap şişesiyle verdiği mücadelenin farkına varıp ona yardım etmek için yanına gitti.

"Onu unutmayı başarabilecek misin?" diye sordu Lauren. Nick'in inatçı tıpayla uğraşırkenki rahatlığına hayran kalmıştı.

"Bir süre sonra... Unuturum."

"Bir süre sonra derken ne demek istiyorsun? Bir kadının biyolojik ihtiyaçlarını tatmin etmesinde hiçbir yanlıştın olmadığını..."

"Lanet olsun, ne söylediğimi biliyorum!"

"O halde neden bu kadar kızdın? Bana yalan söylemedin, değil mi?"

"Söylemedim," dedi Nick ve şişeyi sertçe barın üstüne koyup dolaptan bir bardak çıkardı. "O zaman buna inanıyordum."

"Neden?" diye sorarak onu biraz daha kışkırttı Lauren.

"Çünkü buna inanmak daha *uygundu*," dedi Nick birdenbire. "O zaman sana âşık değildim."

Lauren o zamanlar onu her şeyden çok seviyordu. "Sana ondan bahsetmemi ister misin?"

"Hayır," dedi Nick soğuk bir şekilde.

Lauren'ın gözleri ışıldıyordu ama temkinli bir şekilde

bir adım geri çekildi. "Onu kesinlikle beğenirdin. Senin gibi uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı. Çok zarif, bilgili ve tecrübeliydi. İki gün içinde direncimi kırdı ve..."

"Kes şunu, lanet olsun!" Nick saf bir öfkeyle dişlerini gıcırdattı.

"Adı John..."

Nick her iki elini içki dolabının üstüne koyup ona sırtını döndü. "Bunu dinlemek istemiyorum!"

"John Nichola, Sinclair," diye açıkladı Lauren.

Nick öylesine rahatlamıştı ki bu duyguyla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Doğrulup ona doğru döndü. Baştan çıkarıcı siyah kadifenin içinde bir melek gibi görünen Lauren, zarıfvücut hatlarının her noktasında farkında olmadığı bir denge sergileyerek odanın ortasında duruyordu. Onda bir tür saflık vardı, erkeklerin tutkularını boşaltacakları uygun bir yer olmasını engelleyen sakın bir özgüven taşıyordu.

Lauren ona âşıktı.

Nick onu metresi ya da karısı yapabilirdi. Yüreğinde onun gelini olarak kendine ait olduğunu, bunun haricinde herhangi bir şeyin onun gururunu yok edeceğini ve onu utandıracağını biliyordu. Güzel vücudunu sadece ona sunmuştu. Nick bu hediyesini ve sevgisini kabul edip karşılığında ona "düzeyle bir ilişki" denilen belirsiz ve temelleri sağlam olmayan bir şey veremezdi. Henüz çok genç olmasına rağmen onu seviyordu ve onunla oyun oynamayacak kadar da akıllıydı. Ayrıca fazlasıyla sinirlenip düş kırıklığına uğradığı son birkaç hafta boyunca öğrendiği kadarıyla Lauren inatçı, iradeli ve cüretkâr bir kadındı...

Sessizce ona baktıktan sonra derin bir nefes aldı. "Lauren..." diyerek ciddi bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Şaşı mavi gözlü ve küçük burunlarının üzerinde kemik çerçeveli gözlükleri olan dört kız çocuğu istiyorum. Ayrıca bal rengi saçların çok hoşuma gittiği için eğer bunu da ayarlayabilirsen..." Mutluluktan gözlerinin dolduğunu görür görmez onu kollarının arasına alıp kalbine doğru bastırdı. Lauren'ın titremesine neden olan duygular onu da sarsmıştı. "Lütfen ağlama, sevgilim. Lütfen ağlama," diye fısıldarken alnını, yanaklarını ve dudaklarını öpüyordu. Kendisine Lauren'ın ikinci kez sevişme deneyimi yaşayacağını ve onu bu kez acele ettirmeyeceğini hatırlatan Nick eğilip onu kollarına aldı ve üst kattaki yatak odasına taşıdı.

Dudakları onunkilere kenetlenmiş bir haldeyken dizlerinin altındaki ellerini çekti. Bacakları aşağı inerken kasıklarına değince aniden nefesi kesildi. Kıyafetlerini çıkarırken, Lauren da gözlerinin önünde üzerindekiyi çıkarmakla meşguldü. Dantelli iç çamaşırlarını nihayet yere attıktan sonra yüzünü onunkine doğru kaldırıp utanç duymadan karşısında durdu.

Yüzünü avuçlarının arasına aldığı anda Nick'in içi şefkatle dolmuştu, pürüzsüz yüz hatlarının üzerinde gezinen parmakları titriyordu. Haftalarca inatla ona meydan okuyup soğuk bir şekilde onu reddetmesinin ardından, Lauren ona açıkça teslim olmuş bir şekilde bakıyordu. Gözleri sevgi ile ışıldıyordu, hem alçakgönüllü hem de oldukça gururlu hissetmesine neden olan son derece yoğun bir sevgiydi bu. "Lauren..." dedi. Kalın sesi henüz alışık olmadığı içindeki yeni duygular yüzünden kaba çıkıyordu. "Ben de seni seviyorum."

Cevap olarak Lauren ellerini çıplak göğsünde kaydırıp kollarını boynuna doladı ve vücudunu vücuduna tama-

men bastırarak kan dolaşımına kontrol edemediği tutku alevleri saçtı. Nick tutkusunu dizginlemeye çalışarak başını eğip onu öptü. Lauren yumuşak dudaklarını aralamıştı. Nick dilini içeri sokup onun bir kez tadına baktıktan sonra çekti... Ve sonra gözü dönmüş bir şekilde şiddetle tekrar hamle yaptı, birdenbire kontrolden çıkmıştı. Boğuk bir sesle inleyerek onu yatağa çekip sırtüstü yatırdı ve yastıklara bastırdı, onu öpüp okşarken elleri ve dudakları büyük bir arzuyla hareket ediyordu.

Birbirine karışan duyguların yoğunluğunda Lauren Nick'le bu geceki sevişmelerinin daha farklı olduğunu fark etti. Nick Harbor Springs'teyken vücudunu tanıdık bir enstrümanı eline alan bir maestro gibi tutmuştu, elleri becerikliydi... Ama bu gece ona eziyet edercesine hassas davranıyordu, ona dokunan ve onu heyecanlandıran ellerinde belirgin bir incelik vardı. Harbor Springs'teyken özenle kontrolü altında tuttuğu tutkusunu dizginleyebilmişti; bu gece ise en az Lauren kadar gözü dönmüştü.

Dudakları göğüslerinde gezinirken, Lauren düşünme yetisini kaybetmişti. Parmaklarını gür saçlarına kenetleyip başını göğüslerinin üstünde tutuyor ve sonra elleri omuzlarındaki ve kollarındaki güçlü kaslarına doğru kayıyordu. "Seni istiyorum," diye fısıldadı Nick boğuk bir sesle. "Seni çok istiyorum!"

Arzuyla dolu boğuk kelimeleri Lauren'ı ateşlendirmiş, fısıldadığı sevgi sözcükleri ruhunu canlandırmıştı. Keşfe çıkan parmaklarının her dokunuşu, dudaklarının ve dilinin tenine her değışı Lauren'ı onunla sevişmenin vahşi güzelliği dışında hiçbir şeyin olmadığı yükseklerdeki bir evrene gönderiyordu.

Nick uzanıp bacaklarını ayırdığında, Lauren inleyerek

kalçalarını ona doğru kaldırdı. Nick'in direnci kırılmıştı. Derin ve sert bir öpücükle dudaklarını kavrayıp olağanüstü sıcaklığının içine daldı. "Benimle hareket et, sevgilim," dedi kalın sesiyle. Lauren isteğini yerine getirince inleyerek tamamen derinliklerinde kayboldu. Her bir hamledeki ısrar Lauren'ın kendinden geçerek titremesine ve boğazından kısık bir çığlğın kopmasına neden olmuştu. Sonunda ise ulaşılan *gerçek* mutluluktı.

Lauren ertesi sabah erkenden çalan telefonun kulak tırmalayan sesiyle uyandı. Nick'in çıplak göğsünün üzerinden uzanarak ahizeyi kaldırıp cevap verdi. "Arayan Jim... Seni istiyor," dedikten sonra telefonu ona verdi.

Kısa bir konuşmanın ardından telefonu kapatıp yerinden doğruldu ve parmaklarını Lauren'ın saçları arasında gezdirdi. Üzüntüyle karışık bir teslimiyetle, "Bugün Oklahoma'ya gitmek zorundayım," dedi. "Birkaç ay önce, uzun yıllar boyunca tüm çalışanlarını kendisinden soğutan bir adamın petrol şirketini satın aldım. Çalışanlarım aynı kişilerle yeni sözleşmeleriyle ilgili bir anlaşmaya varmaya çalışıyordu ama kendilerine verilen sözlerin tutulmamasına alışkın oldukları için benimle konuşmak istiyorlar, yoksa greve gidecekler." Çoktan pantolonunu ve gömleğini giymeye başlamıştı.

Birkaç dakika sonra ön kapıda, "Yarın ofiste görüşürüz," diye söz verdi. Onu kollarına alıp baş döndürücü bir şekilde upuzun sarıldıktan sonra istemeyerek bıraktı. "Buraya dönmek için tüm gece uçmam gerekebilir, yine de yarın dönmüş olacağım. Söz veriyorum."

Pazartesi sabahı Lauren ofise girdiğinde pek çok kişinin şüpheli bakışıyla karşılaştı. Şaşkınlıkla paltosunu asıp masasına yöneldiğinde ise Susan Brook'la birlikte altı kişiyi masasının etrafına toplanmış bir halde buldu.

"Ne oldu?" diye sordu. Kendisini son derece mutlu hissediyordu; Nickonu Oklahoma'dan iki kez aramıştı ve bugün onu tekrar görecekti.

"Sen söyle," dedi Susan Brook neşe içinde. "Bu sen değil misin?" Pazar gazetesini Lauren'ın masasına pat diye bıraktıktan sonra düzleştirdi.

Lauren'ın gözleri kocaman açıldı. Tüm sayfa Çocuk Hastanesi'nin Yardım Balosu'na ayrılmıştı ve sayfanın tam ortasında Nick'le birlikte renkli bir fotoğrafı vardı. Dans ederlerken çekilmişti ve Nick ona gülümsüyordu. Lauren'ın ona doğru kaldırdığı yüzü yandan görölüyordu. Başlıkta, "Detroit'li iş adamı J. Nicholas Sinclair ve arkadaşı," yazıyordu.

Lauren masasının etrafını saran heyecanlı ve meraklı yüzlere bakarak, "Bana çok benziyor, değil mi?" diye kaçamak bir yanıt verdi. Doğru an gelene dek Nick'le olan ilişkisini insanlara açıklamak istememesinin yanı sıra iş arkadaşlarının ona farklı davranmasını da kesinlikle istemiyordu.

"Sen olmadığını mı söylüyorsun?" dedi kadınlardan biri hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. Hiç kimse insanların bir anda susup daktiloların tamamen durmasıyla aniden etrafa çöken sessizliği fark etmemişti...

Lauren'ın tam arkasından kalın sesiyle, "Günaydın, bayanlar," dedi Nick. Sersemleyen altı kadın da dikkat kesilip Lauren'ın üzerinden eğilerek ellerini onun masasına koyan Nick'e şaşkınlıkla bakakalmıştı. "Merhaba," dedi Nick. Dudakları Lauren'ın kulağına o kadar yakındı ki herkesin önünde onu öpeceğinden endişe eden Lauren başını çevirmeye korkuyordu. Nick masasının üzerine serili gazeteye göz attı. "Harika görünüyorsun, peki şu dans ettiğin çirkin adam da kim?" Cevap vermesini beklemeden doğrulup şefkatle saçlarını karıştırdı ve sonra kapıyı arkasından kapatarak Jim'in ofisine geçti.

Lauren utancından kendini yerin dibine girmiş gibi hissediyordu. Susan Brook kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar ilginç bir tesadüf..." diyerek ona takıldı.

Birkaç dakika sonra Jim'in ofisinden çıkan Nick, Lauren'a onunla birlikte yukarı gelmesini söyledi. Ofise varır varmaz kollarının arasına alıp ona uzun, tatmin edici bir öpücük verdi. "Seni özledim," diye fısıldadı ve sonra içini çekip istemeyerek onu bırakıp ellerini arkasında kenetledi. "Sanırım seni daha çok özleyeceğim... Bir saat içinde Casano'ya gitmek için yola çıkmak zorundayım.

Rossi bana ulaşamamış, o yüzden New York'taki Horace Moran'ı aramış. Görünüşe bakılırsa bazı Amerikalılar köyde dolaşıp onun hakkında sorular soruyormuş. Güvenlik ekibim neler olduğunu araştırıyor. Tüm bunlar olurken Rossi gizli bir yere gidip saklanmış ve şu an bulunduğu yerde telefon yokmuş.

"Jim'i yanıma alacağım. Ericka'nın babası panikleyip Rossi'yi sakinleştirmesi için Ericka'yı Casano'ya göndermiş. Biraz İtalyanca biliyor. Çarşamba günü ya da en geç Perşembe dönmüş olurum." Kaşlarını çattı. "Lauren... Sana Ericka'dan hiç bahsetmedim..."

"Mary bahsetti," dedi Lauren. Gideceği için çok üzgün olsa da neşeli görünmeye çalışıyordu. Onu özleyecek olmasının yanı sıra üç dört gün daha ona Philip'ten söz etmek için beklemek zorunda kalıp endişelenecekti. Gitmek üzereyken, şimdi ona anlatamazdı. Günlerce kaynayan öfkesi patlayacak hale gelirdi. Yanında olup onu sakinleştirebileceği bir anda söylemeliydi. "Neden Jim'le birlikte gidiyorsun?"

"Sinco'nun başkanı önümüzdeki ay emekli olduğunda yerini Jim alacak. Onunla birlikte gidersem Sinco hakkındaki şu anki hedeflerimizi ve uzun vadeli planlarımızı konuşabiliriz." Gülümsedi. "Ayrıca bizim hayatlarımıza müdahale ettiği için Jim'e çok minnettar olduğumdan ben de onun hayatına müdahale etmeye karar verdim," diye itiraf etti. "Onu İtalya'ya, Ericka'nın olduğu yere götürerek... Aklımdan geçenleri anladığımı görüyorum..." dedi Lauren gülmeye başladığında.

Son kez sarıldıktan sonra onu bırakıp masasına döndü ve kâğıtları evrak çantasına doldurmaya başladı. "Rossi tekrar ararsa Mary'ye aramayı senin olduğun yere yönelen-

dirmesini söyledim. Ona yolda olduğumu ve endişelenmesi gereken hiçbir şeyin olmadığını söyle.

"Şu an Rossi'nin formülünü test eden dört laboratuvarımız var. İki hafta içinde dahi mi sahtekâr mı olduğunu öğrenmiş olacağız, o zamana kadar sahtekâr olmadığını varsayıp onu pohpohlamalıyız."

Lauren içten içe gülümseyerek hayranlıkla Nick'in seri bir şekilde konuşmasını dinliyordu. Nick'le evli olmak karsırganın kenarında yaşamak gibi olacaktı ve o sadece onun rüzgârına kapılacaktı.

"Bu arada..." dedi Nick. O kadar sıradan bir şekilde söylemişti ki bunu Lauren birdenbire irkildi. "Bu sabah beni bir muhabir aradı. Kim olduğunu ve evleneceğimizi biliyorlar. Hikâyeyi bastıklarında, korkarım tüm basın peşine düşmüş olacak."

"Nasıl öğrenmişler?" Lauren'ın nefesi kesilmişti.

Ona ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle baktı. "Ben söyledim."

Her şey o kadar hızlı geliyordu ki Lauren'ın başı dönmüştü. "Onlara ne zaman ve nerede evleneceğimizi de söyledin mi?" diyerek onu azarladı.

"Yakında evleneceğimizi söyledim." Evrak çantasını kapatıp az önce oturduğu sandalyeden Lauren'ı kaldırdı. "Yüzlerce davetlinin olduğu büyük bir kilise düğünü mü istersin... Yoksa sadece ailenin ve birkaç arkadaşımızın olduğu küçük bir kilisede benimle evlenmeye razı olur musun? Balayından döndüğümüzde büyük bir parti verebiliriz, böylece tanıdığımız insanlara karşı sosyal yükümlülüğümüzü de yerine getirmiş oluruz."

Lauren hızla büyük bir kilise düğününün babasının sağlığı ve olmayan maddi durumu üzerinde oluşturacağı yükü

ve oldukça çekici bir seçenek olan bir an önce Nick'in eşi olma fikrini düşündü. "Sen ve küçük bir kilise..." dedi.

"Güzel." Nick gülümsedi. "Çünkü benim olmanı beklerken delirebilirim. Sabırlı bir adam değilim."

"Gerçekten mi?" Ona dokunmak için bir bahane yaratıp kravatını düzeltti. "Hiç fark etmedim."

"Şımarık," dedi sevgiyle ve sonra ekledi: "Bir çek yazıp Mary'ye verdim. Onu bankadaki hesabına yatır, birkaç gün izin al ve ben yokken ihtiyacın olan gelin eşyalarını satın almak için kullan. Oldukça yüksek meblağlı bir çek. Hepsini kıyafetlere harcaman mümkün değil. Geri kalanıyla nişanımızın anısına özel bir şey al... Mücevher ya da kürk."

Nick gittikten sonra Lauren masasına yaslandı ve öğle yemeğinde Mary'nin söylediği sözleri hatırlayınca hüznle gülümsedi. *"O günden sonra Nick hiçbir kadıncı hediye almadı... Bunun yerine onlara para verip istedikleri bir şeyi seçmelerini söylemiş... Mücevher ya da kiirk olması umrunda bile olmazmış."*

Bu kasvetli düşünceyi bir kenara itti. Belki bir gün Nick değişebilirdi. O güne kadar yeryüzündeki tüm kadınlardan daha çok minnettar olacağı şeye sahipti. Kolundaki saate baktı; onu çeyrek geçiyordu ve henüz hiçbir işe başlamamıştı.

Jack Collins hastanedeki yatağının karşı duvarında asılı duran büyük, yuvarlak saate baktı. Test yapmaları için kendisini aşağıya götürmelerini beklerken iğnelerin verdiği sersemlikle mücadele ediyor ve dikkatini toplayıp konsantre olmaya çalışıyordu. Günlerden Pazartesiydi. Rudy'nin arayıp Nick Sinclair'ın yanında görevlendirilen

iki dil bilen sekreterle ilgili soruşturmanın sonuçlarını bildirmesi gerekiyordu.

Sanki düşünce gücüyle aramasını sağlamışçasına yatağının yanındaki telefon birden çalmaya başladı. El yordamıyla telefona ulaşmaya çalıştı. İlk başta başarısız olsa da sonunda ahizeyi kulağına götürebilmişti.

"Jack," dedi hattın diğer ucundaki kişi. "Ben Rudy."

Jack'in gözünün önüne Rudy'nin yuvarlak suratı ve boncuk gözleri belirdi. "Danner denen kadını kontrol edebildin mi?"

"Evet," dedi Rudy. "Söylediğin şekilde kontrol ettim. Bloomfield Tepeleri'nde lüks bir evde yaşıyor ve adamın teki onun kirasını ödüyor. Kapıcıyla konuştum, bana yaşlı bir adamın evi metresleri için tuttuğunu söyledi. Orada yaşayan en son kadın kızıl saçlıymış. Yaşlı adam Whitworth bir gece ona uğradığında başka bir adamla yakalayınca onu dışarı atmış."

"Kapıcı Danner'ın sessiz sakin yaşadığını söyledi... Evi ni bulunduğu kapıdan görebiliyor." Rudy ahlaksızca sırtıttı. "Kapıcı Whitworth'un parasının karşılığını alamadığını söyledi, çünkü oraya taşındığından beri evi sadece bir kez ziyaret etmiş. Anladığım kadarıyla Whitworth yaşlandığı için..."

Jack zihnine çöken sise karşı mücadele ediyordu. "Kim?"

"Whitworth," dedi Rudy. "Philip A. Whitworth. Herhalde cinsel dürtüsünü kaybetti..."

"Kapa çeneni ve beni dinle!" diye kulak tırmalayan bir sesle bağırdı Jack. "Testler için beni aşağıya götürecekler ve az önce bana beni uyutacak bir iğne yaptılar. Nick Sinclair'ın yanına git ve bana söylediklerini ona anlat. An-

ladin mı? Nick'e..." Jack'in üzerine birden bir yorgunluk çökmüştü. "Rossi meselesindeki sızıntının ondan kaynaklanabileceğini düşündüğümü söyle."

"O ne? Öyle mi? Şaka yapıyor olmalısın! O fahişe..." Rudy'nin aşağılayan ses tonu kendisini büyük gören bir hava kazanmıştı. "Ben hallederim Jack, her şeyi bana bırak..."

"Kes sesini, lanet olası, beni dinle!" Jack tekrar bağırdı. "Nick Sinclair yerinde değilse, şirketin baş avukatı Mike Walsh'a git ve ona söylediklerimi ilet. Başka kimseye bundan bahsetme. Daha sonra kadını izlemeni istiyorum. Ofisindeki tüm telefon görüşmeleri dinlensin. Her hareketini takip etmelisin. Sana yardım etmesi için birini tut..."

Salı sabahı telefon çaldığında Lauren dalgın dalgın boşluğa bakıyordu. O kadar mutlu ve heyecanlıydı ki işinin sıradanlığına bir türlü odaklanamıyordu. Nick'i aklından çıkarmak istese de -ki bunu hiç istemiyordu- bu pek mümkün olmuyordu, çünkü ofisteki çalışanlar ona sürekli konuyla ilgili takılıyorlardı. Telefona cevap verdiğinde, önceki günden beri telefonu her eline aldığı anda işittiği hafıftıkırtının pek üzerinde durmadı. "Lauren, canım," dedi Philip Whitworth. "Bence bugün birlikte öğle yemeğine çıkmalıyız."

Bu bir davetten çok emirdi. Lauren tüm benliğiyle Philip Whitworth'un ağzının payını verip telefonu yüzüne kapatmak istiyordu ama buna cesaret edemedi. Onu sınırlendirirse, Philip'in kendisinden önce Nick'e onun kim olduğunu söyleme ihtimali vardı. Ayrıca Philip'in evinde yaşıyordu ve Nick yokken başka bir yere taşınamazdı, çünkü o zaman Nick ona telefonla ulaşamazdı. Eğer onu

ofisten ararsa bir motele yerleştğini söyleyebilirdi, fakat bunun için de bir bahane yaratması gerekiyordu ve yalanlarına bir yenisini daha eklemek istemiyordu. "Pekâlâ," dedi istemeyerek. "Ama ofisten uzun süre ayrı kalamam."

"Bulunduğun binada yemek yiyemeyiz, Lauren," diye ona alaycı bir şekilde durumu hatırlattı Philip.

Ses tonu karşısında Lauren'ın tüm vücudu iirpermişti. Philip'le yalnız kalma fikrinin yanı sıra söylemek istedikleri de onu huzursuz etmişti. Birden aklına Tony'nin restoranı gelince kendisini daha iyi hissetti. "Öğlen Tony'nin restoranında buluşabiliriz. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet ama unut gitsin. Orada boş masa bulmak imkânsız, tabii bir de..."

"Rezervasyon yaparım," dedi Lauren hemen.

Lauren oraya vardığında tüm restoran oturmayı bekleyen insanlarla doluydu. Tony onu görünce restoranın diğer ucundan yorgun bir şekilde gülümsedi, fakat onu masasına götüren Dominic olmuştu. Lauren'ın solgun bir gülümsemeyle onu selamladığını gören genç adamın aniden yüzü kızarmıştı. "Masanın yeri pek iyi değil, Lauren. Özür dilerim. Gelecek sefer daha erken ararsan, daha güzel bir masada oturabilirsin."

Restoranın kokteyl bölümüyle birleşen arka kısmına doğru onu götürürken Lauren ne demek istediğini anlamıştı. Loş ışıklandırmak salonu restorandan ayıran tek şey lekeli ahşap parmaklıklardı. Kalabalık kokteyl salonundan sohbet edenlerin ve gülüşenlerin sesleri duyuluyordu ve garsonlar masanın yanındaki yüklükte tuttıkları kahve demliklerine sürekli gidip geliyorlardı.

Lauren masaya doğru yürürken çoktan yerine oturmuş

olan Philip Whitworth, dalgın dalgın bardağındaki buz küplerini çeviriyordu. Yüzündeki ifadeye bakınca Lauren onun sakın, soğukkanlı ve halinden memnun görüldüğünü düşündü. "Sanırım ortak dostumuzla aradaki işlerin nasıl gittiğini bana anlatacaksın..." dedi Philip.

Lauren, "Üvey oğlun demek istedin herhalde!" diyerek sertçe onu düzeltti. Hâlâ onu kandırmaya çalıştığını görünce öfkelenmişti.

"Evet, canım," diye hemen karşılık verdi. "Ama insanların arasındayken en iyisi onun ismini telaffuz etmeyelim."

O ve eşinin Nick'e nasıl davrandıkları gözleri önüne gelince Lauren'ın içindeki öfke kaynamaya başlamıştı. Kendisine Philip'in ona aslında kötü davranmadığını hatırlatmaya çalışıyordu ama yine de sesi sert çıkıyordu. "Bir iki gün içinde gazetelerden okursun, ancak sana şimdiden evleneceğimizi söyleyebilirim."

"Tebrikler," dedi Philip memnuniyetle. "Peki ona benimle olan bağlantıdan söz ettin mi? Görünüşe bakılırsa ikinizle yardım balosunda karşılaştığımızda bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyordu."

"Ona yakında söyleyeceğim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Lauren. Bana ve eşime karşı büyük bir nefret besliyor.

"Oldukça geçerli sebepleri var!" Lauren kendisine engel olamamıştı.

"Demek hikâyeyi biliyorsun. O halde benim metresim olarak yaşadığını, senin için aldığım kıyafetleri giydiğini öğrendiğinde nasıl bir tepki vereceğini düşün."

"Saçmalama. Ben senin metresin değilim..."

"Biz öyle olmadığını biliyoruz ama sence o buna inanır mı?"

"Ben onu inandırırım," dedi Lauren kısık ve gergin bir ses tonuyla.

Soğukkanlılıkla gülümseyen Philip'in aklından çıkarıcı planlar geçiyordu. "Casano'daki küçük projesinden bana bahsettiğini düşünürse onu inandırman imkânsız olur."

Korku Lauren'ı felç eden dalgalar halinde vücuduna yayılırken felakete uğrayan zihninde tehlike çanları çalıyordu. "Sana Casano hakkında hiçbir şey söylemedim, hem de hiç! Sana asla gizli bilgi vermedim."

"Bana Casano'dan bahsedenin sen olduğuna inanacaktır."

Lauren titremesine engel olmak için ellerini masanın üzerinde kenetledi. Korku yavaş yavaş ve acımasızca ipeksi ağlarını karnına boşaltıyordu.

"Philip... Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Tam olarak tehdit ettiğimi söyleyemem," diye düzgünce yanıtladı Philip. "Sen ve ben bir anlaşma yapmak üzereyiz ve ben sadece şartlarım konusunda benimle tartışacak pozisyonda olmadığını anlamamı istiyorum."

"Ne anlaşması?" diye sordu Lauren ama Tanrı yardımcısı olsun cevabı çoktan biliyordu.

"Sessiz olman karşılığında senden ara sıra bilgi isteyeceğim."

"Sana istediğin bilgileri vereceğimi mi sanıyorsun?" dedi Lauren ağlamaklı bir şekilde onu küçümseyerek. "Gerçekten buna inanıyor musun?" Gözyaşları gözlerini yakıp sesini boğuyordu. "Ona zarar verecek herhangi bir şey yapmaktansa ölmeyi tercih ederim, beni anlıyor musun?"

Philip öne doğru eğilerek, "Aşırı tepki gösteriyorsun," dedi sertçe. "Amacım adamı işsiz bırakmak değil... Sadece kendi şirketimi kurtarmaya çalışıyorum. Sinco'nun rekabeti yüzünden işlerim fazlasıyla duraksadı."

"Çok yazık!"

"Senin için hiçbir önemi olmayabilir ama Whitworth işletmeleri Carter'ın doğuştan kazandığı bir hak ve bu eşim için çok önemli. Şimdi, yardım edip etmeyeceğin üzerine tartışmayı bir kenara bırakalım, çünkü başka seçeneğin yok. Dört büyük sözleşme üzerine teklif vermek için Cuma günü son gün. Sinco'nun ne kadar teklif edeceğini bilmek istiyorum." Üzerinde dört projenin ismi yazılı ufak bir kâğıt çıkardı ve Lauren'ın parmaklarını açarak kâğıdı avcuna sıkıştırdı. Sonra eline dostça, babacan bir şekilde vurdu. Sandalyesini arkaya doğru iterek, "Maalesef ofise geri dönmeliyim," dedi.

Lauren ona baktı, o kadar sinirlenmişti ki hiçbir şey hissetmiyordu, korku bile. "Bu teklifler senin için çok mu önemli?" diye sordu.

"Evet, çok önemli."

"Eşinin şirketi oğlu için muhafaza etmek istediği için mi? Bu onun için mi?"

"Tahmin edebileceğinden daha önemli. Başka şeylerin yanı sıra şirketi satmaya kalkarsam -ki bu benim tek seçeneğim- tüm mal varlığımızdan herkesin haberi olur. Bu çok utanç verici."

"Anlıyorum," dedi Lauren büyük bir sakinlikle. O an için işbirliği yapacağına onu inandırmaya çalışarak dikkatle ekledi: "Peki sana yardım edersem Nick'e yalan söylemeyeceğine dair söz veriyor musun?"

"Şerefim üzerine söz veriyorum," dedi Philip.

...

Lauren içinde buz gibi bir öfkeyle ofise girdi. Carol Whitworth, ilk oğlunun yarattığı imparatorluğu yok ederek sevgili ikinci oğlunun "mirasını" satın almak istiyordu. Gerçekten de Lauren'ın onlara yardım etmesini bekliyorlardı. Ona şantaj yapıyorlardı ve Lauren bunun sonunun asla gelmeyeceğini biliyordu. Whitworthlar açgözlü, acımasız ve vicdansız insanlardı. İsteklerinin sonu gelmeden, Global Endüstri Carter'ın mirasının bir parçası haline gelecekti.

Birkaç dakika sonra masasındaki telefon çaldı. Lauren hemen telefona cevap verdi. "Seni acele ettirmek istemedim, canım," dedi Philip. "Ama o bilgilere bugün ihtiyacım var. İhtiyacın olan teklifleri mühendislik departmanında bir yerde bulabilirsin. Kapak sayfalarını da getirebilirsen çok makbule geçer."

"Elimden geleni yaparım," dedi Lauren ruhsuz bir şekilde.

"Harika. Çok akıllıca bir karar. Saat dörtte binanın önünde buluşuruz. Yapman gereken lobiden aşağı ilerlemek, seni arabada bekliyor olacağım. Her şey sadece on dakikanı alacak."

Lauren telefonu kapatıp diğer ofislerin içinden geçerek mühendislik departmanına gitti. O an için şüpheli davranıp davranmamakla ilgili herhangi bir endişesi yoktu. Jim geri döner dönmez olanları ona anlatacaktı. Belki de onun Nick'e tüm olanları anlatmasına yardımcı olabilirdi.

Mühendislik departmanındaki sekretere, "Bay Williams, bu dört işle ilgili dosyaları görmek istiyor," dedi.

Birkaç dakika içinde dört dosya da elindeydi. Hepsini alıp masasına döndü. Her dosyanın önündeki kapak sayfa-

larında işin ismi, sözleşme ve Sinco'nun teklifettiği miktar Sinco'ya verilirse sağlanacak olan teknik ekipmanın bir özeti yazıyordu.

Lauren sayfaları çıkarıp fotokopi makinesinin yanına gitti, sonra kopyalarla birlikte orijinal dokümanları alıp masasına döndü. Orijinal sayfaları dosyaya koyup çekmecesinden daksil çıkardı, dikkatli ve sakın bir şekilde Sinco'nun her teklifini birkaç milyon dolar artırarak değiştirdi. Çalıştığı kopyanın üzerinde daksil belli oluyordu ama birkaç kopyasını aldıktan sonra daksil görünmez olmuş ve yaptığı değişiklikleri anlamak imkansızlaşmıştı. Yuvarlak yüzlü genç bir adam yanında belirttiğinde fotokopi makinesiyle işi bitmek üzereydi. "Özür dilerim, bayan," dedi. "Ben bu fotokopi makinesinin bakımını sağlayan şirketten geliyorum, makine bütün gün sorun çıkarıyormuş. Doğru düzgün çalışıp çalışmadığını görebilmem için orijinal dokümanların tekrar fotokopilerini çeker misiniz?"

Lauren'ın içini belirsiz bir huzursuzluk kaplamıştı ama makine sürekli bozuluyordu, o nedenle genç adamın söylediğini yaptı. Ardında makineden çıkan kopyaları eline alıp göz attı ve kafasını salladı. "Bu kez gerçekten çalışıyor gibi görünüyor."

Lauren diğer tarafa döndüğünde adamın kopyaları çöp sepetine attığını gördü.

Ve birkaç dakika sonra adamın kopyaları aldığını ruhu bile duymadı.

Lobide ilerlediği sırada kaldırımın kenarında bir Cadillac gördü. Araca yaklaşıncı kendi tarafındaki pencere otomatikman açıldı ve Lauren arabaya doğru eğilerek zarfı Philip'e verdi.

"Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu umarım anlıyorsunuz," diye söze girdi Philip. "Ve..."

Lauren'ın içini kaplayan öfke kulaklarında uğulduyordu. Hemen arkasını dönüp binaya doğru koştu. Elindeki fotoğraf makinesini telaşla arkasına saklayan yuvarlak yüz-
lü genç adamı neredeyse yere deviriyordu.

On l^ckiiZtAVICIA ^BcLÜM

Çarşamba günü öğleden sonra Nick peşinde Ericka ve Jim'le birlikte hızlı adımlarla ofise girince, "Tanrıya şükür geri dönebildin!" diye bağırdı Mary. "Mike Walsh bir an önce seninle konuşmak istiyor. Acil bir durum olduğunu söyledi."

"Buraya gelmesini söyle," dedi Nick ceketini çıkarırken. "Sonra da kutlama yapmak için bize katıl. Lauren'ı evlenmek için Las Vegas'a götürmek üzereyim. Şu an uçağın kontrolleri yapılıp yakıt dolduruluyor."

"Lauren'ın bundan haberi var mı?" diye sordu Mary kaşlarını çatarak. "Aşağıda, Jim'in ofisinde harıl harıl çalışıyor."

"Onu planımın ne kadar akıllıca olduğuna ikna edirim."

Şeytanı bir şekilde gülümseyen Ericka, "Uçak havalandıktan sonra başka seçeneği olmayacak," diye araya girdi.

"Kesinlikle." Nick neşeyle gülümsedi. Onu o kadar çok özlemişti ki aşk acısı çeken küçük bir çocuk gibi her gün günde üç kez aramıştı. Omzunun üzerinden, "Keyfinize bakın," diye ekledi, içinde birkaç tane kıyafeti asılı olan geniş dolaptan temiz bir gömlek çıkardı.

Beş dakika sonra banyodan yeni tıraş olmuş bir şekilde çıktığında Jim ve Ericka'nın oturduğu kanepenin yanında yuvarlak suratlı bir adamla birlikte duran Mike Walsh'a baktı. Bara gidip bir şişe şampanya çıkardı ve sırtı diğerlerine dönükken, "Ne var ne yok, Mike?" diye sordu.

Avukat, "Rossi projesindeki güvenlik sorunu var," diyerek dikkatle konuşmaya başladı.

"Evet. Bunu sana söyleyen *bendim*."

"Casano'da Rossi hakkında sorular soran adamlar Whitworth'un ekibindenmiş."

Şampanyanın plastik tıpasını çıkarırken sadece bir anlığına duran eli, Nick'in Whitworth ismini duyduğunda hissettiği gerginliği ele vermişti. "Devam et," dedi sakın bir sesle.

"Görünüşe göre..." diye devam etti avukat. "Whitworth için bilgi sızdıran bir bayan elemanımız var. Rudy'den ofisindeki telefon görüşmelerini dinlemesini ve onu gözetim altında tutmasını istedim."

Bardan dört adet şampanya kadehi alan Nick'in gözleri önünde Lauren'ın gülümsemesi ve güzel yüzü dolaşıyordu. Bu gece evleneceklerdi. Bu geceden sonra, onu kollamaya alma, aç vücudunu onunla birleştirme ve onu öpüp okşama hakkı sadece ona ait olacaktı. "Dinliyorum..." diyerek yalan söyledi. "Devam et."

"Rudy dün onu Sinco'nun dört teklifinin kopyalarını Whitworth'a verirken fotoğrafladı. Elimizde mahkemede

delil olarak kullanmak için Whitworth'a verdiği belgelerin birer kopyası var."

"O aşağılık..." Nick öfkesini kontrol etmeye ve Philip Whitworth'a karşı hissettiği nefretin keyfini kaçırmasına izin vermemeye çalışıyordu. Bugün onun nikâh günüydü. Soğukkanlı bir şekilde, "Jim, beş sene önce yapmam gereken şeyi yapacağım. Onu işinden edeceğim. Bugünden itibaren, onun teklif verdiği her işe Sinco'nun teklif vermesini ve hatta değerimizin altında teklif vermemizi istiyorum. Anlaşıldı mı? O aşağılık herifin paçamızı bırakmasını istiyorum!" dedi.

Jim mırıldanarak ona katıldığını belirttiikten sonra Mike kaldığı yerden sözlerine devam etti. "Genç kadın için tutuklama emri çıkartabiliriz. Bu konuda Yargıç Spath ile çoktan görüştüm, tutuklama kararı çıkarmak için senin vereceğin emri bekliyor."

Nick kadehlere şampanya doldururken Jim sordu: "Kimmiş?"

"Whitworth'un metresi!" Ses tonunda kendini beğenmiş bir hava olan Rudy halinden memnun görünüyordu. "Onu bizzat izledim. Kadın Whitworth'un kirasını ödediği Bloomfield Tepeleri'nde lüks bir evde kraliçeler gibi yaşıyor. Bir manken gibi giyiniyor ve..."

Nick'in göğsü bir an için sıkışmış, beyinde zonklayan acı verici gerçeğe tüm vücudu anında gerilmişti. Sorması gereken soru zihninde biçimlenmişti ama sözcükler ağzından çıkmadan önce dengesini sağlamak için ellerini barın üstüne koydu. "Adı ne?"

Hevesli güvenlik elemanının daha fazla açıklama yapmasını engelleyerek, "Lauren Danner," dedi avukat. "Nick, onun senin yanında çalıştığını ve o gece ayaklarımızın di-

bine düşen kızın o olduğunu biliyorum. Tutuklanmasını geniş çevrelere duyurursak, bizden bilgi sızdırmayı düşünen diğer kişilerin cesaretlerini kırmış oluruz, yine de ona suç duyurusunda bulunmadan önce seninle görüşmeyi bekledim. Tutuklama kararı..."

Nick'in sesi öfke ve acıyla doluydu. "Ofisine geri dön," diye emretti. "Ve orada bekle. Seni arayacağım." Arkasını dönmeden başıyla Rudy'ye işaret etti. "Alın şunu gözümün önünden ve bir daha karşıma çıkmasın!"

"Nick..." Jim, Nick'in arkasında konuşuyordu.

"Defol!" Nick'in sesi kırbaç gibi havayı yarmış, sonra tehlikeli bir şekilde sakinleşmişti. "Mary, Lauren'ı ara ve on dakika içinde buraya gelmesini söyle. Sonra da evine git. Saat neredeyse beş oldu."

Herkes gittikten sonra odaya çöken derin sessizlikte, Nick bardan doğrularak bir meleklerle evliliğini kutlamak için doldurduğu şampanyayı kafasına dikti. Hayatına giren mavi gözlü prenses her şeyi altüst etmişti. Lauren onu ispiyonluyor ve Whitworth'la ona ihanet ediyordu. Lauren, Whitworth'un metresiydi.

Yüreği inkâr etse de aklı tüm bunların gerçek olduğunu biliyordu. Her şey yaşam tarzını ve giydiği kıyafetleri açıklıyordu.

Cumartesi gecesi onu Whitworth'la tanıştırdığı anı ve onu hiç tanıımıyormuş gibi yaptığını hatırlayınca bin parçaya bölünmüş gibi hissetti kendisini. Öfke ve üzüntü asit gibi damarlarında dolaşıyordu. Onu kollarına almak ve tüm bunların gerçek olmadığına inanmak istiyordu; kalbinde ve vücudunda ondan başkası için yer kalmayana dek tüm sevgisini ona akıtmak istiyordu.

İhaneti yüzünden onu boğazlamak, onu kendi elleriyle öldürmek istiyordu.

Ölmek istiyordu.

Lauren telaşla Nick'in ofisine giderken özel resepsiyon bölümünde duran üç güvenlik görevlisine baktı. Onu izliyorlardı, yüz ifadeleri tuhafbir şekilde tetikte olduklarını ortaya koyuyordu. Yanlarından geçerken hafifçe gülümsedi ama içlerinden sadece bir tanesi başını eğerek soğuk bir şekilde karşılık verdi.

Nick'in odasının kapısına vardığında saçlarını düzeltmek için durdu. Onu tekrar göreceği için mutluluktan ve ona Philip'le olan bağlantısını söylediğinde jılsıl bir tepki vereceğini bilmediği için korkudan titriyordu. Ona bu gece, dinlenmeye fırsatı olduktan sonra her şeyi anlatmaya karar vermişti ama Philip ona şantaj yapmaya başladığı için artık bir an önce anlatması gerekiyordu. İçeri girer girmez, "Hoş geldin," dedi.

Sırtı ona dönük bir şekilde pencerenin kenarında duran Nick, bir elini çerçevenin üzerine koymuş şehrin manzarasını seyrediyordu. Cam duvarın geri kalanı kalın perdelerle örtülüydü ve erken kararan yağmurlu gecenin kasvetini yok etmek için ışıklardan hiçbiri yakılmamıştı.

"Kapıyı kapat," dedi Nick yumuşak bir sesle. Sesi nedense tuhaf geliyordu kulağa.

Arkasını dönmeden, "Beni özledin mi, Lauren?" diye sordu.

Ondan ayrı kaldığında her zaman sorduğu soruyu düşünce Lauren gülümsedi. "Evet," dedi ve cesurca kollarını arkasından beline doladı. Vücudu çok gergindi ve geniş,

kaslı sırtına yanağını srtnce demir kadar sert olduğunu hissetti.

"Beni ne kadar zledin?" diye yumuşak bir sesle fısıldadı.

"Bana doğru dönersen seni ne kadar özlediğimi gösteririm," diye sataştı.

Nick elini pencereden indirip arkasını döndü. Ona bakmadan kanepeye doğru yürüyüp oturdu. "Buraya gel," diye kibarca onu davet etti.

Lauren itaatkâr bir şekilde kanepeye gidip Nick'in yakışıklı, gölgeli suratına bakarak tuhaf ruh halini anlamaya çalıştı. Yüzünde umursamaz, neredeyse soğuk bir ifade vardı, ama yanına oturur oturmaz onu bileğinden yakalayıp kucadına doğru çekti.

"Beni ne kadar istediğini göster," diye onu teşvik etti.

Sesinde Lauren'ın içine anlaşılmaz bir korku saçan bir hava vardı, fakat ısrarcı bir şekilde onu öpmeye başlayınca hissettiği korku hemen dinmişti. Onu derinlemesine, ihtiraslı bir şekilde öperken Lauren ateşli dudaklarına çaresizce teslim olmuştu. Nick onu özlemişti. Parmakları çoktan ipek bluzunun düğmelerini açmaya başlamıştı bile. Sutyenini aşağı çekerek gėėlerini ortaya çıkardı ve onu kanepeye yatırıp yarı çıplak vücudunu kendi vücuduyla örttü. Dudakları şişen gėėlerini ve sertleşen göğü uçlarını ustalıklı tahirik ederken eteğinin altına götürdüğü elini i amaşının dantelli kenarından içeri soktu. "Beni şimdi mi istiyorsun?"

"Evet..." Nefes nefese kalan Lauren altında kıvranıyordu.

Serbest elini saçlarının arasına sokup sıkıca onu tuttu. "O halde gözlerini a, tatlım," diye yumuşak bir sesle em-

retti. "Üzerinde olanın Whitworth değil ben olduğumu bilmeni istiyorum."

"Nick!" Nick birden ayağa fırlamış ve saçlarının arasındaki eli bükerek Lauren'ı kendisiyle birlikte ayağa kalkmaya zorlamıştı.

"Beni dinle. Lütfen!" Öfkesini ve gözlerinde alevlenen düşmanca nefreti görünce dehşete kapılan Lauren bağırды. "Her şeyi açıklayabilirim, ben..." Saçlarını tutan elini iyice sıkıp başını çevirirken boğazından kısık bir çığlık yükseldi.

"Açıkla bakalım," dedi dehşet verici bir şekilde fısıldayarak.

Sehpanın üzerindeki kâğıtları görünce Lauren'm bakışları korkudan donmuştu: Philip'e verdiği dört teklifin kopyaları; arabasına doğru eğilirken çekilmiş siyah beyaz fotoğrafları, Cadillac'ın arkasındaki plaka ve aracın sahibinin Philip A. Whitworth olduğunu gösteren Michigan Eyaleti kaydı tam karşısında duruyordu. "Lütfen... Seni seviyorum! Ben..."

Tehlikeli, yumuşak bir ses tonuyla, "Lauren," diyerek araya girdi Nick. "Beş yıl sonra sevgilinle birlikte hapisten çıktığında da beni sevecek misin?"

"Nick, lütfen beni dinle," diye güçsüz bir sesle yalvardı. "Philip benim sevgilim değil, akrabam. Beni Sinco'ya iş başvurusu yapmam için gönderdi ama sana yemin ederim ona hiçbir şey söylemedim." Nick'in yüzündeki öfkenin yerini korkunç bir memnuniyet almıştı. "Bizi... Bizi baldoda birlikte görene kadar beni rahat bırakmıştı ama şimdi bana şantaj yapmaya çalışıyor. Beni istediklerini yapmazsam sana yalan söylemekle tehdit etti..."

"Akraban mı," diye tekrarlayarak buz gibi bir sesle alay etti Nick. "Akraban sana şantaj mı yapmaya çalışıyor."

"Evet!" Lauren hararetle açıklamaya çalıştı. "Rhilip, ondan bilgi sızdırmak için birine para verdiğini düşünüyordu, o yüzden kim olduğunu bulmam için beni buraya gönderdi ve..."

"İspiyoncuya para ödeyen tek kişi Whitworth!" Nick kırıcı bir şekilde onunla alay ediyordu. "Ve ispiyoncu da sensin!" Onu bırakıp kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı ama Lauren ondan ayrılmıyordu.

"Lütfen beni dinle," diye çılgınca yalvardı. "Bunu bize yapma!"

Nick hızla kollarını çekip ondan kurtulunca Lauren yere düştü, hıçkırıkça omuzları titriyordu. "Seni çok seviyorum," derken deli gibi ağlıyordu. "Neden beni dinlemiyorsun? Neden? Sana sadece beni dinlemen için yalvarıyorum."

"Ayağa kalk!" dedi Nick sertçe. "Ve bluzunu ilikle." Çoktan kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Lauren'ın göğsü sessiz hıçkırıklarla yükselip alçalıyordu, üstünü düzelttikten sonra sehpadan destek alarak yavaşça ayağa kalktı.

Nick kapıyı açar açmaz güvenlik görevlileri öne çıkmıştı. "Onu buradan götürün," diye buz gibi bir sesle emretti.

Amaçlı bir şekilde kendisine yaklaşan adamları görünce Lauren korkuyla onlara bakakalmıştı. Onu hapse götüreceklerdi. Bakışlarını Nick'e çevirip sessizce son kez onu dinlemesi, ona inanması ve bunu durdurması için yalvardı.

Nick ellerini cebinden çıkarmadan, yerinden kımıldamaksızın bakışlarına karşılık verdi. Biçimli yüz hatları taş

kesilmişti ve gözleri gri buz parçaları gibiydi. Sadece sıkı sıkıya kenetlediği çenesinde seğiren kas hiçbir şey hissetmediği gerçeğine ihanet ediyordu.

Üç silahlı güvenlik görevlisi Lauren'ın etrafını sardı, içlerinden biri onu dirseğinden tuttu. Lauren sertçe kolunu çekip kurtardı, mavi gözlerinde derin bir üzüntü vardı. "Dokunma bana." Arkasına bakmadan görevlilerle birlikte ofisten dışarı çıkıp sessiz, terk edilmiş resepsiyon bölümünden geçti.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra Nick kanepeye gitti. Ellerini dizlerinin üstüne koyarak oturdu ve Lauren'ın Whitworth'e çaldığı kopyalan verirken çe:ilen büyütölmüş siyah beyaz fotoğraflara baktı.

Hem acı hem tatlı bir üzüntüyle içinden çok fotojenik olduğunu geçirdi. Rüzgârlı bir gündü ve üstüne paltosunu almaya gerek duymamıştı. Rüzgâr saçlarını görkemli bir şekilde havada uçuştururken zarif profili fotoğrafa yansımıştı.

Bu... Lauren'ın ihanetinin resmiydi.

Boğazındaki düğümü yutkunarak geçirmeye çalıştığı sırada boynundaki kaslar kasılmıştı. Fotoğrafın renkli çekilmiş olmasını tercih ederdi. Sade, siyah beyaz haliyle parlak tenini, güzel saçlarındaki altın ışıltıları ya da berrak turkuvaz renkli gözlerindeki pırıltıları yakalayamamıştı.

Yüzünü elleri arasına gömdü.

İşten geç çıkan çalışanlarla dolu mermer lobide sessiz güvenlik görevlileri Laurant'a eşlik ediyordu. O kadar insanın arasında, Lauren meraklı bakışların kendisini küçük düşürme ihtimalinden neyse ki kurtulmuştu. Herkes kendi düşüncelerine dalmış, eve gitmek için acele ediyordu.

Utancına kimlerin tanık olduğunu pek önemsemiyordu, o an hiçbir şey umrunda değildi.

Hava kararmıştı ve yağmur yağıyordu, ama Lauren ince ipek bluzunu ıslatan buz gibi yağmur damlalarını hissetmiyordu bile. İlgisizce, kaldırımın kenarında kendisini beklemekte olduğunu düşündüğü polis arabasını gözleri aradı ama etrafta polis arabası yoktu. Solundaki ve arkasındaki güvenlik görevlileri geri çekildiler. Sağındaki görevli de yanından ayrılmak için arkasını dönmüştü, sonra bir an, duraksayarak, "Paltonuz var mı, bayan?" diye hafif bir acıma duygusuyla sordu.

Lauren acı dolu gözlerle ona baktı. "Evet," dedi anlamızca. Paltosu vardı; çantasıyla birlikte Jim'in ofisindeydi.

Güvenlik görevlisi tereddütle kaldırımın kenarına doğru baktı. "Hemen getiririm," dedi ve diğerleriyle birlikte binaya girdi.

Yağmur saçlarını ıslatıp milyonlarca buzlu iğne gibi yüzüne düşerken Lauren kaldırımda öylece duruyordu. Anlaşılan onu hapse götürmeyeceklerdi. Nereye gideceğini, cebinde parası ve anahtarları olmadan nasıl gideceğini bilmiyordu. Kendinden geçmiş bir halde dönüp Jefferson Caddesi'ne doğru yürümeye başladığı sırada tanıdık biri hızlı adımlarla binadan çıkıp önünden geçti. Lauren bir an için son derece umutlanmıştı. Ericka ile birlikte onu görmeden geçtikleri sırada, "Jim!" diye bağırdı.

Jim başını çevirir çevirmez Lauren onun bakışlarında beliren yakıcı, suçlayıcı öfkeyi fark etmişti. "Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok," dedi Jim sertçe.

Lauren'ın içinde filizlenen son umut kııntıları da yok olmuş, bununla birlikte içini huzurlu bir hissizlik kapla-

mişti. Topuklarının üstünde dönüp buz tutan ellerini yün eteğinin ceplerine soktu ve yürümeye başladı. Altı adım attıktan sonra Jim onu kolundan yakaladı. "İşte," dedi. İfadesi az önceki kadar düşmancaydı. "Benim paltomu al."

Lauren dikkatle kolunu ondan çekti. "Bana dokunma," dedi sakın bir şekilde. "Kimsenin bana dokunmasını istemiyorum."

Bakışlarında söndüremediği bir korku alevlenmişti. "Paltomu al," diye sertçe tekrarladı Jim. Paltosunu çoktan çıkarmaya başlamıştı bile. "Soğuktan donacaksın."

Donarak ölme düşüncesi Lauren'ı hiç de rahatsız etmiyordu. Uzattığı paltoyu görmezden gelerek gözlerini onunkilere dikti. "Nick'in inandıklarına sen de inanıyor musun?"

"Her kelimesine," dedi Jim.

Yağmur damlaları suratına hızla çarparken gurur dolu bir ifadeyle, "O halde paltonu istemiyorum," dedi. Arkasını dönerken birden durdu. "Ama en sonunda gerçeği öğrendiğinde benim için Nick'e bir mesaj iletebilirsin." Konuşurken dişleri birbirine çarpıyordu. "Ona bir daha asla yanıma yaklaşmamasını söyle. Ona benden uzak durmasını söyle!"

Lauren nereye gittiğini düşünmeden sekiz blok boyunca yürüyerek kendisinden para istemeden yanlarında kalmasına izin verecek tek insanın yanına, Tony'nin restoranına gitti.

Soğuktan donan eklemleriyle arka kapıyı tıklattı. Kapıyı açan Tony ona şaşkınlıkla bakakalmıştı. Siyah smokini arkasındaki mutfaktan gelen düzensiz gürültüye ve buhara tezat oluştuyordu. "Laurie?" dedi. "Laurie! *Aman Tanrım!* Dominic! Joe!" diye bağırdı. "Hemen buraya gelin!"

Sıcak ve rahat bir yatakta uyanan Lauren hoş ama bilmediği bir odada gözlerini açmıştı. Dirseklerinin üzerinde doğrulup etrafına bakmaya çalıştığı sırada başı şiddetle zonklamaya başladı. Restoranın üst katındaki evdeydi, Joe'nun genç eşi sıcak bir banyo ve yemekten sonra onu yatağa yatırmıştı. Dışarıda kalıp soğuktan ölmediğini fark etti. Bir an aklından bunun ne kadar moral bozucu ve umut kırıcı olduğunu geçirdi. Dayak yemişçesine tüm vücudu sızlıyordu.

Nick'in tekliflerin miktarını değiştirdiğini ne zaman fark edeceğini merak ediyordu. Dört sözleşmeden herhangi biri Sinco'ya verilirse, Nick mutlaka bunun nasıl olduğunun araştırılmasını isteyecekti. İşte o zaman Whitworth'un neden Sinco'dan daha düşük bir teklif vermediğini düşünüp Lauren'ın Philip'e verdiği kopyalarla orjinallerini karşılaştırabilirdi.

Ayrıca, her zaman Sinco ve Whitworth dışındaki şirketlerin de sözleşmeleri kazanma ihtimalleri vardı ki böyle bir durumda Nick, Lauren'ın kendisine ihanet ettiğine inanmaya devam ederdi.

Lauren kalın yorganı üzerinden atıp yavaşça yataktan kalkmaya çalıştı. Olanları düşünemeyecek kadar kendisini kötü hissediyordu.

Birkaç dakika sonra aile mutfağına girince Tony'yi telefonda konuşurken duyduğunda kendisini daha da kötü hissetti. Oğulları masada oturuyordu. "Mary..." diyordu Tony. Yüzünde sert çizgiler oluşmuştu. "Ben Tony. Nick'le konuşmak istiyorum."

Lauren'ın kalp atışları hızlanmıştı ama onu durdurmak için artık çok geçti, çünkü Tony çoktan sonu gelmeyen bir monologa başlamıştı. "Nick, ben Tony," dedi. "Hemen

buraya gelsen iyi edersin. Laurie'ye bir şey olmuş. Dün gece buraya neredeyse donmuş bir halde geldi. Ne paltosu ne çantası ne de üzerinde başka bir şeyi vardı. Bize ne olduğunu söylemedi. Hiçbirimizin ona dokunmasına izin vermedi... Ne?" Yüzünde kızgın bir ifade belirmişti. "Sakın benimle bu ses tonuyla konuşmaya kalkma, Nick! Ben..." Bir süre hiç kımıldamadan Nick her ne anlatıyorsa onu dinledi ve sonra kulağından uzaklaştırdığı ahize onu ısırmış gibi ona baktı. "Nick telefonu yüzüme kapadı," dedi oğullarına.

Şaşkın bakışları kararsızca kapının eşiğinden duran Lauren'a kaydı. "Nick, ondan bilgi sızdığını ve üvey babasının metresi olduğunu söyledi," dedi. "Bir daha senin ismini duymak istemediğini ve eğer senin hakkında onunla konuşmaya kalkarsam, restoranıma yaptırdığım tadilat için bankasının bana verdiği borcu yasaklayacağını söyledi. Bunu bana Nick söyledi... Benimle bu şekilde konuştu!" Duyduklarına inanmamış gibi tekrarlıyordu.

Vicdan azabından yüzü solan Lauren öne doğru adım attı. "Tony, neler olduğunu bilmiyorsun. Anlamıyorsun."

"Benimle konuşma tarzını anlayabiliyorum," dedi Tony. Sinirden çenesi kenetlenmişti. Onu görmezden gelerek telefona dönüp hiddetle numarayı çevirdi. "Mary," dedi. "Bana hemen Nick'i bağla." Mary ona bir soru sorduğu sırada durdu. "Evet," diye yanıtladı. "Elbette Lauren ile ilgili. Ne? Evet, o burada."

Tony telefonu Lauren'a uzattı, yüzünde o kadar kızgın ve dargın bir ifade vardı ki Lauren kendisini hasta gibi hissetti. "Nick benimle konuşmuyor," dedi Tony. "Ama Mary seninle konuşmak istiyor."

Korkuyla karışık bir umutla Lauren, "Merhaba, Mary," dedi.

Mary'nin sesi buz gibiydi. "Lauren, sana güvenerek büyük bir aptallık eden buradaki herkese yeterince zarar verdin. Eğer biraz olsun gururun varsa, Tony'yi bu işe bu-laştırma. Nick içi boş tehditler savurmaz... Tony'ye söylediklerinde ciddiymi. Anladın mı?"

Lauren boğazına takılan yumruyu yutkundu. "Evet, anladım."

"Güzel. O halde sana önümüzdeki bir saat boyunca olduğun yerde kalmanı öneriyorum. Şirket avukatımız sana eşyalarını getirip yasal durumunu açıklayacak. Seni Philip Whitworth aracılığıyla bilgilendirecektik ama bu şekilde olması daha iyi. Elveda, Lauren."

Lauren masanın yanındaki sandalyeye çöktü, Jim ve Mary gibi aynı acımasız ve suçlayan bakışlarla onu izleyen adamlara yüzünü kaldırıp bakamayacak kadar kendinden utanıyordu.

Tony güven verircesine Lauren'ın omzuna vurunca Lauren derin ve düzensiz bir nefes aldı. "Avukat çantamı getirir getirmez gideceğim." Bakışlarını ona çevirdi. Hor görmek yerine, oğulları ve Tony ona çaresiz bir anlayışla bakıyorlardı.

Tüm olanlardan sonra nezaketten çok nefretle mücadele etmek Lauren için daha kolaydı, kendisine gösterdikleri sevgi yüreğini sızlatmış, duygularını zapteden seti zayıflatmıştı. "Benden açıklamamı istemeyin," diye fısıldadı. "Anlatsam bile bana inanmazsınız."

"Elbette sana inanırız," dedi şiddetle yüzü kızaran Dominic. "Kahve demliklerinin olduğu bölmenin arkasında duruyordum ve o... Domuzun öğle yemeğinde sana

söylediği her kelimeyi duydum, ama ismini bilmiyordum. Babam onu tanıyınca yanıma geldi, çünkü Nick'in nefret ettiği biriyle neden yemek yediğini merak etmişti."

Lauren'ın sakinliğinin yerini tekrar gözyaşları almak üzereydi, fakat gözlerini kırıştırarak buna engel oldu ve gergin bir gülümsemeyle, "İkiniz de beni korumakla meşgul olduğunuza göre o gün restoranda servis çok yavaş olmuş olmalı," dedi. Nick'le tanışana kadar yıllardır ağlamamıştı. Önceki gecedan sonra da bir daha ağlamayacaktı. Asla. Ayaklarının dibinde ağlayarak kendisini dinlemesi için ona yalvarmıştı. Bunu düşünmek bile utançtan ve öfkeden ezilip büzölmesine neden oluyordu.

"O gün sen gittikten sonra Nick'i aramaya çalıştım," dedi Tony. "Whitworth'un seni tehdit ettiğini ve başının dertte olduğunu söylemek için... Ama Nick İtalya'daydı. Mary'ye döner dönmez beni aramasını da söyledim. Nick'in üvey babasına bilgi sızdıracağına gerçekten hiç inanmadım Lauren."

Lauren, Tony'nin sesindeki serzenişi duyunca bitkin bir şekilde omuzlarını silkti. "Ona istediğini vermedim. Sadece Nick öyle yaptığımı düşünüyor."

Yarım saat sonra Tony ve Dominic ona henüz müşteriler için açılmamış olan alt kattaki restorana kadar eşlik edip koruyucu bir şekilde sandalyesinin arkasında durdular. Lauren o gece Nick'in yanında olan Mike Walsh isimli adamı görür görmez tanımıştı. Yanındaki adamı Detroit'teki Global Endüstri'nin güvenlik bölümü başkanı, Jack Collins olarak tanıttı. Sonra iki adam da onun karşısına oturdu.

"Çantanız," dedi Mike ona çantasını uzatarak. "İçindekileri kontrol etmek ister misiniz?"

Lauren dikkatle yüzünde hiçbir ifade olmaması için çaba harcıyordu. "Hayır."

"Pekâlâ," dedi kibarca. "O halde direkt konuya geçiyorum. Bayan Danner, Global Endüstri'nin sizi hırsızlık, dolandırıcılık ve diğer birkaç suçla hakkınızda yasal işlem başlatması için elimizde yeterince delil var. Şirket şu an tutuklanmanızı talep etmeyecek. Ancak eğer tekrar Global Endüstri tesislerinde ya da alt kuruluşlarında görülürseniz, şirketim az önce bahsettiğim suçlardan ötürü size suç duyurusunda bulunacak. Tutuklama emri çoktan hazırlandı. Tesislerimizde görülürseniz emir imzalanacak ve tutuklanacaksınız. Eğer başka bir eyaletteyseniz, iade edilmenizi talep edeceğiz."

Büyük bir zarfı açıp içinden birkaç tane kâğıt çıkardı. "Az önce belirttiğim şartları içeren bir mektup." Resmi evrağa benzeyen bir şeyle birlikte mektubun bir kopyasını ona uzattı. "Bu..." diyerek evrağa işaret etti. "Mahkeme tarafından imzalanan resmi bir emir, böylece Global arazi-sine adiminızı atmanız kanuna aykırı oluyor. Beni anlıyor musunuz?"

"Tamamen," dedi Lauren ve sessizce meydan okuyarak çenesini kaldırdı.

"Başka bir sorunuz var mı?"

"Evet, iki sorum olacak." Lauren ayağa kalktı ve sonra dönüp Tony'nin ve Dominic'in yanaklarına birer öpücük kondurdu. Duygusal bir şekilde veda ederse kendisini kaybedeceğini biliyordu, bu yüzden iki dostuna da kolay yoldan veda etmeyi seçmişti. Avukata dönerek, "Arabam nerede?" diye sordu.

Avukat başıyla restoranın kapısına doğru işaret etti.

"Bay Collins arabanızı buraya kadar getirdi. Diğer sorunuz nedir?"

Lauren avukatı duymazdan gelerek Jack Collins'e dönüp, "Bana karşı olan tüm *delilleri* bulan kişi siz misiniz?" diye sordu.

Yüzünün solgunluğuna rağmen Jack Collins'in gözleri meraklı ve keskindi. "Ben hastanedeyken soruşturmayı benim için çalışan bir adam yürüttü. Neden sordunuz, Bayan Danncr?" Dikkatle onu inceliyordu.

Lauren masanın üzerindeki çantasını aldı. "Çünkü soruşturmayı her kim yürüttüyse işinde yeterince iyi değilmiş."

Bakışlarını Jack Collins'ten ayırarak gözleri dolu bir şekilde Tony ve Dominic'e hafifçe gülümsedi. "Elveda," dedi kısık bir sesle. "Ve teşekkür ederim."

Restorandan dışarı çıktıktan sonra arkasına hiç bakmadı.

Global Endüstri'den gelen her iki adam da gidişini seyreliyordu. "Çok çekici bir kadın, değil mi?" dedi avukat.

"Güzel," diyerek ona katılan Jack Collins düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

"Ama hain ve düzenbaz."

Jack Collins'in çatık kaşları derinleşmişti. "Gerçekten de öyle olup olmadığını merak ediyorum. Sürekli gözlerine baktım. Kızgın ve üzgün görünüyordu. Kesinlikle suçluymuş gibi görünmüyordu."

Mike Walsh sabırsızca sandalyesinden kalktı. "O suçlu. Eğer böyle düşünmüyorsan, git de asistanının onun hakkında düzenlediği dosyayı incele."

"Sanırım bunu yapacağım," dedi Jack.

"Yapsan iyi edersin!" dedi Tony kızgınlıkla. Konuşmala-

rina kulak misafiri olduğu için hiç utanmamıştı. "Sonra da benimle konuşmak için buraya gel, sana gerçekleri anlatacağım. Onu bunu yapmaya Whitworth zorladı."

Jack Collins, Mary, Jim ve Tony'nin ofisine girişini izleyen Nick sandalyesinde arkasına yaslandı. Lauren'ın onlara dava açma ihtimaline karşın Jack'in ısrarı üzerine Lauren'la ilgili bu toplantıyı yapmayı kabul etmişti.

Nick acımasızca Lauren'ın onlara ne hakla dava açabileceğini düşündü. Şu an gerçekten başka bir yerde olmak istiyordu. Hepsi karşısına geçip ondan bahsedecekti ve o da dinlemek zorunda kalacaktı. Lauren gittiğinden beri bir ay geçmişti ve hâlâ onu aklından çıkaramamıştı.

Başını kaldırıp baktığında elinde not defteri ve kalemyle Lauren'ın ofise girdiğini, söylediklerini not almak için hazır olduğunu görmeyi bekliyordu.

Geçen hafta şirketin yeni mali çizelgesine derinlemesine konsantre olduğu sırada resepsiyon bölümünde birdenbire kadının biri kahkaha atmıştı. Lauren'ın yumuşak, melodik gülüşüne benziyordu, kendi kendine onu ofise

sürükleyip son kez uzak durması için onu uyaracağını söyleyerek aniden sandalyesinden fırlamıştı. Resepsiyona varıp başka bir kadınla karşılaşınca da kalbi burkulmuştu.

Kendi kendisine dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylüyordu -biraz rahatlayıp dikkatini başka şeylere vermeliydi. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak bitkin düşene dek çalışıp onu düşüncelerinden çıkarmak için uğraşırken kendisini çok fazla zorluyordu. Fakat her şey değişmek üzereydi. Birkaç saat içinde Chicago'daki uluslararası ticaret komitesinin toplantısına katılmak için yola çıkacaktı -Lauren'ın peşine düşmek için terk ettiği, kendi oyu olmadan komitenin bir karara varamadığı toplantı tekrar yapılacaktı. Uç gün sonra Pazar günü toplantıya ara verildiğinde Vicky Chicago'da ona katılacaktı ve sonra birlikte üç haftalığına isviçre'ye gideceklerdi. Uç hafta boyunca gündüzleri kayak yapıp geceleri sevişmek tüm sorunlarını güzelce çözecekti. Ayrıca üç sene önceki gibi Noel'i tekrar isviçre'de geçirmek de oldukça cazip bir fikirdi.

Uç sene önce Noel'i kiminle geçirmişti? Hatırlamaya çalışıyordu.

"Nick," dedi Jack Collins. "Başlayabilir miyim?"

"Evet," dedi Nick kısaca ve kafasını pencerelere döğru çevirdi. Lauren'ın kendi ayaklarının dibinde ağlarkenki halini aklından çıkarabilmesi için daha ne kadar zaman geçmesi gerekiyordu? *"Lütfen bunu bize yapma..."* diye hıçkırmıştı. *"Seni çok seviyorum."*

Altın kalemini dalgın dalgın parmak uçlarında çevirdi, Tony'nin kendisini kızgınlıkla seyrettiğinin ve Lauren'ı müdafaa etmek için en ufak fırsatı kolladığının farkındaydı.

Nick Tony'nin onu savunmaya kalkmasının ne kadar saçma olduğunu düşündü. Neyini savunacaktı? Lauren

İtalyan olduğu için Tony otomatikman onun tarafını tutacaktı. Çünkü o kadar güzeldi ki hainliğini Tony'nin gözleri görmüyordu. Ama Tony'yi suçlayamazdı, çünkü o da en az onun kadar kör ve aptal davranmıştı. En başından beri ondan büyülenmiş, ona karşı kontrol edemediği şiddetli tutku yüzünden kendisinden geçmişti...

"Lauren Danner'dan bahsetmekten hiçbirinizin hoşlanmadığının farkındayım," diyordu Jack Collins. "Ama bu odada bulunan herkes yıllardır birbirini tanıyor, o nedenle açık bir şekilde konuşmamak için hiçbir sebep yok, değil mi?"

Kimse cevap vermeyince Jack bıkkınlıkla içini çekti. "Onun hakkında konuşmak benim için de çok zor. Hakkında yapılan soruşturma teknik olarak benim sorumluluğumdaydı, şimdi ise sizlere soruşturmanın çok eksik bir şekilde yürütülmüş olduğunu söylemeliyim. Kibarca söylemem gerekirse ben hastanedeyken güvenlik kontrolünü yapan genç adam tecrübesiz ve aşırı hevesliydi. O zamandan bu yana iki kez hastaneye dönmem gerekmeseydi bu konuyu daha önce incelemiş olurdu."

"Artık incelediğime göre..." diye azimle devam etti Jack sözlerine. "Kadını hâlâ... En azından tamamen... Anlamadığımı itirafetmek zorundayım. Hepinizle ayrı ayrı konuştum. Şimdi de hepimizi bir araya getirerek beni rahatsız eden çelişkileri ortadan kaldırmayı umuyorum. Belki de hepimiz bu bilmecenin birer parçasıyız ve şimdi tüm parçaları yerli yerine oturtabiliriz. Tony, şimdilik sadece Nick, Mary vejim ile konuşacağım. Senden söyleyeceklerim bitmeden araya girmemeni istiyorum."

Tony sabırsızlıkla gözlerini kısıtı ama ağzını kapatıp yeşil kanepelerden birine oturdu.

"Pekâlâ," dedi Jack dikkatini Nick, Jim ve Mary'ye vererek "Üçünüz de Lauren Danner'ın Philip Whitworth'a bilgi sızdırmak için buraya iş başvurusunda bulunduğuna inanıyorsunuz. Ve üçünüz de onun daktiloyla yazma ve not tutma konusunda çok yetenekli olan son derece zeki bir genç kadın olduğunu söylemişsiniz. Doğru mu?"

Mary ve Jim evet diye cevap verdiler. Nick de kibarca başını salladı.

"O halde size sormak istediğim soru, neden zeki ve işini iyi yapan bir sekreter iş başvurusu testindeki tüm sorulara yanlış yanıt verip, aslında çok yetenekli bir piyanist olduğunu belirten yüksek lisans diploması olmasına rağmen hiç üniversiteye gitmediğini iddia eder?" Hiç kimse ağzını açmayınca devam etti. "Peki neden akıllı ve eğitilmiş bir kadın bilgi sızdırabileceği bir işte çalışmak istesin, başvurusunda ilgilendiği pozisyonlara genel müdürlük ve personel müdürü yazarak gördüğüm en aptalca şeyi yapsın kî?"

Jack dinleyicilerinin yüzlerindeki çekingen ifadelere baktı. "Cevap şu ki işe alınmak istemiyordu. Hatta kendisine iş teklifedilmemesi için elinden gelen her şeyi yapmış, öyle değil mi?" Hiçbiri cevap vermeyince yine içini çekti. "Anladığım kadarıyla aynı gece onun için aracılık eden Nick'le tanıştığında iş görüşmesinden çıkıp arabasına doğru gidiyormuş. Ertesi gün Jim'le görüşen Bayan Danner birdenbire fikir değiştirerek Sinco için çalışmaya karar verip Jim'in iş teklifini kabul etmiş. Neden?"

Jim başını arkaya atıp kanepeye yasladı. "Lauren'in bana söylediklerini sana ve Nick'e söyledim. O gece Nick'le tanışmış, ona yakın bir yerde çalışmak için işi kabul etmiş.

Onun Global için çalışan sıradan bir mühendis olduğunu sanmış."

"Ve sen de ona inandın?" diye sordu Jack.

"Neden inanmayayım?" Jim bıkkın bir şekilde içini çekti. "Kim olduğunu öğrendiğinde onu ağlarken buldum. Whitworth'un onun akrabası olduğuna ve ondan casusluk yapmasını istemesine rağmen bunu yapmadığına inanan aptal da benim."

"Aslında..." dedi Jack. Tatsız bir neşeyle dudaklarını bükmişti. "Whitworth *onun* akrabası. Kontrol ettim, on üç sene öncesine dayanan ve genelde züppelerin kullandığı bir kitapta kayıtlı olan Whitworth soyağacına göre, Dannerlar Whitworthlar'ın yedinci ya da sekizinci kuşaktan kuzenleri."

Nick'in kontrol edemediği neşesi anında sönmüştü. Kuzen olsun ya da olmasınlar Lauren yine de üvey babasının metresiydi.

"Bayan Danner'ın senin yanında çalışmak istemediğini anlıyorum, Nick," dedi Jack. Başı ağrıyormuşçasına şakaklarını ovuyordu. "Hatta Weatherby'dan duyduğum kadarıyla bu fikre inatla karşı çıkmış."

"Doğru," dedi Nick dişlerini gıcırdatarak. Buna daha fazla dayanamayacaktı. Onun hakkında konuştukça iç organları düğümleniyordu.

"Eğer gerçekten Whitworth'a bilgi sızdırmak isteseydi..." diye devam etti Jack. "Senin yanında çalışarak gizli bilgilere daha kolay erişebilecekken yanında görevlendirildiği için neden şiddetle karşı çıkmak istesin?"

Nick masasındaki bir dosyayı eline alıp okumaya başladı. "Kişisel bir konuda tartıştığımız için yanımda çalışmak

istememişti." *Benimle sevişmek istememişti*, diye içinden sessizce ekledi.

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Jack kendinden emin bir şekilde. "Tartıştıysanız bile buraya gelip seni ispiyonlayarak intikam alma fırsatını değerlendirmiş olması gerekirdi."

"O kızla ilgili hiçbir şey mantıklı değil," dedi Mary tereddütle. "Ona Nick'in annesinden bahsettiğimde yüzü bembeyaz..."

"Bunun için vaktim yok!" diye kibarca araya girdi Nick. "Chicago'ya gidiyorum. Jack, bunu birkaç cümle içinde özetleyebilirim. Lauren Danner Sinco'ya bilgi sızdırmak için geldi. O Whitworth'un metresi. O kusursuz bir yalancı ve harika bir oyuncu."

Tony karşı çıkmak için ağzını açınca Nick kısık ve güçlü bir sesle, "Sakin onu bana savunmaya kalkma, lanet olsun! O öz annemi ve üvey babamı ona tanıtmama izin verdi! Orada durup onu içlerinden biri sevgilisi olan suç ortaklarıyla tanıştıtırırken kendimi aptal yerine koymama izin verdi. Sadece bana değil, o hepimize ihanet etti. Whitworth'a Rossi'den bahsetti ve Whitworth'un adamları Casano'da onu arayıp durdu. Sinco'ya bir servete mal olacak açık artırma tekliflerini ona verdi. O..."

Tony karşı çıkmak için ayağa fırladığında, "O Whitworth'un metresi değildi," diye Jack araya girdi. "Soruşturmacımın sana ne söylediğini biliyorum ama gerçek şu ki Whitworth dairenin sahibi olsa da, orada onu sadece bir kez, geldiği gece, yaklaşık yarım saatliğine ziyaret etmiş."

"Üvey babamın ilerleyen yaşı onu güçsüz düşürmüş olmalı..."

"Laurie hakkında böyle konuşmayı kes!" dedi Tony öfkeyle. "Ben..."

"Nefesini tüketme, Tony," diye sertçe karşılık verdi Nick.

"Tüketeceğim yeterince nefesim var ve şimdi konuşma sırası bende! Dominic ve ben restoranda öğle yemeği yedikleri gün Whitworth'un ona neler söylediğini duyduk. Laurie ona hemen evleneceğinizi ve sana onunla akraba olduğunu anlatacağını söyledi. Böyle söyler söylemez, Whitworth ona onun metresi olduğunu ve ona Casano'dan bahsedenin Lauren olduğunu düşüneceğini söyledi. Lauren sinirlenerek ona Casano'dan hiç söz etmediğini ve onun metresi olmadığını söyledi. Ve hemen ona kendisine şantaj yapıp yapmadığını sordu. O da onunla anlaşma yapmaya çalıştığını söyledi. İsteddiği bilgiyi ona verirse, sesini çıkarmayacağını söyledi..."

"Ama o bilgileri verdi," diye çıktı Nick. "Hem de sadece bir saat içinde! Bunu Whitworth en sonunda bizi işimizden edene kadar yalan söylemeye niyetli olduğu için yaptı."

"Hayır!" diye bağırdı Tony. "Ona sana zarar verecek bir şey yapmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söyledi. O..."

Ayağa kalkan Nick ellerini sertçe masasının üzerine vurdu. "O hain bir fahişe ve yalancı. Bilmem gereken tek şey bu. Şimdi hepiniz buradan defolun!"

"Gidiyorum!" Odanın içine ayaklarını yere vurarak yürüyen Tony neredeyse bağırmıştı. "Ama bilmen gereken bir şey daha var. Onu incitmek için her ne yaptıysan daha önce hiç kimsenin o kadar üzgün olduğunu görmedim. Onu paltosu, parası, hiçbir şeyi olmadan sokağa attın, peki o Whitworth'u aradı mı? Hayır, soğukta ve yağmurun al-

tında sekiz blok yürüyerek benim kollarıma yığıldı. Sana şu kadarını söylemeliyim..." Omuzlarını dikleştirerek şapkasını başına taktı. "Bundan sonra listemde yoksun, Nick. Eğer restoranımda yemek yemek istiyorsan Laurie'yi de yanında getirirsen iyi edersin!"

"Bay Sinclair." Chicago'daki sekreter Nick'in yanına gelip eğildi. Uluslararası ticaret anlaşmasının son detaylarını tartışan, konferans masasında oturan önde gelen Amerikalı yedi iş adamını rahatsız etmemek için sesini fısıldarcasına alçaltmıştı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, efendim, ama Bay James Williams telefonda sizi bekliyor..."

Nick başını sallayıp sandalyesini geriye itti. Yedi adam da kafalarını kaldırıp suçlayıcı bakışlarla ona baktı. Acil durumlar dışında hiçbiri telefon kabul etmiyordu. Önceki toplantı sırasında Nick acil bir telefon almıştı ve toplantıya ara verilmek zorunda kalındığında da aniden onları bırakıp gittiği için toplantı bugüne alınmıştı.

Hızlı adımlarla konferans salonundan çıkan Nick, Jim'in en son onu arayarak toplantısını böldüğü anı hatırladı. O gün, Jim onu arayıp Lauren'in istifa ettiğini söyleyebilmek için aptalca bir bahane uydurmuştu. "Evet, ne

oldu?" dedi Nick. Lauren'ı her hatırladığında içinde uyanan acı yüzünden sinirlenmişti.

"Mühendislik departmanında büyük bir kutlama var," diye söze başladı Jim. Sesi tereddütlü ve şaşkın geliyordu. "Nick, Lauren'ın Whitworth'a teklif kopyalarını vermiş olmasına rağmen az önce sözleşmelerden ikisini kazandık. Diğer iki sözleşmedeki en düşük teklif sahipleri ise henüz açıklanmadı." Durdu, Nick'in bir şey söylemesini beklediği çok açıktı. "Anlayamıyorum... Sen ne düşünüyorsun?"

Nick homurdanarak, "Aşağılık herifin işaretli desteyle oynanan bir poker elini dahi kazanacak kadar akıllı olmadığını düşünüyorum," dedi.

"Whitworth sinsi ve düzenbaz olabilir ama asla aptal olamaz," dedi Jim. "Sanırım güvenlikteki Jack Collins'ten Lauren'ın verdiği teklifleri içeren dosyaları alıp gözden geçireceğim..."

"Sana ne yapmanı istediğimi söyledim," diye kısık ve tehlikeli bir ses tonuyla sözünü kesti Nick. "Diğer iki sözleşmeyi kim kazanırsa kazansın, Whitworth'un teklif verdiği her ihaleye girmeni ve gerekirse değerimizin altında teklif vermeni istiyorum. Bir sene içinde o aşağılık herifi işinden etmek istiyorum!"

Nick ahizeyi sertçe vurup konferans salonuna geri döndü. Başkan toplantıyı böldüğü için saklamaya gerek görmediği bir hoşnutsuzlukla ona bakıyordu. "Artık devam edebilir miyiz?"

Nick nezaketle başını salladı. Bir sonraki üç mesele üzerinde dikkatle oyunu kullandı, ama sabahın yerini öğle, öğlenin yerini erkenden kararar hava aldığından Lauren'dan başka bir şeyi düşünmek neredeyse imkansızlaşmıştı. Toplantı devam ederken Chicago gökdeleninin pençelerine kar

yağıyor ve Tony'nin öfkeli sesi tekrar tekrar kulaklarında çınliyordu... *"Onu paltosu, parası, hiçbir şeyi olmadan sokağa attın, peki o Whitworth'u aradı mı? Hayır, soğukta ve yağmurun altında sekiz blok yürüyerek benim kollarıma yığıldı."*

Sekiz blok! Neden güvenlik görevlileri paltosunu alması için ona izin vermemişti? O gün giydiği ince bluzu hatırlıyordu, çünkü onu aşağılamak için bluzunun düğmelerini kendisi açmıştı. Pürüzsüz göğüslerinin kusursuzluğunu, teninin inanılmaz yumuşaklığını, dudaklarının enfes tadını, onu öpüşünü ve ona sarılışını hatırlıyordu...

"Nick," dedi başkan sert bir ses tonuyla. "Teklifi desteklediğini sanıyorum?"

Nick bakışlarını pencerelerden kaçırdı. Tartıştıkları teklifin ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. "Karar vermeden önce biraz daha dinlemek istiyorum," diye kaçamak bir cevap verdi.

Şaşkınlık içindeki yedi adam suratlarını ona çevirdi. Başkan, "Senin teklifinden bahsediyoruz, Nick," dedi ve kaşlarını çatı. "Bunu sen yazdın."

Nick tüm sakinliğiyle, "O halde doğal olarak destekliyorum," dedi onlara.

Komite grup halinde Chicago'nun en şık restoranlarından birinde akşam yemeği yedi. Yemek biter bitmez, Nick otele dönmek için hemen izinlerini istedi. Chicago'nun Michigan Caddesi'nde Noel için ıslıl ıslıl süslenmiş mağaza vitrinlerine ilgisizce bakarken koyu renkli kaşmir paltosuna düşen iri kar taneleri saçlarına tutunuyordu.

Ellerini paltosunun ceplerine soktu, içten içe bu sabah onu arayarak Lauren'ı aklına soktuğu içinjin'e ve hayatına girdiği için Lauren'a lanet ediyordu. Güvenlik görevlileri onu Global binasından yaka paça dışarı çıkardığında neden

Whitworth'u arayıp gelip onu almasını söylememiști? Buz gibi havada sekiz blok yürüyerek neden Tony'nin yanma gitmek istemiști?

Onu incitip aşağıladıktan sonra neden kalbi kırık bir melek gibi ayaklarına kapanacak ağlamıști? Nick durup paketinden bir sigara çıkardı ve dudaklarının arasına koydu. Başını eğip elleriyle ateşin etrafını kapatarak sigarasını yak-tı. Hıçkırarak ağlayan Lauren'm sesi kulaklarında çınlıyordu. *"Seni çok seviyorum,"* diye ağlamıști. *"Lütfen beni dinle... Lütfen bunu bize yapma..."*

Öfke ve üzüntü içinde alevlenmiști. Lauren'ı işe geri almayacağını kendisine zorla hatırlattı. Onu asla geri almayacaktı.

Whitworth'un teklifleri kendisine vermesi için ona şantaj yaptığına inanmak istiyordu. Hatta Lauren'ın ona Rossi projesinden bahsetmediğine bile inanmak istiyordu. Sonuçta, eğer ona söylemiş olsaydı, Whitworth'un adamları köyde Nick'in neler yaptığını sorup durmazdı -herkese Rossi'yi sormuşlardı. Anlaşılan kimyagerin ismini bilmiyorlardı. Öğrenselerdi bile fark etmezdi. Laboratuvar tesleri Rossi'nin formülünün iddia ettiği kadar etkili olmadığını, ayrıca cilde ve gözlere zarar verdiğini ortaya çıkarmıști.

Nick köşedeki ışıktaki, siyah demirden bir saksının yanında durmuş kapıyı çalan kırmızı Noel Baba kostümü giymiş olan adamın yakınlarında durdu. Nick Noel'den hiçbir zaman pek hoşlanmamıști. Noel, küçükken annesini ziyaret edişini aklına getiren bir tatildi; hatta Noel dışında annesini hiç düşünmezdi.

Tekerlekleri yağın taze karın üstünde iz bırakan arabalar yanından geçip gidiyordu. Bu Noel daha farklı ola-

bilirdi; *yeni bir başlangıç* olabilirdi. Lauren'ı İsviçre'ye götürebilirdi. Hayır, Noel'i onunla birlikte evde geçirirdi. Şöminede büyük bir ateş yakar ve kendi geleneklerini başlatabilirlerdi. Lauren olmadan Noel olmayacaktı. Onu neredeyse her şey için affedebilecek kadar çok istiyordu ama bunu yapamazdı, annesi ve üvey babasıyla birlik olup ona ihanet ettiği gerçeğini affedemezdi. Belki de zamanla, kendisine komplo kurduğu için onu affedebilirdi, ama Whitworthlar'la iş birliği yapmış olmasını asla. Onları asla affetmeyecekti.

Nick çatı katı süitinin ikili kapısına anahtarını soktu. Ayaklarını antik kahve sehpasının üstüne koyup Kraliçe Anne tarzında üretilmiş kanepede rahatça oturan Jim, "Nerelerdeydin?" diye sordu. "Lauren'ın Whitworth'a verdiği teklifler hakkında seninle konuşmaya geldim."

Süitinin istila edilmesine, mahremiyetinin bozulmasına ve özellikle de Lauren hakkında konuşmaya zorlanmasına sinirlenen Nick hızla paltosunu çıkardı. "Whitworth'un iflas etmesini ve bunu nasıl yapmanı istediğimi sana söyledim," dedi kısık ve tehditkâr bir ses tonuyla. "Lauren'ın suç ortağı olduğunu açıkladığında buna göz yumdum ama..."

Nick ona doğru ilerlerken, "Whitworth'un işini elinden almana gerek yok," diye sessizce sözünü kesti Jim. "Lauren senin yerine bu işle ilgileniyor." Kanepede yanında duran orijinal tekliflerin kopyalarını ve Lauren'ın değiştirip Whitworth'a verdiği kopyaları aldı. "Tutarları değiştirmiş, Nick..."

Ertesi sabah saat tam dokuzda uluslararası ticaret komitesi tekrar bir araya geldi. Komitenin başkanı konferans

masasının etrafında yerlerini alan altı adama baktı. "Nick Sinclair bugün bize katılamayacak," dedi gergin görünen kalabalığa. "Benden çok üzgün olduğunu ve acil bir mesele yüzünden gitmek zorunda kaldığını söylememi istedi."

Altı öfkeli surat aynı anda dömüp eksik üyelerinin boş sandalyesine düşmanca baktılar. Gerdanı kat kat olan bir adam anlayışsız bir şekilde, "En son çalışanlarından biriyle sorun yaşamıştı. Sinclair'in bu seferki problemi neymiş?" diye sordu.

Komite başkanı, "Birleşme," diye yanıtladı. "Hayatındaki en önemli görüşmeyi yapmaya çalışacağını söyledi."

fyiumti Dkinci ^B 'clünt

Fenster, Missouri yeni yağan karla örtülüydü. Kasabadaki tüm kavşaklara Noel süsleri asılmıştı, Fenster'ın Norman Rockwell'i andıran ilginçliği Nick'in aklına Lauren'in cinselliğe karşı önceki mesafeli davranışlarını getirmişti.

Birkaç dakika önce sakin, yaşlı bir adamın verdiği tarifle hareket eden Nick, Lauren'ın büyüdüğü sessiz, küçük sokağı bulmakta hiç zorluk çekmemişti. Verandasında bir salıncak ve ön bahçesinde kocaman bir meşe ağacı olan sade görünümlü beyaz ahşap evin önüne varınca havaalanından beş saat önce kiraladığı arabanın motorunu durdurdu.

Karla kaplı yollardaki yavaş ve tehlikeli yolculuk işin kolay kısmıydı; ama Lauren'la yüzleşmek hiç de kolay olmayacaktı.

Yirmili yaşlarının ortalarında görünen sıırım gibi genç bir adam kapıyı tıklatır tıklatmaz açmıştı. Nick'in yüreği burkulmuştu. Arabasıyla oraya giderken aklına takılan en korkunç düşüncelerinde bile Lauren'in bir başka erkek-

le olabileceği ihtimali yer almamıştı. "Ben Nick Sinclair," demesiyle birlikte genç adamın meraklı gülümsemesi yerini açık bir nefrete bıraktı. "Lauren'ı görmek istiyorum."

"Ben Lauren'ın kardeşiyim," diye karşılık verdi genç adam. "Ve o seni görmek istemiyor.?"

Kardeşiymiş! Bir anlık rahatlamamanın ardından tuhaf bir dürtüyle Nick'in içinden Lauren küçük bir kızken onun harçlıklarını çaldığı için genç adamın suratını dağıtmak gelmişti. "Onu görmeye geldim," dedi Nick acımasızca. "Ve eğer ona ulaşmak için seni çiğnemem gerekirse, bunu yaparım."

Okuduğu kitabın arasına parmağını koyup koridora çıkan Lauren'ın babası, "Söylediklerinde ciddi olduğuna inanıyorum, Leonard," dedi. Robert Danner, bir süre eşikte duran uzun boylu, inatçı adama baktı; delip geçen mavi gözleriyle misafirini inceliyordu. İstemeden de olsa hafif bir şekilde gülümseyince Bay Danner'ın dudaklarındaki sert çizgiler yumuşamıştı. "Leonard..." dedi sessizce. "Neden Lauren'ın fikrini değiştirip değiştiremeyeceğini görmek için Bay Sinclair'e beş dakika vermiyoruz? Oturma odasında," diye ekledi ve omzunun üzerinden Noel şarkıları çalan müzik setine doğru başıyla işaret etti.

Nick'in peşinden giden Leonard, "Sadece beş dakikan var, hepsi bu," diye homurdandı.

Nick ona doğru döndü. Kararlı bir şekilde, "Onunla yalnız kalmak istiyorum," dedi.

Leonard karşı çıkmak için ağzını açtığı sırada babası araya girdi. "Yalnız kalsınlar, Leonard."

Nick sessizce küçük, sevimli oturma odasının kapısını kapadı, iki adım attıktan sonra durdu, kalbi göğsünden çıkacakmış gibi hızla atmaya başlamıştı.

Lauren merdivene çıkmış, Noel ağacının üst kısmındaki dallara süsler asıyordu. Şık kot pantolonu ve açık yeşil kazağının içinde son derece genç... Parlak bal rengi dalgalı halinde omuzlarına ve sırtına dökülen saçlarıyla etkileyici ve savunmasız görünüyordu.

Nick onu merdivenden indirmek, kollarına alıp kanepeye taşımak, içinde kendisini kaybetmek, onu öpüp okşamak ve ona sarılmak, bedeni, elleri ve dudaklarıyla üzüntüsünü dindirmek için can atıyordu.

Merdivenden inen Lauren, ağacın altındaki parlak paketlerin yanında duran kutudan biraz daha süs almak için eğildi. Göz ucuyla parlak, kahverengi erkek ayakkabılarını fark etmişti. "Lenny, zamanlaman harika," diye hafifçe dalga geçti. "Neredeyse bitirdim. Yıldız iyi mi görünüyor, yoksa tavan arasına gidip meleği mi getireyim?"

"Yıldız orada kalsın," dedi acı çeken kalın bir ses. "Oda da zaten bir melek var."

Lauren hemen kafasını çevirip kendisinden birkaç metre ötede duran uzun boylu, heybetli adama baktı. Düz kara kaşlarından, çenesinin ve ağzının çıkıntısına kadar erkek si hatlarının her noktasına kazılı kararlılığı hatırlayınca yüzünün rengi solmuştu. Çok iyi hatırladığı vücudunun tüm hatlarından zenginlik, güç ve geceleri rüyasında gördüğü aynı etkileyici cazibe fışkırıyordu.

Tüm hatlarını zihnine kazımişti; onu çok iyi hatırlıyordu. Aynı zamanda onu son görüşünü de hatırlıyordu: Dizlerinin üstüne çöküp ayaklarının dibinde ağlamıştı. Utanç ve öfkeyle birden doğruldu. "Defol git buradan!" diye bağırdı. Kendi acısı ona işkence eden pişmanlığı, Nick'in gri gözlerini karartan üzüntüyü fark edemeyecek kadar onu kör etmişti.

Gitmek yerine Nick ona doğru yürüdü.

Lauren bir adım geri çekildikten sonra olduğu yerde kaldı, tüm vücudu şiddetle titriyordu. Nick ona uzanınca Lauren var gücüyle yüzüne tokat attı. "Sana defolmanı söyledim!" diye bağırdı. Kıpırdamayınca Lauren öfkeyle elini kaldırdı. "Lanet olsun! Defol!"-

Nick bakışlarını Lauren'ın havaya kaldırdığı eline çevirdi. "Durma," dedi yavaşça.

Öfkesini kontrol etmeye çalıştıkça daha da çok titreyen Lauren, elini indirip kollarını karnına doladı, ondan kaçmak için yana çekildi, ağacın etrafından dolaşp ondan uzaklaşarak odadan çıkmaya çalışıyordu.

"Lauren, bekle..." Yolunu kesip ona doğru uzandı.

"Sakin bana dokunma!" Elinden çılgınca kaçan Lauren neredeyse çılgık atıyordu. Etrafından dolanarak odadan çıkabilmesi için gereken üç adımı atmak için yana kaçtı.

Nick, onu terk etmek dışında kendisine *her şeyi* yapmasına izin vermeye hazırdı. Ama buna izin veremezdi. "Lauren, lütfen açıklamama..."

"Hayır!" diye çılgınca bağırdı Lauren. "Benden uzak dur!"

Koşmaya çalışınca Nick onu kolundan yakaladı. Lauren deliye dönmüş, ağlayan vahşi bir kedi gibi çılgınca ona karşı koyup saldırıyordu. "Seni aşağılık herif!" diye şiddetle bağırdı. Üzüntüden kendisini kaybetmiş bir şekilde Nick'in göğsüne ve omzularına yumruk atıyordu. "Seni aşağılık herif! Dizlerimin üstüne çöküp sana yalvardım!"

Nick, kızgınlığı geçip en sonunda kollarına yığılana kadar onu tuttu. Lauren'ın narin bedeni yüreğini burkan hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Beni yalvarttın..." diye kesik kesik kollarına ağlıyordu. "Beni yalvarttın..."

Gözyaşları kalbini sızlatıyor, ağzından çıkan her kelime bıçak gibi batıyordu. Gözlerini boşluğa dikerek hayatına girip ısl ısl gülümsemesiyle her şeyi altüst eden güzel, neşeli kızı hatırladı.

"Bu ayakkabı ayağına uyar mı bana ne olacak peki?"

"Seni yakışıklı bir kurbağaya çevireceğim."

Pişmanlıkla sızlayan gözlerini kapattı. Boğuk bir sesle, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Özür dilerim."

Sesindeki saf acıyı duyan Lauren, etrafına ördüğü buz gibi duygusuz duvarın eridiğini hissetti. Tekrar Nick'in kollarında olmanın, kocaman, güçlü vücuduna yaslanmanın müthiş güzelliğini aklından çıkarmaya uğraşıyordu.

Uykusuz geceler ve kızgın günlerden oluşan yalnız geçirdiği haftalar boyunca kendi kendine Nick'in iflah olmaz kuşkucu ve acımasız biri olduğu söylemişti. Annesinin onu terk etmesi onu bu hale getirmişti ve ne yaparsa yapsın o asla değişmeyecekti. O hep onu kendi hayatının dışında bırakacak ve soğuk bir şekilde ondan uzaklaşacaktı, çünkü onu hiçbir zaman *gerçekten* sevmeyecekti.

Beş yaşındayken kadınlara güvenemeyeceğini öğrenmişti. Lauren'a bedeni ve şefkati dışında hiçbir şey sunamazdı. Lauren bir daha asla o kadar savunmasız olmaya-
caktı.

Nick çaresizce onu rahatlatmaya çalışırken elleri sırtında aşağı yukarı hareket ediyor, dokunduğu her yere sıcaklık saçıyordu. Otokontrolüne dair kalan son parçaları toplayan Lauren kararlı bir şekilde ondan uzaklaştı. "Artık iyiyim. Gerçekten." Bakışlarını dipsiz gri gözlerine çevirip sessizce ekledi: "Şimdi gitmeni istiyorum, Nick."

Sesindeki sakin, tehlikeli keskinlik karşısında Nick'in çenesi kenetlenip tüm vücudu gerilmişti. Fakat gitmek ye-

rine sanki karşısında duran göz alıcı kadın anlamadığı bir dilde konuşmuşçasına öylece kalakalmıştı. Gözlerini ondan ayırmadan elini ceketinin cebine sokup gümüş rengi bir kâğıda sarılı düz bir kutu çıkardı. "Sana bir hediye aldım," dedi.

Lauren ona baktı."Ne?"

^

"İşte," dedi elini kaldırıp kutuyu avcuna bırakırken. "Noel hediyen. Senin için... Hadi durma, aç."

Birdenbire Mary'nin sözleri aklına gelince Lauren'ın tüm vücudu titremeye başladı. *'Annesine eve dönmesi için rüşvet vermeye kalkmıştı... Ona hediyeyi verdi... Ve hemen açması için ısrar etti...'*

"Hadi aç, Lauren," dedi Nick. Yüzü özellikle ifadesizdi ama Lauren gözlerindeki çaresizliği, güçlü omuzlarının kaskastı kesildiğini görebiliyor, hediyesini ve onu reddedeceğini beklediğini biliyordu.

Bakışlarını ondan kaçırıp titreyerek üzerinde Chicago mücevhercisinin ve Chicago'daki otelin isminin hafif bir kabartması bulunan düz kadife kutuyu saran gümüş renkli kâğıdı açtı. Kutuyu açtı. Beyaz kadifenin üzerinde ışı ışı elmaslarla çevrili muhteşem bir yakut kolye duruyordu. Bu harika kolye neredeyse ilaç kutusu kadar büyüktü.

Bu bir rüşvetti.

Nick hayatında ikinci kez sevdiği kadına ona dönmesi için rüşvet vermeye çalışıyordu. Lauren'in gözleri şefkatle dolmuş, bu tatlılığı içine işlemişti.

Kelimeler zorla ağzından çıkıyormuş gibi sesi boğuk ve gergindi. "Lütfen..." diye fısıldadı. "Lütfen..." Onu hızla kollarına alıp, yüzünü saçlarına gömerek uzun boylu, sert vücuduna bastırdı. "Lütfen, sevgilim..."

Lauren'in savunması tamamen yıkılmıştı. "Seni seviyo-

rum!" dedi zayıfça. Kollarını boynuna dolayıp ellerini kaslı omuzlarında gezdirerek koyu renkli, gür saçlarını okşadı.

"Sana küpe de aldım," dedi Nick boğuk ve ısrarcı bir sesle. "Piyano da alacağım... Üniversiten çok yetenekli bir piyanist olduğunu söyledi. Kuyruklu bir piyano mu istersin yoksa..."

"Sus!" Lauren acıyla bağırıp parmak uçlarında yükselerek onu dudaklarıyla susturdu. Nick'in vücudu ürpermiş ve kolları Lauren'in beline dolanmıştı. Lauren çaresizce dudaklarını aralarken Nick'in elleri sırtında ve göğüslerinin yanlarında geziniyor, sonra aşağılara inip sanki tüm vücudunu içine çekmek istermişçesine kalçalarını kendisine doğru çekiyordu.

"Seni çok özledim," diye fısıldadı Nick. Onu daha nazik bir şekilde öpmeye çalışıyordu, ağzı aralanan dudaklarını hafif eriyen bir aklıkla kavrarken elleri yavaşça ensesindeki gür saçlarına çıkıyordu. Ama neredeyse anında kontrolünü kaybetmişti, inleyerek onu daha da sıkı tutup dilini şiddetle ve ısrarla ağzının içine soktu.

Lauren kalbindeki tüm sevgiyle ona karşılık veriyor, ona daha çok yaklaşım sıkıca sarılıyordu.

Uzun bir süre sonra gerçekliğe geri dönmüştü, kolları hâlâ ona sarılıydı ve yanağını şiddetle çarpan kalbine yaslamıştı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı Nick ve Lauren karşılık veremeden yarı yalvaran yarı sataşan boğuk bir sesle ekledi: "Benimle evlenmek zorundasın... Sanırım uluslararası ticaret komitesinden çıkarıldım... Benim güvenilmez olduğumu düşünüyorlar. Ayrıca Tony de beni listesinden çıkardı. Mayı seni geri getirmezsem istifa edeceğimi söyledi. Ericka küpelerini bulup Jim'e vermiş. Ken-

din gidip almazsan küpeleri sana vermeyeceğini söylememi istedi..."

Geniş oturma odasındaki Noel ağacında bulunan renkli küçük ışıklar yanıp sönüyordu. Şöminenin önündeki halıda uzanan Nick, kollarının arasında tuttuğu eşinin çıplak göğsüne dağılmış olan dalgalı saçlarına yansıyan alevlerin dans edişini seyrediyordu. Evlendiklerinden bu yana üç gün geçmişti.

Lauren kımıldandı, biraz daha ısınmak için ona doğru sokuldu. Nick onu rahatsız etmemeye özen göstererek saaten örtüyü omuzlarına çekti. Sevgiyle yanağına dokunup zarıfkıvrımını takıp etti. Lauren hayatına mutluluk, evine kahkaha getirmişti. Onun çok güzel olduğunu düşünüyordu ve Lauren ona baktığında, kendisini gerçekten de güzel hissediyordu.

Büyük evin başka bir kısmında saat gece yarısını çalmaya başlamıştı. Lauren'ın kirpikleri yavaşça titreyerek aralandı ve Nick büyüleyici mavi gözlerinin içine baktı. "Noel..." diye fısıldadı.

Eşi ona gülümsedi ve verdiği cevap Nick'in boğazının kasılmasına neden oldu. Lauren parmaklarını onun çenesine koyup, "Hayır," dedi kısık bir sesle. "Noel üç gün önceydi."

Nick en sonunda kafasını kaldırdığında, Lauren bu öpücükle artık ona ait bir şeymişçesine kendisini damgalanmış gibi hissetti. Telaşla titrerken eğilerek alnını onun omzuna yasladı. Nick'in sıcak dudakları yanağından şakağına doğru kayıp aşağı doğru inerek kulak memesini şakacı bir şekilde kavradı. Kulağına doğru boğuk bir sesle güldü. "Sanırım sana bir özür borçluyum, Lauren."

Lauren geri çekilip kafasını kaldırarak ona baktı. Gri gözleri tutkuyla ışıldayan Nick gülümsüyor olsa da bu, dalga geçer gibi alaycı bir gülümsemeydi.

"Neden bana bir özür borçlusun?"

Lauren'in sırtına koyduğu elini yavaşça aşağı yukarı gezdirdi. "Çünkü bana saf olmadığını söylemene rağmen birkaç dakika öncesine kadar bu hafta sonunun üstesinden gelemeyeceğini, umduğundan fazlasıyla karşılaşacağını düşünüyordum."

Hâlâ öpüşmelerinin etkisinde olan Lauren kısık bir sesle, "Peki şimdi ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bu hafta sonu sandığımdan fazlasıyla karşılaşabileceğimi..." diye mırıldandı Nick. Lauren'in parlak mavi gözlerine bakıp etkilenmesiyle birlikte kendi gözlerinin rengi koyulaşmıştı. "O gözlerin benim sonum olacak," dedi neşeyle.

YÜREĞİN KRALİÇESİ'NİN BEKLENEN ROMANI
KALBİM SENDE KALDI GÖNLÜNÜZÜ FETHEDECEK!

KADERİ OLAN ADAMI BULDUĞUNA İNANAN BİR KADIN...

SAF MUTLULUĞUN ACI GERÇEKLER KARŞISINDA
BOYUN EĞDİĞİNİ TECRÜBE ETMİŞ BİR ADAM...

TUTKU UÇURUMUNUN GERİ DÖNÜŞÜ OLMAYAN
DERİNLİKLERİNE SÜRÜKLENEN DUYGU YÜKLÜ
BİR AŞK HİKÂYESİ...

Global Endüstri'nin yakışıklı genel müdürü Nick Sinclair işini nasıl idare ediyorsa kadınları da aynı şekilde idare ediyordur... Büyüleyerek, meydan okuyarak ve acımasızca kendisine hâkim olarak. Her şeyin en iyisine alışık bir adam olan Nick, Lauren Danner'ı işe aldığı anda bu mağrur güzelin kendisi için sıradan, yeni bir zafer olacağını düşünür. Fakat Lauren'in parlak zekâsı ve nadir rastlanan azmi gözlerini kamaştırır, dahası kendisine karşı koymada ustalıklı yol alan bu cezbedici güzele âşık olur.

Ama Lauren'in hayatı bir yalan üstüne kuruludur ve bu oyun her geçen dakika daha da tehlikeli bir hal almaktadır. Sırrı, Nick'in ona olan hassas güvenini ve o ana dek tanıdığı en güçlü adamla gelecekte birlikte olma umudunu tamamen yok edecek midir?

"Etkileyici, duygusal, romantik bir gerilim... Olağanüstü...
Kesinlikle okunması gereken bir roman."

Romantic Times

9 789944 822886

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa**com.tr

18.5 TL